

Lắng Nghe Tiếng Yêu

Contents

Lắng Nghe Tiếng Yêu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	20
5. Chương 5	24
6. Chương 6	29
7. Chương 7	35
8. Chương 8	41
9. Chương 9	46
10. Chương 10	53
11. Chương 11	58
12. Chương 12	63
13. Chương 13	69
14. Chương 14	75
15. Chương 15	80

Lắng Nghe Tiếng Yêu

Giới thiệu

Jude Marshall, Max và Will Davenport là ba người bạn thân từ còn đại học. Jude Marshall đứng đầu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-nghe-tieng-yeu>

1. Chương 1

“Chào buổi sáng”, một giọng chào vui vẻ vang lên, rồi nhanh chóng chuyển sang tông thăm dò, “Ồ... lần nữa nhỉ...?”.

March đóng tập hồ sơ chứa đầy những con số khiến cô phải nhăn mặt nhíu mày. Chẳng vui chút nào với những gì đã thấy, phải mất vài giây để March tự động nở nụ cười lịch sự dành cho khách hàng bước vào văn phòng môi giới bất động sản nơi cô đang làm việc.

Nụ cười lịch sự biến thành cái nhíu mày khi cô ngược lên và nhận ra lý do cho câu hỏi thăm dò của người vừa lên tiếng.

Chắc chắn là “lần nữa”, chẳng phải vậy sao?

Cô ngồi ngả lưng vào chiếc ghế, cái nhìn chăm chăm phiên muộn giờ hướng lên người đàn ông đang đứng trước bàn với vẻ chế giễu.

Trong hoàn cảnh khác, cô hẳn sẽ thấy người này vô cùng ưa nhìn. Cao ráo, tuổi tầm ba mươi lăm, phong thái tự tin, mái tóc vàng nhạt màu hơi dài được tạo kiểu gọn gàng, đường nét trên khuôn mặt được chạm trổ một cách cứng cáp, đôi mắt anh ta có màu của bầu trời ngày hè trong veo - mà ngày hôm nay trăm phần trăm là không phải!

Ngoài kia tuyết đang rơi - và không đầy nửa tiếng trước, người đàn ông này đã tấp gọn chiếc xe vào chỗ đậu xe sát lề đường mà March sắp sửa để vào!

Sự lịch sự với vai trò lễ tân trong văn phòng môi giới bất động sản bận rộn và cơn phẫn nộ vì phải đỗ xe xa tận nửa dặm và đi bộ trong tuyết đến văn phòng thay vì được đỗ ngay bên ngoài tòa nhà đang vật lộn chiến đấu trong cô.

Điều sau đã dễ dàng chiến thắng!

“Sửa lại cho tôi nếu tôi nói sai nhé”, cô chanh chua mở lời, “nhưng lần cuối cùng chúng ta thấy nhau, anh đã khiến tôi có một khởi đầu buổi sáng chẳng tốt lành gì!”.

Người đàn ông nhíu mày. “Cô nhớ ra tôi à.”

March trừng mắt nhìn, khó mà quên được anh ta!

Cô cực kỳ giận dữ khi định cho xe tấp vào chỗ đậu xe sát lề đường thì thấy người đàn ông này gọn gàng để cái xe thể thao màu đỏ của anh ta vào chỗ của cô. Nếu không phải sợ đi làm trễ do thời tiết xấu, chắc chắn cô sẽ xuống xe và cho anh ta một trận ra trò. Thay vào đó, cô phải lái xe vòng vòng tận mười phút để tìm chỗ đậu khác, rồi lẻ bước trở lại văn phòng trên con đường đầy tuyết. Tất cả là vì người đàn ông đáng nguyên rủa này!

Việc chiếc xe thể thao màu đỏ vẫn chễm chệ ngoài kia còn cô thì phải lội bộ chỉ làm mọi việc tệ hơn thôi.

Lý do anh ta giành chỗ đậu xe với cô giờ đã rõ ràng vì anh ta đi thẳng vào văn phòng này. Chắc là sau khi đã phỉ phạm thời gian lượn lờ ở sạp báo cách đây hai căn nhà, vì tờ báo đang kẹp dưới nách anh ta đã nói lên điều đó. Ừm, vậy đó là lỗi của anh ta vì không chịu chờ cô mở cửa văn phòng. Cô sẽ không đến muộn nếu anh ta không cướp mất chỗ đậu xe!

Người đàn ông nở một nụ cười kỳ quặc. “Chúng ta bắt đầu có vẻ tệ nhỉ”, anh ta nhận xét.

Đúng vậy, nhưng anh ta hiển nhiên là khách hàng và chỉ mỗi mình cô có mặt ở văn phòng lúc này.

March ráng nặn ra một nụ cười lịch sự. “Tôi có thể giúp được gì, anh...?”

“Davenport”, anh ta nhẹ nhàng thốt ra. “Will Davenport. Liệu có phiền không nếu tôi ngồi xuống... March?”, anh ta liếc nhìn bảng tên trên ve áo của cô trước khi hỏi.

“Đó là công dụng của mấy cái ghế đấy... anh Davenport”, cô dài giọng.

Anh ta ngồi xuống cái ghế đối diện với cô. “Nói tôi biết, March, có phải mọi người ở đây đều thân thiện như cô không?” Nụ cười chế nhạo cong cong trên môi anh ta trong khi đôi mắt quan sát cô qua cái bàn rộng.

Đôi má March nóng lên trước lời khiển trách cô ý. Có lẽ mình xứng đáng bị vậy, cô miễn cưỡng chấp nhận. Mặc dù điều đó không phải lý do để bào chữa cho sự hống hách của anh ta trước đó.

“Chỉ khi chỗ đậu xe của họ bị chiếm mất thôi!”, cô gay gắt.

Anh ta toét miệng cười. “Tôi sống ở London.” Rồi nhún bờ vai rộng bên dưới cái áo len màu xanh biển và áo khoác ngoài dày cộp. “Chỗ đậu xe dành cho người đến đầu tiên!”

Nụ cười đó khiến March cảm thấy mình như bị tước bớt vũ khí. Anh ta thật sự rất điển trai, những sợi tóc vàng sáng hơi dài phủ trên trán, tiếng cười ẩn nấp dưới đáy mắt xanh sẫm màu, nét cứng cỏi của khuôn mặt dịu đi nhờ nụ cười.

Nhưng sự thật hiển nhiên rằng người đàn ông này đẹp trai đến chết người không phải là điểm chính, đúng không?

“Tôi là người đến đầu tiên!”, cô cúi kính nhắc lại.

Anh ta hơi nhíu mày. “Có lẽ chúng ta nên chuyển đề tài?”

Phải, như thế thì tốt hơn. Clive, nếu xuất hiện, ắt hẳn sẽ chẳng mấy thích thú nếu biết cô làm phật lòng khách hàng - có lẽ đây là vị khách hàng duy nhất của họ vào một ngày như hôm nay!

March hít một hơi lấy lại kiểm soát, sắp xếp vài tập hồ sơ trên bàn trước khi cố mỉm cười lịch sự. “Anh muốn mua bất động sản trong khu này sao, anh Davenport?”

“Không.”

Cô mở to đôi mắt màu xám lục được bao quanh bởi hàng mi dày sẫm màu giống màu mái tóc dài qua vai của cô. Nếu anh ta không quan tâm đến việc mua bán bất động sản, vậy thì tại sao...?

“Tôi đang tìm chỗ cho thuê để ở trong vài tuần”, anh ta nói.

Cô không nhăn trán nữa. “Nghỉ hè ư?” Cô đứng dậy, đi đến tủ hồ sơ đằng sau. “Chúng tôi có vài căn nhà gỗ nhỏ xinh xắn...”

“Không, không phải để nghỉ hè. Bây giờ cơ”, Will Davenport chỉnh lại khi cô mở ngăn kéo.

March quay phắt lại với chân mày nhướng cao trước khi cau mày nhìn ra ngoài trời. Tuyết vẫn đang rơi. Giờ là tháng Một, trời đất, không vị khách nào trong danh sách đăng ký lại thuê một căn nhà gỗ nhỏ vào mùa đông - chủ yếu là vì rất ít nhà có hệ thống sưởi, trừ lò sưởi truyền thống.

“Tôi có công việc ở đây trong vài tuần.” Will Davenport trả lời. “Tôi đã đặt chỗ ở khách sạn rồi, nhưng ghét sự thiếu riêng tư ở đây.”

March thật sự không rõ các khách sạn có thiếu sự riêng tư hay không vì cô chưa từng ở đó lấy một lần. Sống ở trang trại, là con thứ hai trong ba chị em gái và được người cha đơn thân nuôi nấng từ khi lên bốn, họ không có nhiều tiền để tiêu xài cho những dịp hội hè. Và kể từ lúc người cha mất hồi năm ngoái, tình trạng càng lúc càng tệ hơn.

Đột nhiên March cảm nhận được ánh nhìn đánh giá của Will Davenport từ đỉnh đầu đến tận gót chân cô.

Ở tuổi hai mươi sáu, cô có dáng người cao và thanh mảnh, đôi chân dài quyến rũ ẩn sau chiếc váy đứng một màu xanh biển hợp với cái áo xanh dương dịu mắt tôn lên làn da sáng. Cô trang điểm nhẹ nhàng, tô lớp son bóng màu đào trên môi, chỉ có cái cằm quyết đoán hơi héch lên cho thấy rõ bản tính bướng bỉnh của chủ nhân.

Rõ ràng Will Davenport thích những gì anh ta đang ngắm, nhưng miệng thì cười tán thưởng còn đầu thì hơi nghiêng nghiêng giấu cột trước ánh nhìn ngờ vực của cô.

Được lắm!

Anh ta đã lao thẳng vào đời cô theo đúng nghĩa - và giờ thì sẫm soi cứ như cô là món ăn ngon nhất trên thực đơn!

March đột ngột ngồi lại vào ghế của mình, trừng mắt nhìn anh ta cùng lúc tự hỏi Clive và Michelle khi nào mới chịu đến văn phòng. Thẳng thắn mà nói thì cô đã có đủ cố gắng để đối phó với Will Davenport cả ngày rồi.

Clive Carter và Michelle Jones không phải là đồng nghiệp duy nhất trong văn phòng môi giới bất động sản Carter và Jones, nhưng họ sống cùng nhau ở ngoại ô thị trấn. Việc hai người đó chưa đến văn phòng có nghĩa là tuyệt đang cần lối họ. Khổ thật!

Là một lễ tân, March thường chỉ trả lời điện thoại và đưa khách hàng đi gặp Clive hay Michelle. Cô thật sự mong có thể làm được điều gì đó với vị khách hàng đặc biệt này!

“Anh Carter và cô Jones hiện không có ở văn phòng”, cô bắt đầu một cách quả quyết.

“Tôi nghĩ mình tự đi xem được, March à”, Will Davenport dài giọng giễu cợt.

March nóng mặt vì âm điệu chế nhạo của anh ta. “Tôi đang cố nói là tốt nhất anh nên gọi lại sau và nói chuyện với một trong hai người họ”, cô cúi kính, đôi mắt xám lục lóe lên những tia sáng cảnh báo tâm trạng cáu bẳn đang chực trào ra.

Môi anh ta cong lên. “Cô không đủ khả năng giới thiệu chi tiết bất cứ căn nhà cho thuê nào trong vùng sao?”

Nếu anh ta có ý định sỉ nhục - và rõ ràng là thế - thì anh ta đã thành công.

March cau mày. “Tất nhiên tôi có thể giới thiệu chúng, anh Davenport...”

“Vậy có lẽ cô nên làm như thế”, anh ta lạnh nhạt đề nghị.

March hít một hơi sâu, cố cường lại ý muốn lau sạch nụ cười chế giễu đầy tự tin trên khuôn miệng như tạc ấy!

Anh ta đang làm cô tức điên lên! Không chỉ thế, anh ta là kẻ kiêu căng, hống hách và mặt dày mày dạn dám...

Đợi một chút... Anh ta đang tìm chỗ để thuê. Cô có một nơi lý tưởng cho anh ta, đúng vậy!

Will không chắc mình hoàn toàn thích nụ cười vui như mở cờ đang cong cong trên đôi môi March hiện giờ. Như thể cô biết điều gì đó mà anh không...

Anh cũng không thể trách cứ cô hoàn toàn vì đã bực mình với anh - anh đã chiếm chỗ đậu xe của cô lúc sớm, và việc đó rõ ràng làm cô nổi quạu.

Anh đã cảm thấy có đôi chút tội lỗi về việc đó khi vừa bước vào văn phòng và nhận ra cô đang ngồi sau bàn giấy, nhưng tội lỗi bỗng nhiên biến thành ngưỡng mộ. March xinh đẹp vô cùng khi tức giận. Đôi mắt xám lục lấp lánh cảm xúc lạ thường, làn da sáng ửng hồng, và miệng cô...

Nhưng anh cũng không mấy thoải mái với vẻ mặt hài lòng lặng lẽ của cô lúc này...

“Cho tôi biết, anh Davenport...”, cô khẽ chồm người dựa vào bàn, “... anh có nhất thiết ở trong thị trấn không, nếu có chỗ ở xa hơn thì anh quan tâm chứ?”.

Will cảnh giác nhìn cô. “Còn tùy vào hướng đến đó”, anh thận trọng trả lời.

Về phần nào đó thì công việc của anh thật sự không làm hại tới ai, hơn nữa anh là người chuyên nghiệp, nhưng từ những kinh nghiệm học hỏi được thì anh biết rằng không phải ai cũng nhìn nó theo cùng một hướng. Càng ít người biết lý do anh có mặt ở vùng này càng tốt. Nhất là vào thời điểm này.

“Hướng về làng Paxton”, March nhẹ giọng trả lời. “Nếu anh không biết nó ở đâu...”

“Tôi biết”, anh nhẹ cắt lời cô. “Hướng về Paxton lý tưởng đấy.”

March hơi ngạc nhiên. “Vậy sao?”

“Lý tưởng”, anh lặp lại giễu cợt.

Cô không biết nó lý tưởng ra sao. Thực ra, đó đúng là nơi anh muốn ở. Ở đó anh sẽ không phải lái xe ra ngoài, có thể hòa nhập vào môi trường dễ hơn, do đó sẽ không làm người dân địa phương chú ý đến. Một số người dân địa phương đặc biệt!

March có chút không chắc chắn. “Nơi tôi muốn giới thiệu là một trang trại trong vùng, không phải là một ngôi nhà gỗ nhỏ mà là phòng về chuyển đổi thành phòng gia dụng[1] bên trên ga ra.”

[1] Một căn phòng lớn có bếp và phòng tắm, phần còn lại thì làm phòng ngủ và phòng khách (không có phòng ngủ riêng).

“Nghe được đấy.” Anh gật đầu. “Khi nào thì tôi có thể đi xem nó? Tôi thật sự muốn trả phòng khách sạn và chuyển đi càng nhanh càng tốt”, anh nói nhanh trước vẻ mặt ngạc nhiên của cô.

Cô chớp mắt khó hiểu trước sự dứt khoát của anh. “Tôi không dám cam đoan chủ nhà có ý định cho thuê vào mùa đông, vậy nên tôi sẽ phải gọi cho họ trước và thử xem...”

“Cứ làm thế đi”, anh dịu giọng.

Giờ thì March trông cực kỳ bối rối. Rõ ràng cô không quen với những việc xảy ra nhanh chóng. Được rồi, cô sẽ phải làm quen với nó, vì Will không muốn phí phạm thời gian, anh muốn hoàn thành công việc, rồi nhanh chóng rời khỏi Dodge City. Trước khi có ai đó muốn anh bị thương!

“Thời giờ là tiền bạc, March”, anh nhắc bằng giọng khô khan.

Nét mặt cô đột nhiên trở nên nuối tiếc. “Cha tôi cũng từng nói thế”, cô khàn giọng trả lời cái nhìn chất vấn của anh.

“Đã từng ư?”

March ngồi thẳng lên, má ửng hồng như thề mình vừa nói quá nhiều, “ông mất rồi”, cô lên tiếng cùng lúc nhắc điện thoại lên. “Tôi gọi cho trang trại bây giờ đây.”

Will vẫn ghim mắt vào March hơn là nghe cuộc đối thoại của cô. Cô thật sự xinh đẹp. Có lẽ khoảng thời gian ở Yorkshire sẽ không cô đơn như anh tưởng. Nếu như anh có thể dẹp bỏ định kiến của cô với anh về việc “đã cướp chỗ đậu xe của cô”, thế thôi!

“Đi xem lúc một giờ ba mươi có tiện không, anh Davenport?” March nhìn anh, tay che ống nghe.

“Những người làm việc ở trang trại cũng nghỉ để ăn trưa”, cô thông báo khi anh nhướn cao chân mày. “Được”, anh gằn giọng, biết cô đang giễu mình. Việc anh sinh ra và sống ở thành phố rõ ràng đến mức thế sao? Chắc vậy. Nhưng cho đến nay anh thích những gì mình thấy ở Yorkshire, và khu vực này đặc biệt đẹp.

Dù vậy, Will vẫn cảm thấy lẩn tránh về nơi March sẽ dẫn mình đi xem, có gì đó không ổn. Không lẽ ở đó có con bò đực hung hăng nào thích tấn công người lạ? Hoặc giả là bầy chó săn? Hay chỉ là cô thấy thú vị khi đẩy anh, một người quen sống đầy đủ tiện nghi ở thành phố, vào ở một trang trại?

Có lẽ là vậy, theo trí nhớ thì từ trước tới giờ, anh chưa từng đặt chân đến trang trại. Nhưng việc gì mà chẳng có lần đầu tiên, và địa điểm đó nghe có vẻ rất lý tưởng...

“Quyết định vậy nhé, anh Davenport”, March nói ngắn gọn sau khi cúp máy, viết một dòng địa chỉ lên giấy rồi đưa nó cho anh. “Tôi chắc chắn là cả anh Carter lẫn cô Jones đều rất sẵn lòng đi cùng anh...”

“Không, cảm ơn”, anh nhanh chóng ngắt lời. “Tôi sẽ tự đến đó.”

Cô gật gù. “Nếu anh thấy căn phòng đó không phù hợp với yêu cầu thì cứ gọi lại cho anh Carter hoặc cô Jones và thảo luận với họ nhé, đừng ngại.” Ấn tượng cô đem đến cho Will lúc này quá rõ rệt - cứ như thể cô biết chắc rằng điều đó sẽ không xảy ra ấy!

Chỉ bấy nhiêu đó thôi cũng đủ khiến anh kích động với mong muốn xóa sạch nụ cười đắc ý thấp thoáng trên khuôn mặt xinh đẹp của cô! “March, tôi có thể mời cô đi ăn tối không?”

Suýt chút nữa thì anh đã cười sặc sụa khi chứng kiến nét mặt đột ngột sững sờ của cô. Suýt chút nữa thôi. Bởi vì ngay lúc đưa ra lời mời, anh cũng chợt nhận ra bản thân mình thật sự muốn ăn tối cùng cô...!

Cô gai góc và thẳng thắn, hoàn toàn không giống với những phẩm chất mà một nhân viên lễ tân nên có trong công việc đón tiếp khách hàng, nhưng đồng thời anh cũng thích tính bộc trực của cô, nó tỏa sáng lấp lánh nơi đáy mắt và chẳng có gì phải bàn cãi về vẻ đẹp của cô cả.

March dường như đang nỗ lực để lấy lại bình tĩnh, dần dần ngồi thẳng người trên ghế, khẽ lắc đầu. “Tôi nghĩ là không, cảm ơn nhé, anh Davenport”, cô căng thẳng từ chối, đôi mắt xám lục sẫm lại vì kích động, ánh lên những tia phản nộ.

Anh nhướn mày. “Không có chút thương xót nào dành cho người mới đến còn lạ nước lạ cái như tôi sao?”

Miệng cô cong lên châm chọc. “Là người mới đến nên có thể anh vẫn chưa nghe nói về điều này anh Davenport ạ, nhưng ở chỗ chúng tôi từng có một kẻ chuyên lén lút theo dõi và tấn công người khác.”

Khi chuyện đó xảy ra, Will cũng có nghe nói về nó - tuy nhiên anh không chắc là mình thích cách nói ẩn ý của cô!

“Theo như tôi nhớ, gã đó là người địa phương”, anh lạnh lùng nhắc nhở.

“Vâng, đúng vậy”, cô cộc lốc thừa nhận, hai má lúc này trở nên tái nhợt. “Nhưng đó là lý do chính đáng cho việc đề phòng gặp đối với người lạ.”

Anh gật đầu tỏ vẻ đồng ý. “Có lẽ tôi sẽ trở lại vào ngày mai và mời cô lần nữa - khi ấy thì tôi không còn là người lạ nữa nhé!”

March thoáng mỉm cười. “Anh cứ thử xem”, cô thách thức.

Nhưng anh sẽ chỉ lãng phí thời gian mà thôi, ý tứ trong lời nói của cô rõ ràng là thế. Thật đáng tiếc. Anh còn muốn tìm hiểu về cô nhiều hơn.

“Dù thế nào đi nữa thì cũng cảm ơn nhé, March.” Anh đứng dậy rời đi. “Họ sẽ chờ gặp tôi vào lúc một giờ ba mươi, đúng chứ?”

“Vào giờ ăn trưa”, cô lạnh nhạt xác nhận.

Tốt thôi, như vậy anh sẽ có thời gian hoàn tất công việc kia ở thị trấn. Tuy nhiên, cho đến lúc này, nó đem lại nhiều khó khăn hơn anh từng nghĩ.

Anh quay lại nhìn March. “Tôi không nghĩ là... không”, anh tự trả lời, rầu rĩ lắc đầu. “Xin lỗi.” Anh nhẩn mặt trước cái nhìn dò hỏi của cô. “Tôi đang thăm dò tin tức của một người bạn, anh ta vẫn ở tại khách sạn cho đến vài ngày trước đây, nhưng anh ta cũng chỉ là một người lạ khác nên tôi không cho rằng cô có bất kỳ thông tin nào về anh ta!”

March nhìn anh với vẻ chế giễu. “Tôi nghĩ là không.”

Will toét miệng cười. “Cô chưa bao giờ bối rối khi nói chuyện đâu nhỉ?”, anh tỏ vẻ ngưỡng mộ nói.

“Chỉ trong trường hợp nhận được lời mời ăn tối từ một người hoàn toàn xa lạ thôi”, cô thâm giễu cợt bản thân một thoáng luống cuống vài phút trước, khi anh ta đưa ra lời đề nghị.

Anh cười khê. “Vẫn chưa quá trễ để thay đổi quyết định...?”

“Tôi đã quyết rồi, cảm ơn”, cô tươi cười đáp lời, sự chú ý bị phân tán khi tiếng chuông cửa vang lên phía sau anh, thông báo có người vừa mới đến.

“Cảm ơn vì cái này nhé, March.” Will vung vẩy mẩu giấy có ghi địa chỉ trên đó. “Giờ thì cô có thể sử dụng chỗ đậu xe của tôi rồi đấy, nếu cô muốn”, anh cố tình trêu.

March ném cho anh cái nhìn ẩn ý dưới cặp mày đang nhăn lại. “Tôi cho rằng đó là chỗ đậu xe của tôi, anh Davenport ạ và tôi cũng chẳng phiền lòng đâu nếu anh không chú ý điều đó.” Cô bật cười vô thức.

Will lịch sự gật đầu chào người đàn ông và người phụ nữ vừa tiến vào, qua cách ăn mặc và phong thái của họ, anh đoán đó chính là anh Carter và cô Jones mà March đã đề cập tới.

Anh liếc mắt nhìn vào bên trong trước khi lái xe rời đi, giơ một tay lên vẫy chào tạm biệt March khi bắt gặp cô cũng đang nhìn mình qua ô cửa sổ. Nụ cười đắc ý vẫn thấp thoáng trên bờ môi cong cong, quả là một phụ nữ bé nhỏ tinh quái.

Đáng tiếc là cô đã từ chối lời mời ăn tối của anh. Tuy nhiên, có lẽ với tình hình lùm xùm của anh hiện giờ thì tốt hơn hết là không nên dính líu gì đến cô.

Theo như những gì được biết thì anh sẽ có đủ rắc rối với cộng đồng dân cư ở đây, không có mối quan hệ cá nhân với bất kỳ ai trong số họ.

Khi Max xuất hiện...

2. Chương 2

March chẳng hề ngạc nhiên chút nào khi lại trông thấy chiếc xe thể thao màu đỏ hoành tráng đỗ ngoài sân khi ghé qua trang trại vào giờ nghỉ trưa. Thực ra, cô thừa biết nó sẽ ở đó!

Will Davenport, với vẻ ngoài điển trai và thái độ nguy hiểm đáng ghét - không một tiếng xin lỗi về vụ “cướp” chỗ đậu xe của cô - đã khiến cô hoàn toàn điên tiết vào sáng nay. Tốt lắm, giờ thì tình thế đã đảo ngược rồi, anh ta sẽ sớm nhận ra thôi.

Thứ Tư là ngày công ty chỉ làm việc buổi sáng, cô đã rất lưu ý điều này khi sắp xếp để Will Davenport tham quan căn phòng cho thuê vào lúc một giờ ba mươi.

“Thực ra cô không cần tốn công đi đến tận đây như thế này, cô biết đấy”, chất giọng kéo dài không thể lẫn vào đâu được của Will Davenport vang lên sau lưng khi March xoay người lấy túi xách ở phía sau xe. “Tôi đã bảo mình có thể tự xoay sở được mà”, anh thêm vào với vẻ phẫn bác qua loa.

March chậm rãi đứng thẳng người lên trước khi quay lại trao cho anh ta một nụ cười giấu cợt. “Vậy anh xoay sở tốt chứ?” Cô chế nhạo.

“Tất nhiên.” Will bước sang một bên để lộ ra người đứng phía sau. “Ngoài việc ký vào hợp đồng, tôi tin là May và tôi đã giải quyết xong mọi thứ.” Anh toét miệng cười với vẻ hài lòng.

March quay qua người phụ nữ trẻ đứng bên cạnh Will. “Em nghĩ là chúng ta không có hợp đồng nào cho Will ký cả, phải không May?”, cô nhẹ nhàng nhắc nhở.

Chị gái cô mỉm cười. “Chị không chắc lắm, không”, cô kéo dài giọng, cùng lúc ném cho March cái nhìn thách thức bốn cợt.

May là người lớn nhất trong ba chị em, cũng là người điềm đạm hơn cả. Không cần đoán cũng biết rằng cô không mấy hài lòng với mảnh khoe nhỏ nhỏ mà March đã dùng để “lừa” Will Davenport vào trong ngày hôm nay.

Mà thôi, cũng đáng giá đấy chứ - cứ nhìn vẻ mặt bối rối của anh ta khi đảo mắt liên tục giữa hai chị em mà xem!

“Chúng ta?”, anh chậm rãi lặp lại, nét mặt cảnh giác.

March nhe răng cười đắc ý. “Không phải tôi đến để kiểm tra việc của anh đâu nhé, anh Davenport. Tình cờ là tôi cũng sống ở đây.”

Nếu bảo rằng anh ta có vẻ choáng váng trước chân tướng sự việc thì đó là đã nói giảm nói tránh đi rồi, thực ra nhìn anh ta lúc này cứ như vừa bị ai đó đấm một phát vào ngay giữa mặt ấy.

Đúng vậy, anh ta dường như rất sửng sốt - March nhận thấy còn một điều gì khác nữa khi thái độ của anh ta lập tức trở nên thận trọng. Cô từng nghĩ, ngay khi vừa trông thấy anh, rằng một khi Will đã hết ngạc nhiên khi biết nơi mà cô giới thiệu anh đến chính là trang trại của gia đình mình thì anh ta sẽ cười chế nhạo việc này. Nhưng rõ ràng cô đã đánh giá không đúng về khả năng hài hước của anh ta, bởi vì gương mặt anh ta lúc này chắc chắn không có vẻ gì là buồn cười cả.

“Đây chỉ là một trò đùa thôi, anh Davenport ạ”, cô thiếu não nói. “Và nó thật sự không phải là một trò đùa khôn ngoan”, cô gượng gạo thừa nhận. “Xét cho cùng, chúng tôi có một căn phòng cần cho thuê, còn anh đã nói rằng mình đang tìm một chỗ ở tạm trong vùng này...” Giọng cô càng lúc càng nhỏ, không hề nhìn nhận tình huống theo khía cạnh hài hước, lúc này đôi mày của anh cau lại với vẻ tối tăm.

“Hai người là chị em”, anh chỉ ra một cách khó khăn.

“Tôi không nghĩ rằng anh có được điểm cộng[2] nào khi phỏng đoán việc này!” March cười toe toét khi bước đến cạnh May, sự tương đồng giữa hai người phụ nữ quá rõ ràng, cả hai đều cao và có mái tóc sẫm màu, ngoại hình của họ rất giống nhau, chỉ khác có mỗi màu mắt, May có đôi mắt trong và xanh như ngọc lục bảo.

[2] Nguyên văn: Brownie points. Brownie nghĩa là thành viên của nhóm nữ hướng đạo nhỏ tuổi, thường mặc đồng phục màu nâu. Vì các Brownie luôn luôn nhận được điểm tốt khi hoàn thành một công tác tốt, cho nên kể từ thập niên 1950, Brownie points có nghĩa là điểm tốt cho một hành động tốt.

Will Davenport không đáp trả nụ cười của cô. Thực ra thì ngay lúc này anh đang bối rối đến mức không nói nên lời.

“Vào nhà và thưởng thức một tách trà nhé, anh Davenport?” May nhanh chóng làm chủ tình hình, bắn cho March một cái nhìn quở trách khi nắm chặt cánh tay của Will và kéo anh vào nhà.

March chậm chạp theo sau họ. Đúng là có một số người chẳng biết hài hước gì cả, cô khinh bỉ phán xét. Trời ạ! Nó chỉ là một trò đùa thôi mà. Trước khi biết cô cũng sống ở đây, dường như anh ta cũng rất khoái cái căn phòng gia dụng đó còn gì.

Có lẽ đó là vấn đề của anh ta, cô thấy hơi bực bội. Có khi nào anh ta nghĩ rằng cô đang thử cân nhắc lại lời mời ăn tối trước đó của anh ta không nhỉ? Rằng cô làm như vậy vì một vài lý do cá nhân nào đó?

Tốt thôi, anh ta không cần phải lo lắng, cô không hề có ý định làm phiền ngay cả khi anh ta quyết định chuyển đến đây sống vài tuần, cả ngày cô đều làm việc bên ngoài, thời gian còn lại thì bận tối mắt với mấy việc lặt vặt của trang trại. Hơn nữa, cô có cảm giác rất rõ là Will Davenport và cô quá khác biệt...

“Nấu nước đi, March”, chị cô kiên quyết yêu cầu khi họ đã ở bên trong căn bếp ấm áp, Will Davenport trông vẫn chẳng vui vẻ hơn chút nào khi ngồi vào bàn ăn. “Anh rõ ràng không biết đây cũng là nhà của March phải không?” May gợi ý khi ngồi xuống đối diện anh.

“Hoàn toàn không!” Anh trông như thề chỉ vừa mới thoát ra khỏi trạng thái sững sờ khi ngược mắt lên nhìn March. “Cô là March Calendar?”

Cô cười toe. “Chắc chắn rồi.”

May cau mày nhìn March trước khi chuyển sự chú ý sang vị khách của họ. “Thỉnh thoảng em gái tôi lại có một ý tưởng hài hước lập dị nào đó...”

“Ôi trời!” March nóng nảy cắt ngang. “Chỉ là một trò đùa nho nhỏ thôi mà. Việc tôi cũng sống ở đây thì có thể tạo ra khác biệt gì cơ chứ?”, cô cau kính nói thêm.

May thở dài. “Được rồi, nếu chị ở vào tình cảnh của Will...”

“Dĩ nhiên là chị không phải”, March chế giễu. Đôi giày của Will Davenport[3], thực ra thì tất cả trang phục trên người anh, có vẻ xa xỉ hơn bất cứ thứ gì mà chị em cô có khả năng chi trả!

[3] Ở đây March chơi chữ, nguyên văn lời May là “Well, if I were in Will’s shoes...” nghĩa là nếu cô ấy ở trong hoàn cảnh của Will, nhưng March lại dùng cụm từ “Will shoes” theo nghĩa đen là đôi giày của Will, do đó câu trả lời của March ý là: “Dĩ nhiên chị không phải là đôi giày của anh ta”.

Chị cô trừng mắt giận dữ. “March, em định đến bao giờ mới chịu hiểu rằng mình không thể cứ cứ xử theo kiểu đó hả? Lạy Chúa! Em đã hai mươi sáu tuổi rồi, không phải là một con nhóc sáu tuổi đâu!”

Hai má cô đỏ bừng trước sự khiển trách của May. “Đó chỉ là trò đùa”, cô lặp lại một cách hoài nghi.

“Nó có thể là...”

“Không có gì đâu, May ạ”, Will Davenport nhẹ nhàng ngắt lời. “March chỉ đang trả đũa vụ hồi sáng nay thôi, phải không nào?” Anh nhìn cô với đôi mắt xanh dài và hẹp.

March nhún vai. “Ờ, tôi đã nghĩ nó khá là vui”, cô lẩm bẩm tỏ vẻ chán ghét.

Và, bất kể May nói gì đi nữa, điều này thật sự hài hước. Tuy nhiên, March cũng hiểu lý do khiến May lo lắng - số tiền sẽ thu được từ việc cho thuê căn phòng trong hai tuần với họ mà nói thì đúng là “buồn ngủ gặp chiếu manh”. Bất kỳ khoản thu nhập phụ nào cũng luôn được xem là hữu ích đối với một trang trại nhỏ như thế này.

Có vẻ như Will Davenport đã hoàn toàn thả lỏng. “Đúng vậy, rất hài hước!” Anh gật đầu ừ ừ. “Thế này May ạ, sáng nay tôi đã gây ra phiền phức cho March bằng cách ‘cướp’ chỗ đậu xe của cô ấy”, anh gượng gạo giải thích đồng thời bắn cho March một ánh nhìn giễu cợt, “Giờ hiển nhiên là thời điểm để trả thù”. Cái nhìn chăm chăm của anh như đang thách thức March. “Ừm, tôi e là cô đã tự biến mình thành trò cười rồi March ạ - tôi dự định sẽ thuê căn phòng này trong một vài tuần. Nếu như cô đồng ý?” Anh quay sang hỏi May.

“Này, tôi cũng sống ở đây đó”, March phản bác bằng giọng điệu yếu ớt.

“Tôi cho rằng giờ thì tất cả chúng ta đều đã nhận thức rõ vấn đề rồi!” May nóng nảy thốt lên.

Will Davenport mỉm cười. Nụ cười dần chuyển thành tiếng cười khoái trá. “Sau tất cả những chuyện đã xảy ra, tôi nghĩ mình sẽ tận hưởng một khoảng thời gian vui vẻ khi ở đây”, anh lẩm bẩm tán thưởng.

“Sao anh có thể nghi ngờ điều đó được cơ chứ?” March giễu cợt, trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn nhiều vì sau cùng anh ta đã ở lại. May sẽ không bỏ qua cho cô nếu anh ta quyết định rời đi chỉ vì trò đùa mà cô gây ra.

“Chỉ có điều là dễ dàng quá, tôi cứ tưởng...” May ngắt lời, nhưng lúc này cô cũng mỉm cười.

“Tôi định sẽ chuyển tới trong ngày, tầm cuối giờ chiều, như thế có tiện không?”, người khách thuê phòng mới nhẹ nhàng gợi ý.

“Anh ta không thích ở trong khách sạn”, March xen vào.

“Tất nhiên là anh có thể dọn đến trong ngày hôm nay”, May xác nhận. “Căn phòng sẽ hoàn toàn được sưởi ấm vào tối nay”, cô nói thêm với vẻ hối lỗi.

Việc này rõ ràng vẫn chưa được chuẩn bị mặc dù March đã gọi điện trước đó để nhắc nhở May kiểm tra và bật hệ thống sưởi lên cho khách của họ. Căn phòng vốn bị bỏ trống từ mùa hè trước, nên không có hệ thống sưởi nào ở đó cả.

“Tuy nhiên, anh có muốn ghé qua và dùng bữa cùng với chúng tôi vào tối nay không?” May vẫn thấy khó xử.

Theo ý của March thì việc này đã đi quá xa mất rồi. Người đàn ông này sẽ thuê căn phòng gia dụng, nơi hoàn toàn tách biệt với trang trại và cuộc sống của chị em cô, chứ không phải là sẽ dọn vào ở cùng họ!

Will Davenport ngả lưng ra ghế và bắn cho cô một nụ cười hiểu biết - như thể anh thừa biết suy nghĩ trong đầu cô lúc này. Anh gần như chắc chắn một điều, cô chẳng giỏi tí nào trong việc che giấu cảm xúc của mình! Còn với gã đàn ông này, một người sẽ không ở lại đây đủ lâu để tạo nên bất cứ thay đổi gì quan trọng, cô thấy mình chẳng có lý do để bận tâm đến anh ta...

“Cô thấy sao hả March?”, anh dài giọng giễu cợt. “Cuối cùng chúng ta đã có thể ăn tối cùng nhau rồi nhỉ!”

Ồ, vui quá - còn lâu cô mới nghĩ thế!

“Lúc sáng Will có mời em ra ngoài dùng bữa tối”, cô thẳng thắn nói với May khi chị cô tỏ vẻ không hiểu cuộc đối thoại của họ.

Nét mặt May thoáng chút đăm chiêu khi liếc qua Will Davenport trước rồi chuyển sang quan sát March kỹ hơn. “Thật vậy ư?”, cô lẩm bẩm trong nghi hoặc.

“Thật!” March xác nhận kèm theo một chút phật ý, điều mà cô không hề trông đợi chính là khiến cho người chị cả của mình bắt đầu suy đoán xem giữa Will Davenport và cô thật sự đã xảy ra chuyện gì - bởi vì rõ ràng là không có gì cả. “Dĩ nhiên là em đã từ chối”, cô thẳng thừng. “Thận trọng luôn là điều cần thiết, không phải sao?”, cô thêm vào với giọng điệu mỉa mai.

May quay sang Will Davenport. “Em gái tôi từng đi hát trong một khách sạn ở thị trấn, mới đây con bé bị dính líu đến vụ bắt giữ một gã bệnh hoạn thích tấn công người dân trong vùng”, cô nhún mắt giải thích.

“Tôi thật sự hy vọng cô không có ý ám chỉ rằng tôi...”

“Không đâu, tất nhiên là không rồi”, May tươi cười bác bỏ câu chất vấn mỉa mai của Will. “Chỉ là chuyện đó khiến cho January không dễ chịu chút nào, mà bất kỳ ai trong hoàn cảnh đó cũng thế thôi”, cô cau mày nói thêm. “Thực tế, chồng sắp cưới của con bé đã phải đưa nó đi du lịch vài ngày cho khuây khỏa.”

“January?” Will Davenport phiền muộn lặp lại. “Cha mẹ của cô chắc hẳn là thích dùng các tháng trong năm để đặt tên cho con cái của mình nhỉ?”

“Về phần mình, tôi luôn cảm thấy nhẹ nhõm vì đã không sinh vào tháng Chín”, March xen vào một cách tỉnh bơ. “Tôi có thể tưởng tượng rằng không gì tồi tệ hơn khi phải sống cả đời với cái tên Sept[4]! Tôi cho rằng tên August[5] cũng không quá xấu...” Cô đột ngột ngưng lại khi nghe tiếng May cười khúc khích.

[4] Ở Scotland hoặc Ireland, từ Sept này có thể được dịch nghĩa là “con cháu” hoặc “hạt giống”.

[5] Trong tiếng Scots Gaelic và Ireland, từ August dùng để tưởng nhớ các hoạt động thu hoạch vụ mùa và tưởng nhớ đến Lugh, vị thần ánh sáng của người Celtic cổ đại.

“Cái tên đó hoàn toàn không phù hợp với em đâu!” May giải thích với nụ cười toe toét.

“Phải đấy, cái tên March cực kỳ hợp với cô”, Will Davenport quả quyết với cô bằng giọng điệu châm chọc.

March nheo mắt cảnh cáo khi đặt cốc trà lên bàn trước mặt anh.

Anh đáp trả cái nhìn chăm chăm của cô bằng vẻ mặt hết sức vô tội khiến cô không tài nào ư ơ nổi. “Tháng Ba luôn mang lại cho tôi cảm giác phấn khích và sáng khoái, đó là tháng thích hợp cho việc thư giãn đầu óc”, anh dài giọng chế giễu.

“March chính là thế đấy!” May thừa nhận trong tiếng cười vui vẻ.

“Cảm ơn nhiều nhé!”, cô cúi kính lâu bầu.

“Không có gì.” Will nghiêng đầu giễu cợt trước khi quay lại nói với May. “Vụ ăn tối nghe có vẻ rất tuyệt đấy - nếu như cô chắc chắn rằng tôi được chào đón?”

Dĩ nhiên là anh ta không được chào đón rồi. Tuy vậy, March cũng hiểu rõ đạo lý “ăn mày không thể đòi xôi gấc”, số tiền anh ta chi trả cho việc thuê nhà trong hai tuần tới sẽ rất hữu ích một khi họ phải trả tiền hoa hồng cho Carter và Jones – tất nhiên phải thế. Thêm một vấn đề nữa, chuồng gia súc cần phải được dọn dẹp lại và cả đồng những việc lặt vặt trong trang trại cần giải quyết.

Không, sau khi cân nhắc mọi mặt, cô quyết định không thêm để ý tới gã đàn ông “không mời mà đến” này trong hai tuần tới.

Will vẫn chưa hết ngỡ ngàng trước sự giống nhau của hai chị em. Có lẽ anh nên nhận ra mối quan hệ này khi May Calendar tự giới thiệu bản thân lúc họ vừa gặp mặt, nhưng lúc ấy dường như có một điều gì đó quan trọng hơn đã khiến cho đầu óc anh choáng ngợp.

Giờ thì nó vẫn đang choán hết tâm trí anh!

“Cô nói rằng lúc này cô em gái January đang đi du lịch với chồng sắp cưới của cô ấy sao?”, anh nhẹ nhàng gợi ý.

“Là Max.” May gật đầu, kèm theo một nụ cười triu mến. “Nói đúng ra thì đó là một chuyện tình lãng mạn theo kiểu tiếng sét ái tình, nhưng chúng tôi đều mến cậu ta, đúng không March?”, cô đưa mắt tìm kiếm sự đồng tình từ em gái mình.

Phải mất vài giây Will mới tiếp thu được tin tức mới nhất này. Max đã dính hôn với một trong những chị em gái nhà Calendar? Tốt lắm, việc này chắc hẳn là lời giải thích cho những điều khác!

“Giờ thì chúng tôi mến anh ta”, March hài lòng nói.

“Ồ?” Will gợi ý với vẻ hứng thú.

Nhưng không quá lộ liễu, anh hy vọng thế. Có lẽ anh đã tình cờ rơi vào hoàn cảnh vô cùng nguy hiểm - do chính March Calendar tạo ra, dù cô ta hoàn toàn không biết điều đó - nhưng sau cùng anh đã lựa chọn ở lại đây.

Anh thích hai người phụ nữ này. Đặc biệt là March, cùng với khiếu hài hước lập dị và tính tình bộc trực của cô. Thật là thoải mái khi ở bên cạnh một người luôn nói thẳng ra suy nghĩ trong lòng mình. Còn nếu như cô ta không trực tiếp nói ra thì chỉ việc nhìn vào suy nghĩ của cô ấy.

Nhưng anh vẫn còn choáng váng bởi sự thật là Max có mối quan hệ vô cùng thân thiết với gia đình này, hẳn ta thật sự sẽ kết hôn với một người trong số họ. Theo như những gì Will nhớ thì Max là một người cô độc, hẳn luôn khinh bỉ mọi ý nghĩ về tình yêu, chứ đừng nói đến việc kết hôn. Tuy nhiên, nếu January có bất kỳ điểm nào giống với March và May, thì sự cuốn hút giữa bọn họ cũng là điều dễ hiểu...

Đúng vậy, anh thấy mến hai người phụ nữ này, nhưng sau hai tuần nữa, họ có còn thích anh hay không lại là vấn đề khác...

“Chỉ là một vấn đề nhỏ trong gia đình thôi”, May trả lời qua loa.

“Tôi có thể giúp đỡ gì không?”, ngay khi đưa ra câu hỏi, Will cũng biết rằng mình đã đi quá xa, cứ nhìn vẻ mặt bối rối của May và thái độ thù địch công khai của March thì biết.

“Không, trừ phi anh quen biết với Jude Marshall”, March khó nhọc thốt lên. “Max là luật sư, lúc đầu anh ta được cử đến đây thay mặt Jude Marshall để thu mua trang trại của chúng tôi”, cô giải thích khi trông thấy cái cau mày của Will. “Nhưng chúng tôi không có ý định bán nó!”, cô nói thêm, đôi mắt nhìn về phía May lóe lên vẻ kiên định sắc bén.

Will hoàn toàn nhận thức được ý tứ trong cái nhìn ấy. Bất đồng nội bộ chẳng? Nhất định là vậy rồi. Câu nói tiếp theo của May đã chứng thực điều đó.

“Chúng ta đang cân nhắc về việc đó, March ạ”, May nói với em gái.

“Chỉ có chị thôi, chứ em dứt khoát không đồng ý”, March cắt ngang, hai gò má nhạt màu của cô lúc này đỏ bừng lên vì giận dữ.

May thở dài một hơi trước khi quay lại nói với Will. “Tôi e là anh phải thứ lỗi cho chúng thôi, anh Davenport ạ...”

“Gọi tôi là Will, anh nhẹ nhàng lên tiếng.

May mỉm cười cảm kích. “Tôi e rằng quyết định có nên bán trang trại hay không chính là vấn đề đang gây tranh luận vào lúc này.” Cô rầu rĩ lắc đầu.

“May cho rằng chúng tôi nên bán, còn tôi thì không đồng ý”, March cắt ngang với thái độ bất cần.

“Còn January nghĩ thế nào?” Will không ngăn được bản thân bị cuốn hút bởi cô em út. Mặc dù qua tình huống vừa rồi anh đã nhìn ra sự rạn nứt giữa March và May...

“Con bé sẽ ủng hộ bất kỳ quyết định nào của tôi”, March tuyên bố với vẻ đắc ý.

“Bất cứ quyết định nào của cô?”, anh thận trọng nhắc lại. Bọn họ là ba chị em, không phải họ nên cùng ra quyết định sao?

“Đúng vậy, anh biết đấy, May thì...”

“Chị nghĩ là chúng ta đã quấy rầy anh... à... Will rồi”, May sửa lại cách xưng hô khi thấy cái nhìn quở trách nhẹ nhàng của Will. “Những rắc rối của chúng ta đã đủ khiến anh ấy buồn chán rồi, March ạ”, cô tuyên bố một cách cứng rắn khi đứng dậy. “Điều duy nhất Will cần biết chính là chúng ta dứt khoát sẽ không bán trang trại trong thời gian hai tuần anh ấy ở đây”, May nhẹ nhàng thêm vào.

“Thật là nhẹ nhõm làm sao.” Anh mỉm cười, chuẩn bị ra về khi nhận thấy hành động đứng dậy của May như là một tín hiệu cho anh biết đã đến lúc rời khỏi đây. “Tôi sẽ trở lại đây vào khoảng năm giờ chiều, được chứ?”

May gật đầu. “Anh có thể sử dụng ga ra bên dưới căn phòng.”

“Đúng vậy.” March cười toe toét. “Và một khi trời đổ tuyết, chiếc xe bé nhỏ của anh cũng sẽ mất hút ở dưới đó luôn!”

Thứ được March mô tả như “chiếc xe bé nhỏ” thực ra là một chiếc Ferrari! Đó là niềm kiêu hãnh và sở thích của Will, là kết quả tích lũy sau cả năm làm việc vất vả. Tuy nhiên, anh phải thừa nhận rằng March nói đúng về vụ tuyết phủ! Năm nay, mùa đông ở Yorkshire vô cùng khắc nghiệt, cho đến một vài ngày trước, rất nhiều người đã không thể ra khỏi nhà vì tuyết rơi dày đặc làm tắc nghẽn giao thông.

Anh trưng ra nụ cười thiếu náo, gật đầu nói. “Tôi sẽ cố gắng ghi nhớ điều đó.”

“Bữa ăn tối lúc bảy giờ.” May nói nhanh khi tiễn anh ra cửa.

“Tối nay chúng ta có món thịt hầm và bánh hấp phải không, May?” March nói xen vào, cố ý hướng về phía Will nở nụ cười nhạo báng.

Cô hiển nhiên không nghĩ rằng anh là người đàn ông có thói quen ăn những loại thức ăn bình dân như thế, và theo một khía cạnh nào đó thì cô đã đúng - anh sống một mình, vô cùng bận rộn và những thứ đại loại như bữa cơm gia đình là điều quá xa xỉ. Dù vậy, anh không cho rằng March có thể hiểu được điều đó...

“Nghe có vẻ tuyệt đấy”, anh nói với May một cách trù mến.

“Giống như những món bà của anh từng làm ir?” March chen ngang với giọng điệu châm chọc.

“March!” May tươi cười.

“Hy vọng là thế”, anh lạnh nhạt trả lời March. “Bà của tôi là đầu bếp hạng nhất đấy!”, anh nói thêm với vẻ thách thức, tận hưởng cảm giác thỏa mãn khi thấy nụ cười hờn hĩnh tắt hẳn trên gương mặt xinh đẹp của March!

“Bà của chúng tôi cũng thế, và bà đã truyền nghề lại cho cả ba chị em tôi”, May tươi cười cam đoan, khẽ chạm vào tay áo khoác của anh tỏ ý xin lỗi vì kiểu nói chuyện thẳng thừng của March.

Thật lạ khi người dạy ba chị em nấu nướng là bà mà không phải là mẹ của họ...

“Đấy! Thấy chưa March, chúng ta cũng có điểm chung đó thôi!” Anh toét miệng cười trêu người.

“Có lẽ đó là điều duy nhất”, cô lẩm bẩm trả lời. Càng khiến cho nụ cười toe toét của Will lan rộng tỏ ý tán thưởng. Người phụ nữ này thật sự luôn có câu trả lời cho mọi vấn đề!

“Ngoài thịt hầm và bánh hấp, có thể nào kèm thêm món bánh táo nướng vào thực đơn tối nay không?”, anh gợi ý, vẻ mặt đầy mong đợi. “Bà của tôi làm bánh ngọt cũng rất tuyệt”, anh tỉnh khô nói thêm.

“Anh có muốn chúng tôi bày biện bộ dụng cụ ăn bằng bạc nguyên chất và khăn trải bàn bằng vải lanh trắng luôn không?” March nóng nảy đáp lời.

Cặp chân mày màu vàng sáng của anh nhướng lên đầy giễu cợt. “Không cần đâu, trừ phi bình thường cô cũng dùng bữa như thế.”

“Còn lâu ấy”, cô phản bác.

“Chỉ là lời đề nghị về món bánh nướng thôi mà.” Anh nhún vai, nét cười ánh lên trong mắt khi March hoàn toàn không thèm che giấu vẻ căm ghét trong suốt cuộc nói chuyện. “Thế nhưng, nếu cô không thể làm được món bánh nướng tuyệt vời đó...”

“Ồ, con bé làm được đấy”, May nói chen vào, vẻ tươi cười ẩn nấp nơi đáy mắt khi lắng nghe cuộc đấu khẩu với vẻ thích thú rõ rệt. “Bí quyết để làm ra món bánh ngọt ngon lành chính là có đôi bàn tay lạnh, tôi nghe nói thế”, cô tỉnh quái nói thêm.

“Tay lạnh, tim nóng ư?” Will trêu chọc.

“Đừng có kéo tôi vào việc này”, March gào lên với vẻ ghê tởm.

Ừm, có lẽ như thế sẽ tốt hơn, Will tán thành với một chút khó chịu trong lòng. Đây là dịp để tận hưởng niềm vui nho nhỏ khi chứng kiến March Calendar trả giá - giống như lúc đầu cô đã chơi xỏ anh - hoàn toàn khác với việc anh thật sự dính líu đến bất kỳ ai trong số các chị em nhà Calendar.

Theo những thông tin thu thập được, với vụ đính hôn bất ngờ của Max và January Calendar vừa rồi, bạn của anh đã rơi vào một cái bẫy tình ái. Anh không nghĩ là Jude sẽ cảm kích khi có thêm một gã Will cũng hành động như thế!

3. Chương 3

“Em thật không thể tin nổi mình đang làm việc này cơ đấy”, March lầm bầm khi đang cán bột để làm món bánh táo nướng.

Tiếng cười khúc khích của May vang lên phía sau March khi cô đang loay hoay bày biện bữa ăn tối lên chiếc bàn bếp.

“Will Davenport tốt nhất nên ăn nó sau khi em đã phải bỏ ra bao nhiêu công sức như thế!” March nói thêm với vẻ chán ghét.

“Tại sao em lại đưa Will đến đây nếu em không ưa anh ta?” Giọng May đầy nghi hoặc. “Dù vậy, chị phải thừa nhận rằng anh ta vô cùng quyến rũ.”

March tiếp tục làm bánh. Không phải là cô không ưa Will Davenport - thật ra là có, ờ... nếu phải thẳng thắn thừa nhận thì đúng là cô rất thích anh ta - tuy nhiên, ở anh ta có gì đó... Có lẽ cô suy nghĩ quá nhiều, nhưng trực giác mách bảo với cô rằng anh ta vẫn còn chuyện giấu giếm chị em họ.

Nghĩ kỹ lại, cô thấy mình đúng là ngớ ngẩn. Xét cho cùng thì họ thật sự biết rất ít về Will Davenport, ngay cả lý do khiến anh ta ở lại đây, có quá nhiều thứ họ vẫn chưa biết về anh ta!

“Chị hy vọng lúc này căn phòng đã ấm hơn rồi”, May nói thêm với vẻ lo lắng, ánh mắt lướt qua ô cửa sổ trong phòng bếp, dõi về căn phòng phía đối diện.

Hơn một tiếng trước, Will đã trở lại trang trại, ánh sáng phát ra từ căn phòng bên trên ga ra cho biết sự hiện diện của anh mặc dù họ vẫn chưa tận mắt nhìn thấy anh ta.

Nhưng sẽ sớm thôi, March nhận ra điều đó khi liếc nhanh qua đồng hồ treo tường, chỉ khoảng hơn nửa tiếng nữa anh ta sẽ sang đây ăn tối cùng họ.

“Anh ấy có nói gì với chị về lý do chuyển đến đây không?” March ra vẻ ngẫu nhiên nhắc đến việc này với chị gái trong lúc dọn dẹp đồng bộ bừa bộn do mình gây ra.

“Anh ta chỉ nhìn xung quanh thôi”, May thờ ơ trả lời, rõ ràng chị vẫn đang lo lắng về vụ lò sưởi trong căn phòng cho thuê.

“Nhìn gì nhỉ?” March xoay lại hỏi May với vẻ mặt cau có.

May nhún vai. “Anh ta không đề cập tới.”

“Sao chị không hỏi thử?” March thở dài chán nản. “Gặp em là em hỏi rồi.”

“Chị biết là em sẽ làm thế.” May lắc đầu thất vọng. “Em vẫn chưa trả lời chị là tại sao em lại không thích anh ta?”, cô nhắc lại bằng giọng điệu sắc sảo.

“Em chẳng việc gì phải thích một người đàn ông chỉ để lôi kéo anh ta ở trọ chỗ chúng ta”, March ngắt lời, hoàn toàn phớt lờ ánh mắt thăm dò của May.

“Cái đồ vụ lợi.” May cười dịu dàng.

Chẳng sao cả. Nhưng nếu cô có ý định xoay sở để giữ lại trang trại đến cùng thì phải tận dụng triệt để việc cho thuê căn phòng gia dụng nhằm trang trải bớt các khoản chi phí. Điều đó có nghĩa là cô không thể kén chọn đối tượng cho thuê!

Chỉ mới thời gian trước, ba chị em họ còn thống nhất ý kiến về việc giữ lại trang trại. Nhưng mọi chuyện đã thay đổi chỉ trong vài tuần nay. January vừa mới đính hôn với Max, và hiển nhiên là chẳng bao lâu nữa họ sẽ tổ chức đám cưới. Còn May, với sở thích tham gia vào đội kịch nghiệp dư của địa phương, gần đây đã được thỏa lòng mong ước khi một tay đạo diễn nọ có hứng thú mời chị ấy vào thử vai trong một bộ phim mà ông ta sẽ tiến hành quay vào mùa hè này. Chỉ còn lại mỗi mình March....

Có thể điều này không hợp lý lắm, hoặc có lẽ cô chỉ đang thể hiện cái tôi bướng bỉnh của mình, nhưng March không muốn bán trang trại cho cái gã Jude Marshall thần thần bí bí ấy chỉ vì hắn có thể gộp chung nó vào điền trang bên cạnh, là khu đất hắn mới thu mua được gần đây, để mở một khu liên hợp thể thao mở rộng! Từ những thông tin ít ỏi nghe ngóng được, trang trại sẽ trở thành một phần của câu lạc bộ chơi golf mà hắn dự định xây dựng trong khu phức hợp. Một câu lạc bộ golf, trời ạ - trong khi bao thế hệ gia đình cô đã sống và làm việc ở trang trại này.

March xoay lại sau khi đặt khay bánh táo vào lò nướng, khẽ cau mày. “Nói đến vấn đề tiền nong...”

“Có lúc nào mà chúng ta không đề cập đến nó đâu chứ?” May chán ghét cắt ngang.

March nở nụ cười đồng tình. “Ít ra lần này em không có ý nhắc đến tình trạng thiếu hụt của chúng ta.” Cô toét miệng cười. “Có việc gì đó đang diễn ra ở văn phòng, chỉ là em không chắc lắm. Ồ, vậy đó. Nhưng...” Cô đột ngột ngừng lại khi một tiếng gõ nhẹ phát ra từ cánh cửa phòng bếp, liền sau đó là sự xuất hiện của Will Davenport. “Thôi, quên đi”, March nói qua loa với chị gái. “Có dịp em sẽ kể với chị sau.”

“Tôi đến sớm quá ư?” Will lưỡng lự đứng ở lối vào trước cái nhìn trừng trừng của March.

“Tất nhiên là không rồi”, May niềm nở đáp lại - chặn ngang câu trả lời thẳng thừng mà March có thể thốt ra bất cứ lúc nào - nhanh chóng kéo Will vào nhà và đóng cửa lại, ngăn cách với cái lạnh ở bên ngoài.

Nếu có điều gì mà March thấy biết ơn vào lúc này, thì chính là cô ý thức được bản thân mình đang bị nhấn chìm bởi cảm giác e thẹn hiếm hoi bất ngờ gặp đến.

Thật ra cô chưa hề nghĩ rằng Will Davenport sẽ thực sự muốn thuê căn phòng đó. Đã có lúc, giống như anh từng nói, cô chỉ muốn anh ta trả giá chút đỉnh cho hành động bất lịch sự của mình vào sáng nay. Nhưng bây giờ anh ta đã quyết định thuê nó, sau tất cả, cô chợt nhận ra mình đã bị anh ta thu hút ra sao.

Trong trường hợp này, cô thật ngu ngốc làm sao. Will chỉ ở lại đây có đôi tuần, sau đó sẽ rời đi và quay trở lại nơi mà có trời mới biết là ở đâu. Thậm chí có thể là - tạm quên chuyện mời ăn tối khả nghi nhé - trở về với vợ con của anh ta, biết đâu được!

Vậy nhưng, chỉ mới nhìn anh ta qua hàng mi khép hờ cũng đủ khiến cho tim cô lỡ nhịp. Anh ta rất cao, đầu cơ hồ chạm đến thanh xà ngang trên trần nhà, mái tóc vàng óng mềm mại rủ qua trán, đôi mắt xanh ẩn chứa vẻ hài hước dễ chịu, vẻ quyến rũ lịch lãm ẩn bên trong chiếc áo len dày màu xanh da trời cùng với quần jean bạc màu.

Will Davenport là ai? Quan trọng hơn, anh ta đang làm gì ở đây? Ít ra cho đến khi có được câu trả lời cho những thắc mắc này, có lẽ tốt hơn hết cô nên cực kỳ thận trọng...

Cực kỳ thận trọng! Cô bị sao vậy? Chẳng lẽ việc xoay sở tìm mọi cách giữ lại trang trại vẫn chưa đủ khiến cô bù đầu ư, cần gì phải rước thêm phiền toái bằng cách để mặc cho bản thân mê mẩn Will Davenport thế này?

“Có phải tôi ngửi thấy mùi bánh táo nướng không nhỉ?”, anh hít một hơi tỏ ý tán thưởng, đôi mắt xanh lấp lánh ý cười khi nhìn sang March với vẻ thách thức.

Đôi môi cô cong lên thành nụ cười châm chọc. “Không hiểu sao tôi lại thấy nghi ngờ điều đó”, cô dài giọng. “Nướng bằng lò điện thì làm sao tỏa ra mùi được chứ”, cô nói thêm khi chợt mềm lòng trước vẻ mặt thất vọng của anh.

“Em gái cô có vẻ yêu thích trò đùa nho nhỏ của cô ấy nhỉ?” Anh toét miệng cười với May.

“Là khiếu hài hước lập dị thì đúng hơn”, May lườm bêu với vẻ triu mến, đón lấy áo khoác của anh và treo nó lên phía sau cánh cửa. “Tôi hy vọng là anh sẽ không phiền nếu chúng ta dùng bữa trong phòng bếp”, cô hơi nhú mày khi nói thêm.

“Nơi chúng ta ăn tối là căn phòng ẩm áp nhất trong ngôi nhà này”, March thẳng thừng nói xen vào. Chị em cô luôn dùng bữa trong phòng bếp, vậy nên đâu có lý do gì phải xin lỗi về việc đó?

“Tuyệt thật đấy”, Will tỏ ra hăng hái. “Đợi đến lúc tôi ổn định chỗ ở rồi, nhất định phải để tôi đáp lễ và mời hai chị em ăn tối nhé.”

Đây quả là một ý tưởng thú vị - xét cho cùng thì căn phòng đó chỉ có một phòng tắm và một phòng lớn hơn được sử dụng chung cho phòng bếp, phòng ăn và cả phòng ngủ. Thật ảm cúng làm sao!

“Tại một nhà hàng nào đó”, Will tỉnh bơ nói với March cứ như anh rõ ràng có thể đọc được suy nghĩ của cô.

Đây là nỗi khổ khi sở hữu một gương mặt “trong suốt” - cô hoàn toàn không có khả năng che giấu cảm xúc của bản thân. Nhưng nếu may mắn thì có lẽ lúc này Will đã không chú ý đến cô - khi cô còn đang âm thầm thừa nhận anh ta quyến rũ ra sao. Tuy nhiên, cô sẽ không trông đợi vận may đó!

“Uống một ly nhé”, cô đột ngột lên tiếng đồng thời đặt một ly rượu lên bàn, ngay vị trí được dành sẵn cho anh. Có lẽ nếu anh ta ngồi xuống thì căn bếp sẽ không còn cảm giác quá chật chội nữa.

“Cảm ơn.” Anh chuyển động một cách tao nhã khi hạ người ngồi xuống một trong những cái ghế trong phòng bếp. “Thế có ai trong số chị em các cô là họa sĩ à?”, anh hứng thú gợi ý.

Tay March bỗng run rẩy đến mức suýt chút nữa thì đánh rơi ly rượu của mình, cô tròn tròn mắt nhìn anh, sự im lặng đột ngột khiến không khí trong phòng bếp trở nên ngột ngạt.

Ừm, hình như mình lại lỡ lời nữa rồi, Will thầm kêu khổ trong lòng.

Thật là xui xẻo, vì có nhiều việc không thể thảo luận cùng hai chị em nhà Calendar nên Will đã quyết định chọn một đề tài mà anh cho là vô thưởng vô phạt - chỉ để nhận lấy sự im lặng căng thẳng ngay sau khi ngẫu nhiên thốt ra câu hỏi, có vẻ như anh đã vô tình chạm đến điều cấm kỵ rồi đây.

“Hoặc có lẽ do tôi đã hiểu lầm khi cho rằng căn phòng tôi ở hiện nay từng là một xưởng vẽ”, anh tiếp tục nói đều đều, biết chắc rằng mình không lầm tí nào.

Lúc trưa, anh chỉ xem xét căn phòng qua loa, đủ để kết luận rằng nó sẽ giúp mình thoải mái hơn trong vài tuần ở lại đây theo dự định ban đầu. Chiều nay trở lại, trong lúc nhẩn nha đi dạo chung quanh, anh đã phát hiện một ô cửa sổ rất lớn dọc theo một bên tường, cho phép căn phòng đón ánh sáng tối đa. Sau khi kéo chiếc thang xuống để leo lên tầng gác mái, chỉ cần liếc sơ qua anh đã thấy một cái giá vẽ lem nhem thuốc màu và nhiều bức tranh được xếp dựa vào tường.

Thật sự anh không hề có bất kỳ hành vi xâm nhập nào ngoài một cái liếc nhanh - và từ biểu hiện sững sốt trên gương mặt của May lúc này, cùng với vẻ mặt cáo buộc công khai của March, anh lấy làm mừng vì mình đã không làm thế!

“Tôi từng là họa sĩ”, March lạnh nhạt ngắt lời, đôi mắt xinh đẹp của cô lúc này chuyển sang màu xám lục của nước biển trong những ngày mưa bão giá lạnh.

“Đã từng?” Will nhẹ nhàng lặp lại - có mùi nguy hiểm ở đây chẳng? Rõ ràng March không có chút hứng thú nào trong việc thảo luận thêm về chủ đề này!

“Con bé vẫn là”, May nhanh chóng phá tan bầu không khí ngưng ngậm lúc này.

“Không. Em - không - phải”, March mạnh mẽ cướp lời.

Ồ! Lần này anh thật sự đã lỡ lời rồi phải không? Will không mấy quen thuộc với cảm giác này. Có học thức cao, kiến thức rộng và được kính trọng trong giới của mình, anh đã quen với việc trò chuyện thoải mái và tự tin trong bất kỳ chủ đề nào mà mình tham gia. Nhưng dường như khi đứng trước chị em nhà Calendar, mọi việc không còn dễ dàng như thế nữa!

Anh nhấp một ngụm rượu, cho March đủ thời gian cần thiết để bình ổn lại cảm xúc, đồng thời cũng nhận ra cô đang cố gắng thả lỏng bản thân. Nhưng sao phải thế? Cô vẽ vời khi rảnh rỗi - có gì to tát đâu chứ?

“Uống thêm nhé, Will?” May đề nghị, đưa cái chai lên đầy mời gọi.

“Cảm ơn cô”, anh nhận lấy với vẻ biết ơn.

“Coi chừng món bánh táo kia, March”, May nhắc khẽ.

Will đợi cho đến khi cô em gái nhà Calendar quay lại kiểm tra lò nướng rồi mới nhướn mày ngược nhìn May. Cô lắc đầu đầy ngụ ý, đủ để xác nhận rằng chủ đề về những bức tranh trên tầng gác mái không phải là điều anh nên theo đuổi.

Dù sao đi nữa anh cũng không có ý định làm thế, không cần thêm chuyện này thì bản thân March đã đủ gai góc lắm rồi.

Tuy vậy, chắc chắn là sự tò mò của anh đã bị những bức tranh kia khiêu khích.

Có chuyện gì với chúng vậy nhỉ? Hay là chúng quá nghiệp dư nên March chỉ đơn giản không muốn đề cập tới?

Nếu anh quay trở lại căn gác mái và xem xét chúng một chút thì liệu có bị xem là vượt quá vai trò của một người khách trọ tạm thời không nhỉ?

Hầu như chắc chắn là vậy, anh thừa nhận, thầm nhón trong lòng. Nhưng anh cũng thừa biết mình thật sự muốn làm thế, bằng bất cứ giá nào.

“Chỗ mà anh thuê là căn phòng gia dụng, anh Davenport ạ”, March cúi kính nói khi cô dường như đọc được những suy nghĩ của anh lúc này. “Chúng tôi chưa bao giờ nói rằng tiền thuê bao gồm cả cái quyền rình rập căn gác mái ở phía trên.”

“March!” May rên rỉ với vẻ lúng túng rõ rệt trước sự thô lỗ của em gái mình.

“Không sao đâu, May”, Will mềm mỏng cam đoan với cô trước khi quay lại nói với March. “Tôi không biết về điều đó, March ạ. Nhưng giờ thì tôi hiểu rồi...” Anh nhún vai, miễn cưỡng chấp nhận tình thế hiện tại, rằng mình sẽ không xâm nhập vào căn gác mái đó lần nào nữa, lòng hiếu kỳ của anh đã thực sự bị khuấy động một cách mạnh mẽ.

“E hèm, chúng ta bắt đầu dùng bữa nào.” May dường như vô cùng bối rối bởi không khí ngưng ngập bất ngờ này.

Không phải là cô gái trước đây nữa. Will từng nghĩ rằng March Calendar hoàn toàn giản đơn, cảm xúc của cô rất dễ dàng bị nhìn thấu - thậm chí là một chút xao động thoáng qua trong tâm trí vào khoảnh khắc nhìn thấy anh xuất hiện nơi ngưỡng cửa lúc này - nhưng giờ thì anh nhận ra còn nhiều điều khác về cô nữa. Thật khiến người ta hiếu kỳ...

Đây là điều đã xảy ra với Max ư? Có phải hẳn ta cũng đến đây và đánh giá chị em nhà Calendar qua vẻ bề ngoài của họ - xinh đẹp, thân thiện, đơn giản - để rồi nhận ra rằng đó không phải là tất cả về họ? January Calendar chắc hẳn đã phải quyến rũ Max, theo như Will biết thì Max là một gã trung thành với chủ nghĩa độc thân, rơi vào lưới tình của cô ta.

Tuy vậy, thực tế rằng Max giờ đây đã hứa hôn với cô em út nhà Calendar cho thấy hẳn ta có vẻ vô cùng sung sướng với kế hoạch dụ dỗ này!

Nụ cười của Will nhạt đi một chút khi nhận thức được mình vẫn phải tìm ra cách thông báo tin tức nhỏ nhẻ này với Jude...

Tuy nhiên, tâm trạng vui vẻ của anh cũng khôi phục được vài phần bởi mùi thơm và tiếp đó là vị ngon của món thịt hầm và bánh cực kỳ hấp dẫn.

“Giống mùi vị của bà anh nấu chứ?” March lên tiếng trêu ghẹo sau khi Will nếm thử miếng đầu tiên một cách ngon lành, rõ ràng cô không phải là một người phụ nữ thù dai, ngoại trừ vụ thất bại ở chỗ đậu xe sáng nay.

“Ngon hơn”, anh nồng nhiệt cam đoan. “Nhưng cô đừng bao giờ mách với bà là tôi nói thế nhé?” Anh cười toe toét.

Cô liếc nhìn anh với vẻ giễu cợt. “Không hiểu sao, tôi rất nghi ngờ về cơ hội để việc đó xảy ra!”

Không, tất nhiên là nó sẽ không xảy ra. Will thậm chí không biết bản thân bị cái gì xui khiến mà lại nói ra câu đó.

March cười phá lên khi thấy vẻ mặt bối rối của anh, sự căng thẳng trước đó hoàn toàn biến mất khi cô nhìn anh chăm chọc. “Đừng tỏ vẻ lo lắng như thế chứ, Will. Về phần mình, tôi luôn nghĩ rằng câu ngạn ngữ ‘con đường dẫn tới trái tim của một người đàn ông chính là thông qua dạ dày của anh ta’ vô cùng nhằm nhĩ! Nếu một người đàn ông chỉ quan tâm đến những món ăn bạn có thể chuẩn bị cho bữa ăn của hắn ta thì tốt nhất là cho hắn nhấn nút biến luôn!”

Anh không thể kiềm chế được tiếng cười khoái trá trước giọng điệu đầy vẻ phần nộ của cô. “Biết đâu anh ta có thể nấu nướng thay cho cô thì sao?”

“Nghe có vẻ hấp dẫn nhĩ!” March trả lời tỉnh bơ.

“Anh có biết nấu nướng không, Will?” May ranh mãnh hỏi chen vào.

Xét cho cùng, cô chị cả cũng không hoàn toàn là một sứ giả hòa bình vô tư như anh từng nhận định. Will hướng về phía May tỏ lòng biết ơn với nụ cười rầu rĩ.

“Hãy nói cho tôi biết”, anh lẩm bẩm như thể khó hiểu, “có phải tất cả đàn ông ở vùng này đều mù, điếc và ngu ngốc cả, phải không? Tôi thật không thể tin là cô vẫn chưa lập gia đình từ nhiều năm trước.” Anh giải thích khi thấy ánh mắt dò hỏi của May. Chỉ một cái liếc nhanh qua bàn tay trái của hai người phụ nữ trước mặt, anh đã nhận ra cả hai đều không đeo nhẫn, January Calendar thì chỉ mới đính hôn với Max gần đây - rất gần là đang khác!

March cười toe toét trước lời bình luận của anh. “Có thể là do chúng tôi không có hứng thú”, cô thách thức.

Và có lẽ ba chị em nhà Calendar so với hai là quá nhiều chẳng? Mặc dù Max dường như không gặp nhiều khó khăn để biết được những vấn đề trong quá khứ!

“Chắc là thế”, Will trả lời băng quơ, nhận thấy cuộc đối thoại dần trở nên riêng tư.

Mới đầu Will cũng phân vân không biết việc chấp nhận lời mời ăn tối có phải là một ý tưởng sáng suốt hay không, trong khi anh thừa biết sẽ tốt hơn cho tất cả bọn họ nếu anh duy trì một khoảng cách nhất định với chị em nhà Calendar. Nhưng thái độ miễn cưỡng lộ liễu của March lúc anh nhận lời cũng đủ để thôi thúc anh hành động đáp trả!

Còn gì có thể đẩy anh vào bước đường này trước khi anh rời khỏi...?

“Vây, trong ba chị em nếu January là ca sĩ...”, thực tế nho nhỏ này đã được anh xác nhận ở khách sạn từ trước. Anh thậm chí từng trông thấy một trong những tấm áp phích quảng cáo của January đặt ở khách sạn, January Calendar cũng xinh đẹp như hai người chị gái của cô vậy. “... Và March làm việc tại văn phòng môi giới bất động sản, điều này có nghĩa là toàn bộ thời gian của cô đều dành cho trang trại?”, anh hỏi May với vẻ hiếu kỳ.

Công việc đồng áng dường như là một chọn lựa nghề nghiệp rất kỳ quặc dành cho những người phụ nữ xinh đẹp này, nhưng Will biết một thực tế, từ chính chị em nhà Calendar chứ không phải từ Jude, rằng họ tuyệt đối không bán trang trại. Ít nhất thì March đã nhất quyết...

“Cũng không hẳn”, May cười phá lên tỏ vẻ không để tâm. “Anh biết đấy...”

“May là một diễn viên”, March nói xen vào kèm theo một nụ cười tự hào khi nhìn về phía May. “Chị ấy được đề nghị tham gia vào một bộ phim...”

“Vẫn chưa, không phải thế đâu”, May có vẻ ngượng ngùng. “Bên cạnh đó, March này, chị đã nói với em là chị thậm chí vẫn chưa quyết định về việc đi thử vai cơ mà.” May cau mày nhìn em gái khiển trách.

Will có cảm giác rằng đây hẳn là động tác mà May đã lặp lại không biết bao nhiêu lần suốt những năm vừa qua ở bất kỳ nơi nào có liên quan đến cô nàng March thẳng tính!

“Một diễn viên ư?”, anh nhắc lại bằng giọng thích thú. January là ca sĩ, March hẳn là một họa sĩ có tài - bất kể cô có ra sức phủ nhận thế nào đi nữa! Còn May có vẻ dự định sẽ theo nghiệp diễn xuất. Anh không

thể không tự hỏi - bằng cách nào mà ba người phụ nữ trẻ hiển nhiên là được nuôi dưỡng và lớn lên ở một trang trại lại có thể sở hữu những năng khiếu tài hoa trong các lĩnh vực khác nhau như vậy.

Nhưng nếu May phải đi vắng một thời gian để đóng phim, điều đó hẳn đã giải thích được sự bất hòa vào lúc này giữa hai chị em họ về việc bán trang trại. Ít ra thì đó là điểm khởi đầu...

“Vẫn chưa chính thức.” May trông hết sức bức bối. “Tôi cần phải tham gia thử vai vào tháng tới...”

“Chỉ đơn giản là kỹ thuật diễn xuất thôi”, March nhẹ nhàng bác bỏ. “Chị dư sức làm được điều đó”, cô thêm vào một cách chắc chắn. “Chị của tôi là một diễn viên cực kỳ xuất sắc đấy”, cô nói với Will một cách đầy tự hào.

Một điều mà March, với gương mặt “trong suốt” của mình, không bao giờ có thể làm được!

Từ nụ cười chế giễu March đang nhắm thẳng vào anh lúc này có thể thấy rằng anh cũng không mấy giỏi trong việc che giấu suy nghĩ thì phải!

“Xin lỗi.” Nhưng ngay cả khi nói lời xin lỗi, anh vẫn không nén được tiếng cười thích thú của mình.

“Không, anh không cần phải xin lỗi”, March cau có thừa nhận, đứng lên dọn dẹp mớ đĩa trống trơn trên bàn.

Will cũng đứng dậy, băng qua căn bếp để đến chỗ March đang đứng để đầy bột xà phòng vào bồn rửa. “Nếu tôi đề nghị giúp cô rửa chén, liệu tôi có nhận được sự tha thứ không?”, anh gợi ý bằng chất giọng khàn khàn.

“March vô cùng ghét việc lau dọn... Nên tôi sẽ không ngạc nhiên chút nào đâu!” May là người dài giọng đáp lời anh.

Nhưng Will hầu như không nghe rõ câu trả lời của cô chị, hơi thở của anh đột ngột bị chặn lại trong lồng ngực khi nhận thấy mình bị mê hoặc bởi ánh mắt xám lục rục rờ của March lúc cô quay lại ngược nhìn anh.

Làn da giống như thạch cao, mịn màng và có màu trắng ngà, khuôn miệng rộng đầy gợi cảm, chiếc cổ thon dài với đường cong tinh tế của loài thiên nga, chiếc áo thun màu xanh lá rộng thùng thình cùng quần jean đen thoải mái mà cô mặc không thể che giấu sức quyến rũ toát ra từ cơ thể mảnh mai. Một cơ thể mà anh hoàn toàn cảm nhận được ngay khi vừa bước chân vào nhà nửa tiếng trước...

Một lần nữa Will nhận thấy mình đang tự hỏi liệu đây có phải là điều đã xảy ra với Max hay không. Đột ngột, choáng váng bởi ham muốn, mọi ý thức và cảm xúc đều tê liệt ngoại trừ sự căng cứng của cơ thể, cảm giác kích thích râm ran dọc theo sống lưng.

Không!

Will dứt khoát hướng tầm mắt của mình ra khỏi cái nhìn chăm chú của March, cơ thể cũng vô thức lùi lại vài bước, anh xoay lưng về phía cô với quyết tâm phá vỡ thứ bùa chú khoái cảm đã nhanh chóng vây hãm mình bằng chính sự hấp dẫn của nó.

Will, Max và Jude chơi với nhau từ hồi còn đi học, bọn họ mất liên lạc ngay sau khi tốt nghiệp đại học vì mỗi người theo đuổi sự nghiệp của bản thân, nhưng chính nhờ nghề nghiệp giống nhau đã giúp họ khôi phục lại tình bạn của mười mấy năm về trước. Giờ đây, khi ở tuổi ba mươi bảy, mặc dù có nhiều mối quan hệ tiêu khiển nhưng chưa ai trong số họ từng kết hôn cả. Không hiểu sao, sau từng ấy thời gian, Will đã cho rằng không ai trong số họ sẽ làm điều đó. Nhưng Max, kẻ mà Will thề là ít có khả năng bị hạ gục nhất trong ba người, đã yêu cô em út nhà Calendar.

Will không có ý định rơi vào một cái bẫy tương tự với March Calendar!

Anh khó khăn hít vào một hơi. “Tôi có thể thưởng thức món bánh táo nướng vào dịp khác được không?”, anh căng thẳng dò hỏi, cố tình quay sang nói với May chứ không phải với March. “Tôi chợt nhớ ra mình có một cuộc điện thoại quan trọng cần phải gọi.”

“Hơi đâu mà giúp rửa chén chứ gì!” March lầm bầm phía sau anh bằng giọng điệu chán ghét.

Như vậy thì có vẻ hơi bạc bẽo, anh biết chứ, nhưng anh cần phải rời khỏi chỗ này, cần một ít không khí trong lành, cần phải thanh lọc đầu óc và các giác quan của mình khỏi mọi thứ có liên quan đến March Calendar!

“Anh hãy đem bánh về mà ăn”, May nhiệt tình đề nghị, đi đến nhắc ổ bánh lên và đặt nó vào tay anh.

“Này, em cũng thích ăn bánh táo đấy!” March phản đối.

“Will là khách của chúng ta đó, March.” May quay lại cảnh cáo em gái trước khi trao cho Will một nụ cười tươi tắn. “Tôi thường nghĩ rằng mình cực kỳ thất bại trong những tình huống có liên quan đến cách cư xử của March!” Cô lắc đầu ảo não.

Lại một lần nữa Will cảm thấy mình bị thu hút bởi sự ấm áp của chị em nhà Calendar, tâm trạng vui vẻ khôi phục khi anh mỉm cười với May. “March có lý khi mà chính cô ấy đã làm ra ổ bánh này”, anh lầm bầm, hướng về phía cô nở nụ cười châm chọc.

“Ồ, cứ mang nó đi đi”, March nóng nảy khoát tay. “Dù sao đi nữa, anh hẳn là không cần phải lo lắng về liều lượng ca-lo!”, cô nói thêm với vẻ chán ghét.

March cũng chẳng phải lo lắng, nếu lấy cơ thể yếu đuối và quyền rũ của cô làm cơ sở đánh giá...

Lại nữa rồi. Will lắc đầu tự khinh bỉ bản thân. Thôi được, March rất xinh đẹp, tinh quái và thẳng thắn, cũng như sở hữu một cơ thể đầy đặn gợi cảm, nhưng liệu đó có phải là lý do khiến cho mỗi khi ở bên cô cơ thể anh lại phản ứng vụng về như một nam sinh còn non nớt?

Không đâu, nhưng đó lại là lý do khiến anh buộc bản thân mình phải rời khỏi nơi này trước khi làm điều gì đó có thể hối tiếc về sau - chẳng hạn như hôn lên nụ cười nhạo báng trên đôi môi hơi bĩu ra của cô lúc này!

“Tôi e là không có cái điện thoại nào trong phòng anh cả”, May chỉ ra với vẻ lo lắng. “Nhưng anh có thể sử dụng điện thoại ở đây nếu...”

“Sao anh ta không dọn vào đây ở luôn cho tiện? Lúc đó chúng ta có thể yêu cầu anh ta trả theo giá thuê phòng B&B[1]!” March gay gắt chen ngang.

[1] Bed and breakfast: là kiểu nhà trọ nhỏ, cung cấp chỗ nghỉ qua đêm và bữa ăn sáng cho khách.

Đôi môi Will khẽ giật giật vì phải cố kìm nén nụ cười khoái trá khi trông thấy cách May cau mày trước kiểu nói chuyện ngang ngạnh của em gái. March đúng là không thể kiềm chế được.

Và, bất chấp sự thất vọng về cách cư xử lỗ mãng của March, May rõ ràng vẫn quyết tâm che chở hai cô em gái. Điều này khiến Will phải tự hỏi làm thế quái nào mà Max, với cái tính khí ngạo mạn bẩm sinh của hắn, lại có được sự chấp thuận của hai cô gái lớn nhà Calendar để kết hôn với cô em út!

“Không cần đâu”, Will vui vẻ trả lời. “Tôi có một cái di động để trong xe.”

“Ồ, tất nhiên là thế”, March cau kinh ngắt lời. “Chúng tôi thật ngớ ngẩn khi không nhận ra điều đó.”

May mệt mỏi lắc đầu, hiển nhiên cô đã quyết định rằng điều tốt nhất có thể làm trong tình huống này chính là không tiếp tục xin lỗi về sự bất lịch sự của March nữa. “Dùng ngon miệng nhé, Will”, cô lầm bầm thiếu não. “Và nếu anh có cần thêm gì, như là khăn tắm hoặc những thứ đại loại như thế thì cứ việc nói với tôi.”

“Chúng tôi sẽ gửi một trong số các cô hầu sang đó cùng với thứ anh cần ngay lập tức”, March lầu bàu.

Từ tia lửa bất ngờ lóe lên trong cái nhìn chăm chăm của May, Will có thể nhận thấy rằng không phải lúc nào May cũng luôn là người chị thấu hiểu và bình tĩnh, rằng cô có thể làm tổn thương chính mình nếu thấy cần thiết. Và ngay lúc bước ra khỏi cửa, anh có linh cảm rằng cô sẽ thấy đó là điều cần thiết, với bất kỳ chuyện gì có dính líu đến March!

Điều này thật đáng tiếc. Anh thật lòng không muốn mình là nguyên nhân cho bất kỳ sự bất đồng nào giữa hai chị em. Ngay cả khi March đáng bị như thế!

“Bánh trông rất ngon, March ạ, cảm ơn nhé”, anh thân thiện nói với cô.

Cô nhướn mày nhìn tỏ vẻ nghi ngờ, nhưng khi anh bình tĩnh đáp trả cái nhìn chăm chăm của cô thì nét cau có trên khuôn mặt cô bỗng dịu lại. “Không có gì”, sau cùng cô cũng nhẹ nhàng đáp trả.

“Cảm ơn vì bữa ăn tối nhé May, nó rất tuyệt.” Will chần chừ ở ngưỡng cửa, hoàn toàn không hiểu tại sao trong lòng lại thấy rất phiền muộn khi phải rời khỏi căn bếp này dù đã đến lúc phải ra về - nhất là khi chính anh đã quyết định làm như thế!

“Đừng quên lời hứa đáp lễ của anh là được”, March lên tiếng nhắc nhở.

Anh vẫn chưa quên lời đề nghị ban nãy của mình, Will thừa nhận với một chút ngạc nhiên trong lúc băng qua sân để trở về phòng - chỉ là nếu mời chị em nhà Calendar ra ngoài ăn tối, chỉ một người thôi anh cũng không dám chắc mình có thể đối phó được, huống chi là hai!

Anh cảm thấy hơi mất phương hướng sau khi ở cùng họ chưa tới một giờ đồng hồ, có chút mê man, như thể đã nốc quá nhiều rượu trong một căn phòng mịt mù khói thuốc - nếu trải qua cả buổi tối cùng họ thì có trời mới biết anh sẽ còn nảy sinh ra cảm giác quái quỷ gì nữa?

Có một điều mà anh biết rõ, đó là anh sẽ phải giữ cho đầu óc mình tỉnh táo trước khi gọi điện cho Jude. Một gã Jude, theo như hiểu biết chắc chắn của Will, là người còn lâu mới vui vẻ trước tin tức về vụ đào ngũ bỏ đi theo phe địch của Max...

4. Chương 4

“Chỉ là đề nghị bữa trưa thôi mà March, đâu phải nghỉ trưa trong phòng khách sạn!” Clive ngồi chếch trên mép bàn của March và ranh mãnh nhìn xuống cô.

March biết rõ ý định của ông chủ đang mời gọi cô - cô cũng biết anh ta sẽ không đưa ra lời đề nghị ăn trưa nếu Michelle không ra ngoài cả ngày để dẫn khách đi xem nhà một vòng. Hơn nữa, cô biết nếu Clive nghĩ có thể không bị trừng phạt vì chuyện đó thì anh ta sẽ không ngần ngại đưa cô vào phòng khách sạn buổi trưa này!

Trong khi March bình thường thẳng thắn đến mức khiếm nhã - như Will phát hiện ra từ đêm trước - thì Clive đã chú ý đến cô từ sáu tháng qua, bất cứ khi nào Michelle không có mặt ở văn phòng, và March không tâm sự gì với chị em gái của mình. Không ai làm gì được, và họ cần đồng lương cô kiếm được từ công việc toàn thời gian này. Thêm nữa, cô không nghĩ mình là nhân viên đầu tiên bị quấy rối kiểu này.

Không phải vì Clive thiếu sức hấp dẫn mà ngược lại. Anh ta cao và đẹp trai, với nét quyến rũ bẩm sinh. Nhưng anh ta sống với Michelle, người đồng sở hữu văn phòng môi giới bất động sản này, suốt mười năm qua!

“Tôi nói không, Clive”, cô bình tĩnh trả lời, đôi mắt xám lục ánh lên tia nhìn lạnh lùng khó chịu, vẫn cứng cỏi như trước. Cô đã nói không sáu tháng rồi, nhưng vẫn không ngăn được Clive lặp lại đề nghị bất cứ khi nào có cơ hội. “Anh biết rất rõ là chúng ta không thể đóng cửa văn phòng trong vài giờ và đi ăn trưa”, cô phản bác mạnh mẽ. “Hơn nữa, tôi... tôi đã có hẹn trưa nay rồi”, cô nhẹ nhõm nói thêm khi nhìn ra cửa sổ ngay lúc đó và thấy chiếc xe thể thao đồ quen thuộc đang từ từ tiến vào quảng trường.

Xe của Will Davenport, với dáng ngồi đầy tự tin đằng sau tay lái. Anh ta thấy chỗ trống ngay phía sau xe của March và tấp vào đó. Will vẫy tay với cô thật thân thiện khi ra khỏi xe và thấy cô nhìn anh ta.

“Cảm phiền anh.” March vội vàng đứng dậy, nhanh chóng đi ra cửa và gọi Will thật to trước khi anh ta khóa xe và bước đi. “Tôi sẽ ra ngay, Will”, cô hét tướng lên, muốn anh ta chờ mình.

Anh ta quay lại, cái nhú mày khó hiểu lộ rõ trên gương mặt điển trai. “Sao cơ?” Trông anh ta khá bối rối.

“Tôi chỉ lấy áo khoác thôi”, cô nói kiên quyết, nhận thấy Clive đến đứng bên cạnh mình ngay ngưỡng cửa, và một nụ cười ẩn ý cong cong trên môi khi thấy cái xe và người đàn ông lái nó.

Đôi mắt xanh mát rượi của Will hướng vào Clive Carter, rồi khẽ nheo lại khi thấy hắn đứng cạnh March quá suồng sã, cánh tay hắn gác lên cánh cửa sau lưng cô. “Không vội”, Will đáp lại bằng giọng chùng mực. “Tôi sẽ vào trong và đợi cô”, anh vừa nói vừa liếc mắt đánh giá Clive.

Đó không hoàn toàn là những gì cô muốn, March hoang mang nhận ra khi chộp lấy áo khoác và túi xách của mình, trong khi có hai người đàn ông đang thăm dò xét nhau một cách đáng ngại. Nhất là khi cô thấy rõ sự suy đoán trong đôi mắt xám giễu cợt của Clive.

“Xe đẹp đấy”, anh ta thì thầm. “Một chiếc Ferrari phải không?”

Một chiếc Ferrari? March choáng váng gấp đôi vì Will. Được rồi, vậy thì cô nhận thấy nó là một cái xe thể thao dễ nhìn, nhưng tất cả những gì cơ bản nhất cô yêu cầu từ một chiếc xe là nó sẵn sàng hoạt động khi cô cần đi làm. Nhưng những chiếc Ferrari có trị giá hàng chục ngàn bảng, đúng không nhỉ?

Có lẽ Will Davenport còn có nhiều điều khác so với những gì cô thấy!

“Đi thôi”, cô nói dứt khoát, tóm lấy tay Will, gần như là kéo anh ta ra ngoài. “Đi bộ!”, cô nói khi ra tới vỉa hè, môi hầu như không động đậy. “Và cố gắng tỏ ra trông hạnh phúc vì được đưa tôi đi ăn trưa!”, cô nói tiếp khi anh ta chỉ đứng nhìn bằng đôi mắt xanh chằm chọc.

“Chắc chắn rồi”, Will bắt đầu giễu cợt. “Về phần hạnh phúc...” Anh không cho March cơ hội phản ứng câu đáp trả ban đầu khi cúi đầu và môi anh chiếm lấy môi cô.

Ừm, đã có hạnh phúc và rồi có hạnh phúc...!

Ngay tại khoảnh khắc đó, March không biết mình cảm thấy gì, miệng Will thăm dò cô kỹ lưỡng, đôi tay anh vòng chặt quanh eo cô.

Nếu đang cố gây ấn tượng với Clive bằng việc mình là người đưa cô đi ăn trưa thì rõ ràng là anh đã thành công. Nếu đang cố ngăn chặn miệng lưỡi ăn nói mau lẹ của March thì anh đã quá sức thành công!

Cơ thể mềm mại áp sát vào Will như thể cô hoàn toàn vừa khít với cơ thể cứng rắn của anh, mái tóc vàng sáng mềm và mượt khi cô chạm vào y như đã hình dung vậy...

Như cô hình dung sẽ...!

Kể từ lúc miệng tượng chạm vào bất kỳ nơi nào trên người Will Davenport, March để ngón tay lùa vào mái tóc dày mượt mà của anh khi môi anh nhắm nháp và thưởng thức đôi môi mềm mại của cô!

March đột ngột buông anh ra, ánh mắt cô không nhìn anh khi bước ra xa. Cái quái gì...

“Quá ‘hạnh phúc’?”, anh thì thầm trên gheo.

March ngẩng phắt đầu lên về phòng thủ, đôi mắt lóe tia lửa giận. “Chúng ta hãy đi thôi, được không?”, cô gần giọng cùng lúc khoác lấy tay Will, biết rằng Clive vẫn đang đứng ở ngưỡng cửa văn phòng nhìn theo họ.

“Chắc chắn rồi, thưa quý cô.” Will nghiêng đầu cợt nhả. “Chính xác thì chúng ta đang đi đâu?”, anh cúi xuống ra chiều bí ẩn hỏi March trong khi cô gần như kéo anh đi dọc vỉa hè hướng về phía đường cái đông đúc.

March thậm chí không thèm trả lời cho đến lúc họ rẽ sang góc đường - và an toàn thoát khỏi tầm nhìn tò mò của Clive. Sau đó cô bắt ngờ đứng lại, ngược nhìn Will bằng đôi mắt xám lục lấp lánh.

“Chúng ta sẽ không đi đâu hết”, cô nói chắc như đinh đóng cột. “Rõ ràng là anh đang trên đường đến nơi cần đến, và tôi...”

“Phải... cô sao?” Will khẽ tiếp lời, đôi mày nhíu lại.

Cô cảm thấy gò má nóng bừng. “Tôi cũng đang trên đường đến chỗ khác”, cô vẫn dùng giọng điệu gắt gỏng với anh, vẫn chếch choáng vì nụ hôn vừa rồi. Đó có thể là màn trình diễn cho Clive thấy, nhưng không thể phủ nhận nó có ảnh hưởng tới cô.

Bị nụ hôn đó ảnh hưởng! Đôi chân vẫn hơi lảo đảo, hơi thở chưa đều và đôi môi còn râm ran sau khi tiếp xúc với môi Will.

Will liếc nhanh về nơi họ vừa mới rời khỏi. “Anh ta làm phiền cô à?”, anh nhanh chóng hiểu ra.

March buộc phải nở nụ cười. “Dĩ nhiên là không rồi”, cô chối bỏ nhẹ nhàng. “Và dù có như vậy”, cô bực bội nói tiếp khi Will nhướng mày hoài nghi, “tôi cần công việc”.

Môi anh mím lại. “Với cái giá của việc bị quấy rối tình dục?”

“Đừng lộ bịch thế”, cô xẵng giọng ngắt lời. “Clive chỉ thích tin rằng mỗi phụ nữ trong vòng bán kính năm mươi dặm đều nghĩ anh ta là người cực kỳ hấp dẫn”, cô khinh khỉnh. “Chẳng có nghĩa lý gì hết.”

Will có vẻ không tin. “Nó có nghĩa với tôi đấy”, anh khó chịu.

“Không, không đâu”, March sốt ruột nhấn mạnh. “Bây giờ thì đừng để tôi giữ anh lâu hơn nữa, anh còn việc cần làm mà.” Cô khoác túi xách lên vai và quay đi.

Bàn tay anh di chuyển, những ngón tay mạnh mẽ giữ lấy cánh tay cô. “Lúc này thì tôi định sẽ dẫn cô đi ăn trưa”, anh lia mắt nhìn khắp con đường để tìm nơi ăn uống thích hợp. “Cô có đề nghị nơi nào không?”

“White Swan sẽ phục vụ anh bữa trưa tuyệt vời...”, cô hất đầu về phía nhà hàng đối diện bên kia đường, “... về phần tôi thì tôi định ăn sandwich trong công viên độ nửa tiếng”, cô chỉ chỉ vào cái gói trong túi xách của mình, rầu rĩ nói.

Anh nhăn mặt. “Trong thời tiết như thế này à?”

Cứ cho giờ vẫn là tháng Giêng, có tuyết rơi ngày hôm qua, nhưng giờ tuyết đã tan, và gió không quá lạnh.

“Trong mọi thời tiết”, cô trả lời anh bằng giọng chua chát. “Phải bằng lòng với những gì mình có”, cô cay nghiệt đáp trả khi thấy Will còn hoài nghi.

Nhưng vì lý do gì mà cô làm việc kiếm từng đồng xu chỉ để lãng phí mua bữa ăn trưa trong khi có thể dễ dàng mang sandwich từ nhà theo để ăn?

“Tôi mời”, Will điềm tĩnh nói, bàn tay siết lấy tay cô, đôi mắt híp lại canh chừng xe cộ khi họ băng qua đường đến nhà hàng.

“Will...”

“Cô không muốn chúng ta là kẻ nói dối, đúng không?” Anh bình thản nhìn khi cô bước bình đứng lại trên vỉa hè bên ngoài nhà hàng.

March cười ảm đạm và lắc đầu. “Cả hai chúng ta đều biết rõ là anh thật sự không đưa tôi đi ăn trưa...”

“Nhưng giờ thì có”, Will nghiêm giọng cắt ngang, kéo cô đi theo mình vào nhà hàng. Không khí bên trong ấm áp mời gọi, nhiều bàn đã có khách.

“Will, thật lộ bịch”, March tiếp tục phản đối khi một cô phục vụ dẫn họ đến bàn cạnh cửa sổ. “Ban nãy tôi nói hai chúng ta đi ăn trưa chỉ vì tôi... vì tôi...”

“Sao?” Anh nhướn mày nhìn thăm dò và đợi cô ngồi xuống.

Cô thở hắt ra náo nức. “Được rồi, Clive là mối phiền toái. Nhưng không có lý do gì để tôi ép anh phải mời tôi bữa trưa cả.”

“Ngồi đi”, Will cứng giọng yêu cầu, cùng lúc kéo ghế cho cô.

March nhận ra họ đang thu hút sự chú ý, vài thực khách nhìn họ đầy tò mò dù vờ như đang dùng bữa.

March ngồi xuống - nhưng chỉ là để hướng sự chú ý khỏi việc bất đồng ý kiến giữa Will và bản thân.

“Phù”, cô làu bàu, bắn cho Will một cái nhìn bất mãn bên dưới hàng mi dày.

Will cười toe toét khi ngồi đối diện cô. “Phù, phù”, anh ta nhại lại.

March thấy mình như lại được trở về tuổi thơ. “Tôi thật sự cảm thấy khó chịu vì đặt anh vào tình huống này.” Cô cố gắng lần cuối tạo cho anh ta cơ hội không cảm thấy bị ép ăn trưa với mình.

Will bật cười. “Nói cho tôi biết, March, gần đây cô có soi gương không?”

“Sao cơ?” Cô nhún mày bối rối bởi sự thay đổi đề tài bất ngờ.

Anh lắc đầu sốt ruột. “March Calendar, cô là người xinh đẹp và hấp dẫn, chỉ có gã điên mới nghĩ có cô bên cạnh là ‘ép uống’ anh ta!”

Cô chằm chọc nhìn anh ta. “Lần cuối anh gặp bác sĩ tâm thần là khi nào?”

Will toét miệng cười, “Ồ, tôi hoàn toàn tỉnh táo, đảm bảo đấy”, anh ta dài giọng, “Ít nhất là trước khi đến đây”, anh ta lăm bắm.

“Hử?”, cô tò mò nhìn.

“Không có gì”, Will bác bỏ. “Xem thực đơn nhé?”, anh ta nhanh nhẩu đề nghị, kịp thời giở thực đơn trước mặt ra.

Thực ra, March rất thích vụ mời ăn trưa ngoài mong đợi này, cô không nhớ nổi lần cuối đi ăn ở nhà hàng là khi nào. Mặc dù giữa hai người còn một việc tốt hơn là nên làm rõ...

“Câu trả lời là không”, Will kiên quyết trả lời sau khi gọi một chai vang đỏ dùng kèm với món bíp tết.

March tròn xoe mắt. “Tôi không biết rằng mình đã đặt câu hỏi cơ đấy”, cô cau.

Miệng anh ta cong cong hài hước. “Cô sẽ không đưa ra câu hỏi - cô sắp sửa đưa ra tuyên bố. Tôi nói sai ư?” Đôi mày anh ta nhướng lên vẻ giễu cợt, biết rõ mình là lý do khiến má cô ửng hồng tức tối.

Cô cau có. “Tôi ghét khuôn mặt ‘trong suốt’ của mình!”

Will bật cười lần nữa. Không ai có thể tuyên bố March Calendar là người không thú vị! “Vậy thì cô ở nhóm thiểu số rồi”, anh dịu dàng cam đoan.

Cô lắc đầu tự giễu. “Khi còn nhỏ, chỉ cần nhìn mặt là cha tôi luôn biết được tôi đã làm gì sai!”

Cô hẳn rất đáng yêu khi còn bé, tất cả chị em nhà Calendar đều thế, Will ảo não thừa nhận. Nhưng một lần nữa anh để ý rằng March không đề cập đến mẹ...

“Ba chị em cô ở trang trại một mình lâu rồi à?”, anh hỏi vu vơ, ngạc nhiên với bản thân vì mới bận tâm đến câu trả lời. Anh quan tâm đến bất cứ điều gì dính líu tới March Calendar!

Cô nhún vai. “Cha chúng tôi mất năm ngoái. Và chúng tôi chỉ là những đứa trẻ khi mẹ... Ồi, không, anh đừng”, cô quả trách. “Đừng hướng tôi khỏi chủ đề ban đầu”, cô cương quyết nói tiếp. “Nếu chúng ta ăn trưa cùng nhau, vậy để tôi tự trả phần của mình...”

“Và tôi đã nói là không”, Will điềm đạm nhắc nhở, một thoáng thất vọng vì phải rời bỏ chủ đề về tuổi thơ và gia đình cô, nhưng anh chấp nhận không thể có tất cả mọi thứ theo ý mình được. Nhất là về March!

Dẫu cho anh rất thích hôn cô lúc này.

Thực tế, anh chẳng bao giờ nhớ mình thích hôn bất kỳ người phụ nữ nào. Cô quá hoàn hảo trong vòng tay anh, cái ôm và nụ hôn đã tác động lên các giác quan của anh...!

Nụ hôn đó có lẽ là đề tài anh không nên nhắc đến. March có thể buộc phải đồng ý, nhưng chắc chắn có vài điều cô muốn nói về vấn đề này khi có cơ hội!

Anh hơi chồm người tới trước, nói khẽ. “March, người đàn ông lái xe Ferrari không chia tiền ăn trưa với phụ nữ. Được chứ?”

Anh nhận thức rõ ràng từ tối hôm trước rằng chị em nhà Calendar, tuy không hẳn là nghèo khó, nhưng chắc chắn không phung phí tiền bạc. Ít nhất thì anh ngờ rằng March hẳn sẽ không đồng ý cho anh thuê phòng, hoặc bất cứ ai có nhu cầu trong vài tuần, nếu cô không rơi vào tình thế bất buộc. Còn anh, với khả năng tài chính của mình, làm sao anh có thể đồng ý để March chia đôi tiền ăn trưa mà anh đã khẳng khái mời cô ăn cùng.

“Nó thật sự là xe Ferrari sao?”, câu hỏi của cô khiến anh bất ngờ.

Anh mỉm cười, “Ừ, thật.”

“Ồ”, cô thốt lên tán thưởng.

“Cô thích xe thể thao à?”

“Tôi thích Clive tin tôi đang ăn trưa với người đàn ông sở hữu một chiếc Ferrari!” Mắt cô sáng lên vẻ tinh nghịch.

Will không thể không cười vì niềm phấn khích rõ ràng của cô đối với việc áp chế ông chủ phóng đảng. Dù vậy, nụ cười của anh dần nhạt đi khi nhớ cái cách kẻ đó đứng quá sát March, gần như tuyên bố rằng cô là của hắn...

“March...”

“Để yên đi, hừm, Will”, cô ngồi thẳng lên khi người phục vụ đến rót rượu.

“Tôi có khả năng đối phó với Clive”, cô khẳng định với anh sau khi họ lại được ở riêng.

Will không thích cái ý nghĩ cô phải đối phó với kẻ kia, anh căm ghét những gã lợi dụng nữ nhân viên. Đồ đốn mặt!

“Chuyện gì vậy?”, anh lên tiếng khi thấy March nhú mày.

Nụ cười của cô có vẻ gượng gạo. “Không có gì”, cô nhẹ giọng bác bỏ.

Anh không tin. “Tôi trông không có vẻ giống như vậy”, anh khẳng định.

Dường như cô lại đang đấu tranh tư tưởng và thở dài. “Anh kinh doanh à?”, cô chậm rãi hỏi.

Will thấy mình sưng người phòng vệ. “Ừ”, anh thận trọng xác nhận.

“Hừm.” March có vẻ không nhận thấy sự dè dặt của anh, cô vẫn chìm vào suy nghĩ của riêng mình, một ngón tay lướt trên mép ly rượu, “Ừm, có hợp pháp không khi mua một thứ thấp hơn giá trị thực, để rồi mấy tuần sau có thể bán... sản phẩm đó và thu lợi nhuận khổng lồ?”

“Tôi có thể nói tùy thuộc vào... sản phẩm đó là gì”, anh từ tốn trả lời. “Và nếu cô chủ tâm lừa gạt người bán ban đầu bằng cách che giấu việc sản phẩm đã bị định giá thấp.”

“Đúng như tôi nghĩ.” Cô thở dài nặng nề, rõ là không thích câu trả lời của anh.

“Tôi sẽ không thử nếu tôi là cô, March à... khuôn mặt cô sẽ phản bội cô!”, anh trêu chọc.

Cô ngậy người nhìn anh một lát, rồi như tỉnh ra, vẻ mặt phẫn nộ. “Tôi không nói về mình!”

“Không biết vì sao tôi lại không nghĩ vậy.” Anh cười khùng khục.

“Hừ. À...” cô nhú mày cau tiết, “nói về kinh doanh...”.

“A, bữa trưa của chúng ta”, Will thì thầm hài lòng, hơi ngả người ra sau để người phục vụ đặt mấy cái đĩa xuống bàn.

Anh nhẹ nhõm vì làm gián đoạn được hai việc. Một, anh đang đói. Hai, anh không có ý định theo đuổi chủ đề kinh doanh của mình hoặc người khác với March Calendar. Will có thể sẽ kết thúc mọi việc với bữa trưa trông có vẻ ngon lành này ụp lên đầu mình mất!

Dù vậy, khi bắt đầu ăn, anh không thể ngừng suy nghĩ về cuộc nói chuyện với cô. March biết ai là người lừa gạt tiền của mọi người thế? Bởi vì anh khá chắc rằng cô biết người đã được...

5. Chương 5

“Em ăn trưa với ai vậy?” May cất tiếng hỏi dò lúc hai chị em ngồi bên nhau nhâm nhi tách trà sau khi March về tới nhà tối hôm ấy. “Chị nghe rồi à”, March lẩm bẩm, quyết định tốt hơn là chính mình kể cho chị gái nghe về bữa trưa nay với Will chứ không để anh ta có cơ hội tình cờ buột miệng với ai khác vào một ngày nào đó. “Rất được”, cô nói nhẹ. “Em đã suýt quên mất mùi vị tuyệt vời của món bíp tết thể nào luôn ấy chứ.”

Hiển nhiên họ chưa từng thiếu thực phẩm tươi và công việc ở trang trại, nhưng những món ăn xa xỉ như bíp tết phi lê bò thường không có mặt trong thực đơn của họ.

Dẫu vậy, có một chuyện March quyết định sẽ không kể cho May. Cô không định tâm sự với chị mình về nụ hôn với Will.

Cô vẫn còn hơi chông chênh bởi phản ứng của mình với nụ hôn ấy. Rốt cuộc, có ai biết điều gì về Will Davenport? Ngoài việc anh ta điển trai, lịch thiệp, và rõ ràng là giàu có đủ để lái một chiếc xe thể thao đắt tiền!

March cũng chẳng biết anh ta đã kết hôn hay chưa. Dù vậy, linh cảm của cô cho biết anh vẫn còn độc thân. Anh ta đã cau mày khó chịu trước thái độ cố ý lợi dụng của Clive.

Tuy nhiên, dù đã cố gắng chuyện trò trong suốt bữa trưa nay, March vẫn không tìm hiểu được gì thêm về đời tư của Will. Hoặc, quả thực, đó là chính xác những gì anh ta đang làm ở đây.

“À há, anh ta thật dễ mến.” May gật gù. “Chú Sid nói đã thấy xe của Will gần khu đất Hanworth trưa nay”, cô tư lự thêm vào. “Chị tự hỏi anh ta đang làm gì ở đó?”

March định giải thích rằng lúc đầu Will nói anh ta cần ở lại vùng này, thì một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu, mắt cô mở to kinh hoàng.

Nỗi kinh hoàng tăng thêm khi nhận thấy May cũng có cùng suy nghĩ, mặt chị cô tái nhợt và hiện rõ sự choáng váng. “Em không nghĩ...”

“Chị có nghĩ là...?” Cả hai chị em lên tiếng cùng lúc và dừng lại cùng lúc. Suy nghĩ của March trôi vèo vèo như chạy đua khi cô hồi tưởng lại những cuộc nói chuyện với Will kể từ khi anh ta đến ngày hôm qua.

Ngày hôm qua? Thật sự chưa đầy hai mươi bốn giờ từ lúc Will bước vào cuộc sống của họ ư? Đường như là lâu hơn kia!

Nó dường như cũng rất lâu đối với March, khi cô nhớ những cuộc chuyện trò với Will, rằng Will đã tìm hiểu được khá nhiều về các chị em gái nhà Calendar trong suốt khoảng thời gian ngắn ngủi đó...!

March khẽ nheo mắt lại khi suy nghĩ ban đầu của cô trải dần ra và rộng mở, tới mức cô đứng lên và đi đến bên cửa sổ phòng bếp, mắt đắm đắm nhìn qua cái sân, phía trên ga ra có ánh đèn, tức là Will đang ở trong phòng.

“Anh ta là một kẻ khác trong số bọn họ”, cô vụt khẳng định, bàn tay siết chặt bên hông. “Một tay chân khác của Jude Marshall! Sói đội lột cừu. Giấu mặt nham hiểm!” Cô giận dữ đến nghẹt thở. “Tại sao chứ, em đã có ý...”

“Chúng ta đâu biết vậy, March”, May đứng lên nhìn ra ngoài cửa sổ và an ủi em gái, đôi mắt màu lục của cô hơi nhú lại với ánh nhìn thăm dò bắn thẳng qua sân. “Nhưng...”, cô chậm rãi nói tiếp.

“Đúng vậy... nhưng!” March xẵng giọng giận dữ. “Một luật sư khác, chị nghĩ sao? Hay là cái gì khác?” Không biết vì sao cô không thể xem Will là một luật sư. Max, với thái độ lạnh lùng tách biệt, còn Will cởi mở hơn nhiều so với vị hôn phu của em gái cô.

Max...

Anh ta chắc chắn biết Will có làm việc cho Jude Marshall hay không. Rốt cuộc thì mãi cho đến gần đây, anh ta mới làm việc cho chính bản thân mình.

Những nỗ lực tối đa của Max trong việc thay mặt Jude Marshall mua trang trại của họ đã đưa anh ta bước chân vào cuộc sống của ba chị em ngay từ lúc khởi đầu. Mũi tên tình yêu đã bắn trúng cô em út January. Và anh ta quyết định mình không còn thích hợp với loại công việc đó nữa.

Nhưng Max đang ở Caribe với January trong hai tuần, và March nghi ngờ hai người đó sẽ nghĩ đến việc gọi điện về nhà thăm hỏi trong suốt thời gian ấy!

Nhưng nếu Will không phải là luật sư của Jude Marshall, thì anh ta giữ vị trí gì trong công ty? Bởi vì March khá chắc chắn anh ta là người có địa vị!

“Là gì đó khác”, May xác nhận. “Mặc dù chúng ta không thật sự chắc về điều đó.” Cô do dự.

“Có thể chứ nếu chúng ta hỏi anh ta”, March tuyên bố, bước chân hướng ra cửa bếp.

“Không đâu, chị nghĩ chúng ta không nên làm thế”, May chậm rãi nói, ngăn March dừng lại khi tay cô chạm vào tay nắm cửa. “Chúng ta hãy chờ một thời gian, hừm.” Cô nhúu mày. “Để xem còn chuyện gì nữa.”

“Như chuyện gì?” March quay lại thách đố. “Chúng ta đã có một Max lĩnh vào đây cố thu mua hết trang trại ngay dưới mũi chúng ta. Chuyện đó không hài hước đâu, May”, cô chỉ trích khi chị mình cười khúc khích.

“Xin lỗi.” May nỗ lực ngăn chặn tràng cười của mình. “Chị chỉ đang cố gắng hình dung ra em rề tương lai của chúng ta ‘lĩnh’ vào bất cứ nơi nào!”

“Hừm.” March trưng ra một nụ cười rầu rĩ với hình ảnh May vừa tạo ra. “Em muốn được thấy khuôn mặt của Jude Marshall khi Max quay trở về sau kỳ nghỉ này và nói với hắn rằng anh ấy có thể làm gì với công việc của mình”, cô vui sướng nói thêm.

May lắc đầu. “Hai người đó là bạn bè, March à. Chị nghĩ Max sẽ không thẳng thừng như vậy. Nhưng em nói đúng về khuôn mặt của Jude Marshall.” Chị nhúu mày. “Về phần mình thì chị chỉ mong một điều là mặt đối mặt với hắn!”

“Nhưng trong khi chờ đợi, chúng ta sẽ làm gì với kẻ thuê phòng nham hiểm kia đây?” March mỉa mai nhắc.

“Ừ, cho đến lúc chúng ta chắc chắn... March, em đi đâu đấy?” May nhăn mặt khi March cầm một cái tách lên và đi đến cửa.

March đứng lại. “Đi xin một ít đường. Đó chẳng phải là lý do thông thường mà phụ nữ sử dụng khi họ muốn gặp một người đàn ông sao?” Cô nhướn mày ra vẻ ngây thơ.

“Em xem nhiều phim tình cảm quá rồi đấy”, May dài giọng cảnh báo. “Hơn nữa, chúng ta đã gặp anh ta rồi”, cô nhắc.

March đã làm nhiều hơn việc gặp gỡ - cô đã hôn anh ta và được anh ta hôn. Và nếu thật sự đúng như họ nghi ngờ thì anh ta sẽ phải hối tiếc vì đã lợi dụng thân phận đặc biệt của mình!

“Vì vậy em sẽ gặp anh ta lần nữa.” Cô hờ hững nhún vai. “Em không đi lâu đâu”, cô nhẹ nhàng nói thêm trước khi rời khỏi nhà và đi nhanh xuyên qua cái lạnh của đầu đêm, bước lên những bậc thang bên cạnh ga-ra và gõ cửa phòng gia dụng.

Will làm việc cho Marshall Corporation, March chắc chắn. Và nếu đúng là như vậy thì ắt hẳn anh ta biết rõ chị em nhà Calendar là ai trước khi vào văn phòng bất động sản ngày hôm qua. Thực ra thì cô nghĩ anh ta đã dàn dựng mọi việc!

Việc cô là người giới thiệu anh ta đến đây không liên quan gì cả. Nếu ban đầu Will có ý thuê nhà trên đất của họ, thì chắc chắn anh ta sẽ không bỏ qua cơ hội nào hết.

Phải, March giờ không còn nghi ngờ Will làm việc cho Jude Marshall nữa. Bản thân cô sẽ làm anh ta hối tiếc vì đã cố lừa gạt chị em cô!

Will sắp hoàn thành số liệu thì tiếng gõ cửa vang lên. Anh cẩn thận sắp xếp lại giấy tờ và cất chúng vào tủ trước khi trả lời, biết khách của mình phải là một trong số chị em nhà Calendar. Rốt cuộc, ngoại trừ Jude thì họ là người duy nhất biết anh ở đây.

Anh bật cười khi mở cửa và ánh sáng hắt ra ngoài chiếu trọn vào March đang đứng trên đầu cầu thang với một cái tách rỗng trong tay. “Trông cô giống Oliver hỏi xin thêm đồ”, anh giải thích khi cô liếc nhìn lên.

Cô ném cho anh một cái nhìn chỉ trích. “Tôi đến để hỏi xin chút đường”, cô gắt gỏng đáp lại. “Chúng tôi hết đường rồi.”

“Được mà.” Anh mỉm cười, giữ cánh cửa mở rộng để cô bước vào. “Cô may đấy, tôi vừa mua thực phẩm hôm nay”, anh vừa nói vừa lục tủ lấy đường.

“Thật sao? Anh còn làm gì hôm nay nữa?”

Will liếc nhanh về phía cô. Giọng March mang âm sắc của sự đố vỡ, không bình thường chút nào. Chưa cay, sắc bén, nhạo báng, phải, nhưng chưa từng rạn vỡ trước đây. Anh tự hỏi tại sao lại vậy.

Cô vẫn chăm chú nhìn anh, một bên chân mày nhướng lên vẻ thách thức.

Cô đã thay bộ đồ đi làm sau khi về nhà, giờ đang mặc chiếc quần jean xanh ôm sát đôi chân, với cái áo len dày màu rêu làm nổi bật đôi mắt xám lục xinh đẹp.

Ngực Will thắt chặt khi nhìn cô, cái cảm giác khao khát như sét đánh kéo căng khắp cơ thể tựa như lúc sáng nay khi hôn cô.

Anh đột ngột quay đi. “Đây rồi.” Anh lấy hộp đường xuống, âm sắc nhẹ nhàng trong giọng có vẻ thật gương gào.

“Cảm ơn anh”, March trả lời khi anh trút đường vào cái tách.

Nhìn giống như Oliver dễ bị tổn thương hơn bao giờ hết, Will chán ghét thừa nhận, biết rõ rằng không ai cần - hoặc muốn - sự bảo vệ của anh trước một March Calendar mạnh mẽ.

“Thế thôi hả?”, anh lên tiếng khi cô chẳng có vẻ là sẽ rời đi.

“Tôi giữ thứ gì đó của anh sao?” March nhẹ giọng hỏi, đồng thời thoải mái ngồi xuống một trong hai chiếc ghế đặt bên cạnh cái bàn ăn nhỏ bằng gỗ thông.

“Không gì hết”, Will chậm rãi trả lời, vẫn thận trọng quan sát cô.

Đúng là tối nay March rất khác. Bình thường rất dễ đọc được nét mặt cô, cho anh biết cô hay nói thẳng nói thật, và mặc kệ mọi thứ khác. Thường thì... Bởi vì, trừ phi Will nhầm, tối nay cô đang che giấu điều gì đó sau biểu hiện vô tư quá mức thế này.

“Nhân tiện cảm ơn anh lần nữa về bữa trưa”, cô nói nhanh. “Tôi hy vọng mình đã không làm anh lỡ việc gì chiều nay?”

Anh dựa lưng vào tủ bếp, ánh mắt phòng thủ. “Không có gì quan trọng cả”, Will khẳng định. “Và chính tôi mới nên cảm ơn cô đã cùng ăn trưa với tôi. Không gì tệ hơn là ngồi ăn một mình ở nhà hàng.” Điều mà anh đã phải làm rất nhiều trong vòng mười năm trở lại đây.

Nét mặt cô nhăn lại vẻ rầu rĩ. “Vì vậy mà anh không điên như người ta nghĩ đâu nhỉ”, cô dè bủ. “Lẽ ra tôi phải biết!”

“Sao cô lại phải biết?”, anh dễ dàng bật ngược, vẫn không nắm bắt được tâm trạng của đối phương.

Hơi đáng lo trong trường hợp của March. Thật khác thường khi gặp một người luôn bày tỏ cảm xúc - và thẳng thắn nói ra - rõ ràng như cô vậy!

Cô nhún vai. “Tôi biết không thể đòi hỏi lòng can đảm từ phía anh.”

Anh nhướng đôi chân mày vàng nhạt. “Cô không tin tôi có lòng can đảm ư?” March chưng ra nụ cười mỉa. “Ngày nay có rất ít đàn ông can đảm!”

Will nhìn cô cân nhắc. Dường như March đang giận dữ vì chuyện gì đó, anh biết là rất giận. Nhưng cơn giận đó có hay không nhắm đến anh - vì bất kỳ lý do gì - thì anh chưa chắc...

“Giờ cũng ở đây rồi, cô có muốn uống cà phê không, hay một ly rượu?”, anh dịu dàng đề xuất, qua cách cô dứt khoát ngồi xuống ban nãy thì anh đoán cô sẽ chưa rời khỏi đây.

“Không, cảm ơn, tôi vừa uống một tách trà”, cô từ chối một cách cứng nhắc.

Cứ như là nếu cô uống cà phê hay rượu của anh thì cô sẽ ghen thổ không bằng. Will không rõ chuyện gì đang xảy ra, nhưng chắc chắn là có chuyện.

Anh chuyển đến ngồi xuống cái ghế đối diện cô. “Cha cô là người thế nào?”, anh tò mò hỏi.

Nói cô giật mình là nói giảm đi, đôi mắt cô mở to trước khi hẹp lại với vẻ nghi ngờ. “Chuyện đó có dính dáng gì đâu?”, cô thận trọng hỏi lại.

Will nhún vai. “Tôi chỉ thắc mắc liệu cha cô có là người can đảm như cô đề cập cách đây vài phút hay không thôi.”

“Ồ.” Cô chớp mắt, căng người ra phòng vệ. “Nếu vậy thì để tôi nói anh biết. Ông ấy là một người Yorkshire ăn ngay nói thẳng”, giọng cô tràn đầy tình cảm.

Will gật gù. “Chắc chắn trăm phần trăm là cô giống ai rồi”, anh chọc ghẹo.

Không còn nghi ngờ gì nữa về thái độ phòng thủ của cô hiện giờ, màu của giận dữ đang lan tỏa trên hai gò má. “Trung thực thì có gì sai chứ?”, cô gân cổ lên hỏi, hơi chồm người lên phía trên mặt bàn. “Cá nhân tôi ghê tởm những điều không thành thật.”

Will thận trọng nhìn March. Ánh mắt cô sáng lên giận dữ, gò má ửng đỏ, toàn bộ thái độ của cô từ lúc đến đây rõ ràng là muốn gây chiến.

“March, có chuyện gì vậy?”, anh hỏi nhẹ nhàng.

“Chuyện gì ư?”, cô lặp lại máy móc. “Ai nói có chuyện gì sao?”

“Tôi nói đấy.” Anh thở hắt ra, ghét cái hướng đi của cuộc chuyện trò này.

Will đã khám phá ra một điều trong bữa trưa với March hôm nay: Anh thích cô và ngưỡng mộ cô. Anh thích tính cách thẳng thắn, không màu mè của cô; thích lòng trung thành tuyệt đối cô dành cho chị em gái thân yêu của mình; thích cách cô trông... Mọi thứ về cô đều đẹp, khuôn mặt, mái tóc, thân mình mảnh khảnh yếu đuối, thói quen dùng tay mình họa những điều đang nói.

Có điều gì đó cô đã không làm tối nay...

Có điều gì đó không ổn, Will sớm biết điều đó là gì thì sẽ thấy thoải mái hơn.

“March, có chuyện gì... xảy ra, từ lúc chúng ta ăn trưa với nhau sao?”, anh kiên quyết đi thẳng vào câu chuyện. “Không có chuyện gì với May chứ?”, anh tiếp tục nhiu mày. “Hay là em gái cô... January, phải không?”, anh hỏi thêm với cảm giác khác lạ.

Nếu January và Max gọi điện về nhà từ bất cứ nơi nào trong kỳ nghỉ, cả March lẫn May vô tình đề cập với Max đến cái tên của người thuê phòng tạm thời...!

Will biết không thể mập mờ giữ bí mật lý do mình ở đây với March và May mãi được, nhưng càng chần chừ thì càng khó nói.

Lúc đầu, khi đến xem căn phòng cho thuê, anh thật sự không biết nơi March cho anh địa chỉ là trang trại của chị em nhà Calendar. Sao anh biết được chứ? Có cả chục trang trại trong vùng, chỉ vô tình là anh lại đến đúng nơi chị em nhà Calendar đang sống. Ngay khi biết được, anh rõ ràng đã có thể bỏ đi, nhưng lúc đó March về đến nhà và sự cá mồm đáp trả lại chính cái mẹo cô giảng ra bằng cách thuê căn phòng đã quá hấp dẫn anh.

Lúc này đây, chị em cô dường như đều quý mến anh, nhưng khi biết được mối quan hệ của anh với Jude Marshall, người họ cực kỳ căm ghét, thì mọi thứ sẽ thay đổi. Và anh biết để March ghét là điều mình không hề thích. Ngược lại là đằng khác!

Bởi vì anh muốn March Calendar. Ôm cô trong vòng tay lúc trưa nay, hôn lên đôi môi mềm gợi cảm của cô, cảm nhận những đường cong cơ thể cô áp vào người anh, cho anh biết anh rất muốn cô. Và trong hoàn cảnh của anh hiện giờ, có lẽ cô là người phụ nữ mà anh không bao giờ có thể có...

Nhưng, ít nhất trong tối nay thì cô không biết anh là ai hay tại sao lại ở đây!

Anh bật dậy, đi vòng qua bàn, nắm lấy tay và kéo March đứng lên. Cô quá ngạc nhiên nên không kịp phản ứng, anh chắc chắn điều đó, nhưng có quan trọng gì nữa đâu.

“Em rất đẹp, March”, anh khàn giọng nói với cô. “Xinh đẹp vô cùng”, anh vừa thì thầm vừa cúi xuống.

Cô chớp mắt, sững người trong vòng tay anh. “Anh... anh đang làm gì vậy?”, cô hồn hển hỏi.

Anh mỉm cười chọc ghẹo, môi anh chỉ cách môi cô vài centimet. “Đoán đi”, anh dụ dăng trên cô.

“Nhưng... nhưng...”

March lắp bắp không thể nói gì. Khi Will chậm rãi cúi xuống đôi môi mềm ướt của cô, anh thậm chí biết mình còn không có ý định thử...

6. Chương 6

March sững sờ khi thấy mình trong vòng tay của Will mà cô thậm chí còn không cố chống cự khi anh ôm cũng như khi môi anh áp lên môi cô.

Và rồi đã quá muộn để cưỡng lại bằng bất cứ giá nào. Cô khẽ rên với cảm giác râm ran nhẹ nhàng lan tỏa khắp người, miệng cô đáp lại anh theo bản năng khi lưỡi anh dịu dàng lướt trên môi cô, đôi tay mơn trớn dọc sống lưng, kéo cô sát vào người anh.

Cơ thể dường như hóa thành ngọn lửa bùng cháy, hoàn toàn vượt ra ngoài bất cứ điều gì March từng biết hoặc cảm nhận trước kia. Khiến cho cô nhận ra mình khao khát người đàn ông này nhiều như cơ thể thức tỉnh của anh nói anh muốn cô!

Môi anh gấp gáp di chuyển xuống cổ cô, làn da cô như bốc cháy dưới môi anh, bàn tay cô luồn vào mái tóc mềm nơi gáy anh, nín chặt lấy anh.

Chết chìm. Giống như chết chìm vậy, March mơ màng quyết định, biết cố gắng cũng chẳng ích gì khi cơn thủy triều ham muốn đang bao trùm, còn nhiều hơn cả cuộc chiến chống lại cái xoáy nước đang siết lấy cô.

Will cảm thấy thật tuyệt dưới những đầu ngón tay March, nút áo sơ mi của anh được mở ra, để lộ vùng ngực trần cho đôi tay cô tìm kiếm, làn da anh ẩm áp mời gọi và săn lại dưới những cái mơn trớn, nghe được tiếng thở dốc thỏa mãn của chính mình khi môi cô ẩm ướt lướt trên da anh nóng rực.

March rên rỉ khi tay Will ôm trọn lấy ngực cô bên dưới lớp áo len, cảm nhận nhũ hoa cứng lên dưới bàn tay anh. Cơn rộn ràng tuôn chảy trong người làm chân cô yếu đi, cùng lúc những đầu nút thần kinh nẩy lên đáp ứng những cái vuốt ve.

Môi anh tách môi cô ra, ngón tay cái mải miết nhịp nhàng trên bầu ngực cô, lưỡi anh tìm kiếm câu trả lời cho thông điệp ngầm từ tay.

March hồi đáp lời kêu gọi thỉnh thoảng, ban đầu là phản ứng thăm dò, rồi dần trở nên tự tin hơn khi cô là người đắm chìm trong nụ hôn. Giờ cô không thể dừng lại. Chỉ là không thể dừng!

“Ôi!”, anh thở hắt ra, chân va vào cạnh giường, hơi mất thăng bằng ngồi xuống mép giường, ngược nhìn March bằng đôi mắt xanh thẳm. “March...?”, anh ngập ngừng gọi tên cô, tay siết chặt lấy hông cô.

Cô di chuyển theo bản năng về phía anh, hai tay ôm sau đầu anh khi anh đẩy cái áo len lên để hôn bầu ngực trần của cô.

March thật sự nghĩ mình sẽ chết chìm ngay tại lúc này đây, cô không thể tin những cảm xúc hun đốt phủ trùm lên mình khi môi và lưỡi của Will quấn quýt lấy ngực cô.

Người đàn ông này đã ở đâu trong suốt những năm qua của đời cô? Tại sao lâu như vậy mới tìm được anh? Làm sao cô có thể tồn tại hai mươi sáu năm mà không có...?

Cô không phải là người tìm được anh... Will mới là người cố tình tìm chị em nhà Calendar! Về phần nơi anh đã ở suốt những năm qua của đời cô...!

“Không!”, cô đẩy anh ra, vội vàng chỉnh lại áo và nhìn xuống anh bằng ánh mắt lên án. “Anh nghĩ mình đang làm gì vậy?”, cô gắt.

Will sững người trước sự từ chối đột ngột của March, mắt anh vẫn sẫm màu vì hưng phấn, mặt đỏ vì ham muốn. “Cả hai chúng ta cùng làm, March”, anh chậm chậm sửa lại lời cô. “Và chắc chắn cái ‘gì’ đó hẳn rất rõ ràng”, anh rầu rĩ nói thêm, vừa đưa tay luồn vào mái tóc dày vàng nhạt của mình.

Cùng bàn tay đã chạm vào cô, âu yếm cô mấy giây trước! Cùng mái tóc mà tay cô đã luồn vào mấy giây trước!

Cô quay đi, cử động chật vật, khó khăn, một tay đưa lên che mắt như để ngăn chặn những gì vừa xảy ra giữa họ.

Nhưng sẽ mất nhiều nỗ lực hơn thế nữa để đóng lại những ký ức thân mật họ vừa trải qua. Nếu cô có thể làm được!

“March?”

Cô nuốt mạnh xuống, thẳng vai trong tư thế phòng thủ trước khi quay người đối mặt với Will. Và cô nhanh chóng ước mình đã không làm thế, ánh mắt của anh vẫn còn mơ màng với sự khao khát khi nhìn cô một cách kỳ quặc, hai gò má vẫn đỏ ửng vì bị khuấy động.

March lắc đầu, phủ nhận hưởng ứng của bản thân với sự khuấy động đó. “Tôi đang ám chỉ đến động cơ của anh trong... thời điểm hiện tại”, cô kết thúc cứng nhắc.

“Động cơ sao?”, anh nhẹ nhàng lặp lại, khẽ cau mày. “Em là một người phụ nữ xinh đẹp, March.” Anh mỉm cười rầu rĩ. “Xinh đẹp. Hấp dẫn. Làm sao anh có thể kháng cự lại?” Anh nhún vai tự chế nhạo bản thân.

Miệng cô mím chặt kiềm chế phản ứng của bản thân với lời nói quyến rũ ấy. “Thực tế, tôi cũng là một trong ba chị em nhà Calendar nên tôi chẳng thể làm gì với điều đó, phải vậy không?”, cô cay nghiệt đáp trả.

Ôi, cô biết mình đã đồng ý với May là không thách thức Will trong vấn đề này.

Cô thậm chí có thể hiểu sự dè dặt của chị mình trong việc muốn biết nhiều hơn trước khi đối chất với Will. Nhưng lúc này đây, cô là ai, cô là cái gì, chính là sự phòng thủ duy nhất của cô chống lại những gì vừa mới xảy ra giữa họ!

Cô quan sát khi hai má của Will mất dần màu đỏ đầy cảm xúc, ánh mắt của anh dường như trở nên cảnh giác hơn khi vẫn dán trên người cô cùng lúc tay anh chậm rãi cài lại cúc áo sơ mi trước khi đứng dậy. Cái áo sơ mi cô đã quá tài tình cởi bỏ chỉ vài giây trước!

March không biết những bản năng đó từ đâu mà đến, cô chỉ biết đến một nhu cầu được ở gần Will hơn, để chạm vào da thịt anh theo cách anh chạm vào cô.

Nhưng sự hưởng ứng của cô thuộc về bản năng. Will có thể cũng như vậy sao?

Will khẽ nhún vai, nhả mặt phiền muộn khi nói. “Em muốn biết nhiều tới mức nào?”

Không nhiều, nếu biết sự thật. Thực ra, chỉ có một điều chắc chắn đang lớn dần lên đó chính là Will làm việc cho Jude Marshall với tư cách nào đó, nếu cô thành thực. Nhưng cô không dự định để Will biết điều này!

“Tôi chỉ đang tự hỏi Jude Marshall là hạng người nào mà khiến hần mua được lòng trung thành của cả anh và Max”, cô lảng mạ.

Về ứng đồ trên gò má của Will bây giờ là do tức giận. “Jude không mua chuộc anh... hay lòng trung thành của anh”, anh xẵng giọng. “Cả Max cũng không”, anh thêm vào một cách gay gắt. “Em đã gặp Max, vì Chúa, cậu ấy sắp kết hôn với em gái của em. Cậu ta là loại người có thể bị mua chuộc sao? Bởi một người nào đó!”

March đương đầu với ánh mặt giận dữ của anh không chút sợ hãi. “Còn anh?”, cô thách thức, giọng khinh miệt.

Miệng Will mím chặt. “Anh không làm thuê cho Jude, March”, anh cứng rắn. “Tuy nhiên, anh là một kiến trúc sư. Một người vô cùng tài giỏi, nếu có thể tự nói về bản thân mình. Nhưng anh chọn làm việc cho ai.”

Một kiến trúc sư. Điều đó có nghĩa là Will ở đây để lên bản vẽ cho khu liên hợp thể thao mà Jude Marshall dự định xây dựng tại khu đất Hanworth. Trang trại của gia đình Calendar nằm giữa khu đất!

“Anh là William Davenport!”, cô kinh ngạc thốt lên, nhìn anh bằng ánh mắt khác. “Anh là người giành được giải thưởng thiết kế tòa nhà cho viện bảo tàng mới ở Leeds”, cô sững sờ nhận ra.

Anh nghiêng đầu. “Đúng là anh.”

March đã ghé thăm bảo tàng đó vài lần trong chuyến du lịch đến Leeds, tòa nhà mang nét kiến trúc đáng kinh ngạc của phong cách thời Victoria, hoàn toàn phù hợp với môi trường xung quanh và thích hợp một cách lý tưởng cho mục đích của chính nó.

Thảo nào người đàn ông này vì vụ đây đó trong một chiếc Ferrari. Anh ta có tiếng trên toàn thế giới. Mặc dù tại thời điểm này, anh ta dường như định cư tại một phần rất nhỏ của thế giới. Cô là một phần trong đó!

“Và ở thời điểm này, anh chọn làm việc cho Jude Marshall”, cô nhạo báng. “Điều đó chỉ khiến sự việc tồi tệ hơn!”, cô khẳng định với giọng chán ghét.

Mắt Will nheo lại một cách lạnh lẽo khi liếc cô dò xét. “Nhưng cho đến thời điểm này, em không biết điều đó sao?”, anh chậm rãi nhận ra. “Sao nhỉ, em...” Anh ngừng lại, lắc đầu. “Cô phù thủy nhỏ!”, anh nặng nề kết thúc.

March tức giận đến nỗi không thể cảm thấy điều gì khác vào lúc này, nhưng biết khi ở một mình, cô sẽ cảm nhận được nhiều hơn. Điều đó khiến cô dự định giữ lấy sự tức giận càng lâu càng tốt!

“Trong hoàn cảnh đó, tôi nghĩ tốt nhất là anh nên rời khỏi đây”, cô lạnh lùng nói.

Anh nhướn hàng lông mày nhạt màu. “Bây giờ sao?”

“Vào sáng mai.” Miễn là anh ta đi trước khi cô về nhà sau giờ làm vào tối mai!

Nếu không phải gặp anh, biết mỗi ngày trong hai tuần tiếp theo anh ở đối diện bên kia sân trong căn phòng nằm trên ga ra, ít nhất cô có thể tạm quên đi buổi tối này!

“Không.”

March nhìn anh một cách sắc bén, hai mắt mở to phần nộ khi anh không hề chớp mắt đáp lại ánh nhìn của cô. “Anh có ý gì khi nói ‘không’?”, cô rít lên với giọng hoài nghi.

Will nhún vai. “Anh thừa nhận không có hợp đồng nào được ký kết nhưng có sự đồng ý miệng giữa anh và chị gái của em. Anh đã trả trước tiền thuê nhà hai tuần...”

“Chúng tôi sẽ trả tiền lại cho anh!” March nóng nảy cắt ngang. Cô hoàn toàn không chắc họ sẽ làm điều đó như thế nào. Mới đây, May đã thông báo rằng chị ấy đã dùng số tiền đó để đặt những đồ cần thiết cho việc sửa chữa mái nhà kho!

Will lắc đầu. “Anh không muốn nhận lại tiền. Anh cảm thấy thoải mái khi ở đây.”

“Nhưng chúng tôi không muốn anh ở đây”, March phản đối.

“Em không muốn anh ở đây”, anh bình tĩnh chỉnh lại. “Nhưng May cũng thấy như thế sao?”

March cảm thấy thất bại trong tình huống này, đến mức không thể chịu đựng được. “May sẽ đồng ý với bất cứ quyết định nào của tôi”, cô giận dữ nói với anh.

“Cô ấy sẽ thế sao?”, anh trầm ngâm suy nghĩ. “Tại sao chúng ta không ghé nhà em và hỏi cô ấy?” Anh làm động tác đi đến cửa.

“Làm sao anh dám?”, cô công kích dữ dội, sau những gì May đã nói khi nãy, chị cô sẽ không đồng ý để Will rời đi. “Anh đã vờ vịt đồ ngon đồ ngọt, quyến rũ chị tôi theo cách...”

“Nhưng không phải em”, anh nặng nề chấp nhận khi quay trở lại đối mặt với cô. “March, anh không vờ vịt ở bất cứ đâu”, anh khó chịu. “Cũng không hề phô bày để quyến rũ bất cứ ai. Ngay từ đầu anh đã nói với em rằng anh đến khu này là có việc...”

“Anh không cần nói cho tôi biết đó là việc gì!”, cô nhắc nhở với vẻ cáo buộc.

“Bởi vì vào lúc đó, anh không biết nó liên quan đến em!” Anh đáp trả cay nghiệt. “Thực tế, anh vẫn không chắc. Xem nào, March, anh biết em sẽ không tin anh”, anh nói tiếp khi thấy cô sẵn sàng bùng lên một cơn giận mới. “Nhưng cho đến khi em từ chỗ làm trở về vào ngày hôm qua và thông báo mình là một trong ba chị em nhà Calendar, anh đã không hề biết em là ai! Tại sao anh cần phải biết chứ?”, anh lập luận thiếu kiên nhẫn trước ánh mắt hoài nghi của cô.

Thực ra, tại sao anh lại phải như vậy chứ? Anh không tìm kiếm mọi thông tin về chị em nhà Calendar trước khi đến nơi này. Ở vào vị trí của anh, cô chắc chắn sẽ làm như thế!

Cô không tin một lời nào anh nói, Will thất vọng nhận ra. Trong tình huống này, anh không thể trách cô. Nhưng bất kể cô có nghĩ điều gì ngược lại, anh biết mình đang nói sự thật.

Dĩ nhiên, để công bằng, đáng lẽ anh nên nói với cả hai chị em, ngay khi nhận ra họ là ai, chính xác anh là ai và đang làm gì ở đây. Nhưng bởi sự rời bỏ gần đây của Max - khi Will nói chuyện điện thoại với Jude vào tối hôm trước và cảm nhận được sự hoài nghi về điều gì đó ở Jude - và cơn thịnh nộ rõ ràng của hai chị em dành cho Jude Marshall, tất cả đã không tạo cơ hội thích hợp để nói cho họ rằng anh cũng ở đây để thay mặt cho Jude.

Hơn nữa, Will thầm cười nhạo chính mình, ngay thời điểm anh biết chính xác May và March là ai - đặc biệt là March - thì đã quá muộn để nói sự thật với họ. Quá trễ. Bởi vì trước lúc biết bản thân bị March thu hút, anh không muốn nhìn thấy tiếng cười và sự hài hước trong ánh mắt của cô bị thay thế bởi sự khinh miệt và chán ghét khi nói ra lý do anh ở vùng này.

Anh có thể nhìn thấy sự khinh miệt và chán ghét ngay thời điểm này trong đôi mắt xám lục tuyệt đẹp kia...!

Will thở dài nặng nề. “Anh xin lỗi, March, nhưng anh sẽ không đi đâu.”

Cô liếc nhìn anh. “Anh sẽ không ở lại đây”, cô nói kiên quyết.

Nhìn hai người bọn họ bây giờ, ai sẽ tin là cách đây vài phút họ còn trong vòng tay nhau với nỗi đam mê bị đánh thức rành rành dành cho nhau?

March như tấm vải nhung mềm mại trong vòng tay Will, khuấy động sự khao khát quá mạnh mẽ khiến anh vẫn còn nhức nhối vì những ký ức về nó.

“Anh e rằng mình sẽ ở lại đây”, anh đáp lại bình tĩnh.

Cô cau mày nôn nóng. “Nhưng tại sao chứ? Tại sao anh lại phải ở đây? Có cả đồng chỗ ở gần đây, tôi có thể giới thiệu...”

“Em không sống ở mấy chỗ đó”, Will rầu rầu cắt ngang.

“Tôi ư?” Cô giật nảy mình, biểu hiện ngạc nhiên nhanh chóng chuyển thành nghi ngờ.

“Việc tôi sống ở đâu sao lại quan trọng với anh?”, cô thận trọng nhìn anh.

Will mỉm cười. “Em có thể hỏi câu đó sau những gì xảy ra giữa chúng ta sao?”

Đôi mắt cô như tóe lửa khi chuyện đã xảy ra giữa bọn họ được nhắc lại. “Không có gì xảy ra giữa chúng ta cả!”, cô không thèm để tâm. “Dù sao thì cũng không có gì quan trọng cả”, cô lầu bầu ra vẻ khinh thường.

March cố ý nói thế, Will biết. Thậm chí dù quen biết cô trong khoảng thời gian rất ngắn thì Will biết cơn giận dữ và sự khinh thường là cách March tự vệ. Sự phòng thủ để che giấu bản tính dịu dàng và ầm áp, che giấu trái tim yếu đuối nhạy cảm của cô...

“Có lẽ không là gì với em”, anh dịu dàng đồng ý, ngờ rằng điều đó là thật - anh không tin March là kiểu phụ nữ có thể ôm hôn, âu yếm người đàn ông mà cô không quan tâm - nhưng anh không muốn nói ra bất cứ điều gì có thể làm tổn thương cô. Anh khám phá ra rằng làm tổn thương March Calendar là điều anh không bao giờ muốn làm...

“Hoặc cũng không với anh”, cô đáp lại ngay.

March không hứng thú lắng nghe, Will biết, nhưng anh cũng không phải loại người đi đây đó ôm hôn và âu yếm phụ nữ mà mình không quan tâm...

Anh nhún vai tiếc nuối. “Anh chắc bây giờ những gì mình nói chẳng thể thuyết phục được em tin khác đi...”

“Anh nói đúng... không có đâu!”, cô bật lại khinh miệt. “Thật sự sẽ tốt hơn cho tất cả mọi người”, cô cương quyết nói thêm, “nếu anh rời đi”.

Điều đó không tốt với anh. Will thích chị em nhà Calendar, cả hai người, mặc dù tình cảm nghiêng về March nhiều hơn.

Anh không muốn cả May và March bị tổn thương bởi những việc anh đang làm.

“Em tuyệt nhiên không nhìn thấy điều đó, phải không March?” Anh lắc đầu chán nản trước tính khí bướng bỉnh của cô. “Em có cơ hội lý tưởng để lên thiết kế bản vẽ khách sạn và khu liên hợp thể thao của Jude ở đây, bởi kiến trúc sư sống ngay cạnh em, và em muốn quảng phất đi cơ hội anh có thể mô tả chúng chỉ vì thành kiến...”

“Thành kiến!”, cô lặp lại nghi hoặc. “Anh không hiểu sao, anh Davenport, chúng tôi không muốn có khách sạn và khu liên hợp ở đây...” Cô dừng lại vì Will lắc đầu. “Sao chứ?”, cô căng thẳng.

“Đơn giản là nó sẽ không xảy ra đâu, March”, anh lý luận nhẹ nhàng. “Jude là doanh nhân. Một doanh nhân thành đạt. Và cậu ấy sẽ không nhượng bộ chỉ vì một chút chống đối ở địa phương...”

“Nó nhiều hơn một chút kìa”, March giận dữ cả quyết.

Will nhăn mặt vì thất vọng, cơn giận đã che mờ lí trí của March.

“Đề án sơ bộ cho khách sạn và khu liên hợp đã được chính quyền địa phương chấp thuận. Anh chỉ ở đây...”

“Để hoàn thành nó”, March kết thúc giúp anh.

“Nói tóm lại là... phải”, anh khẳng định một cách thiếu não. “March...”

“Anh sẽ không thuyết phục được tôi đâu”, cô kiên quyết cắt ngang. “Đây là đất canh tác. Đất canh tác đã qua bao đời...”

“Bội thu sao?”, anh khẽ chêm vào, biết các chị em cô sống thế nào, biết ít nhất một trong hai người phải làm việc bên ngoài trang trại, biết trang trại thậm chí không đủ để nuôi sống cả ba chị em.

Nhưng anh tiếc nuối ngay khi lời nhắc nhở của mình tuôn ra khiến gương mặt

March tái đi, đôi mắt cô vụt mở to, toàn bộ biểu hiện của cô giờ như một quả bóng bị xì hơi.

Anh biết các trang trại nhỏ như thế này hiện nay cực kỳ khó khăn để tồn tại, những trang trại lớn hơn, hiện đại hơn đã phải xoay sang các mục đích thương mại để tồn tại. Thật không công bằng. Nghĩa là ngày càng nhiều trang trại nhỏ bị dồn vào đường cùng. Phải, nó không công bằng, nhưng đó là sự thật không thể né tránh. Mặc cho March có bao nhiêu cố gắng để chiến đấu chống lại nó.

“Jude đã đưa ra mức giá hời cho mảnh đất này, March...”

“Có như vậy thì hẳn ta mới có cả đồng tiền khi sáp nhập nó vào phần còn lại của khu đất!”, cô gay gắt.

Will nhún vai tiếc nuối. Tất nhiên Jude có ý định kiếm tiền từ dự án kinh doanh mới nhất này, như Will đã nói, Jude là một doanh nhân. Và Jude sẽ không thành công nếu cậu ta không nhạy bén với thị trường.

“Rất khó dừng xe lửa đang chạy hết tốc lực”, Will cảm thán. Jude luôn làm việc với tốc độ nhanh hết sức kể từ lúc Will quen biết cậu ta.

“Thật sao?” March thách thức một cách nhạo báng. “Chướng ngại trên đường đi có vẻ có hiệu quả đấy!”

Will nhíu mày. Quả đúng là Jude không thể buộc chị em nhà Calendar bán trang trại. Nhưng Will cũng biết Jude có thể làm cho mọi việc trở nên rất khó khăn đối với chị em họ nếu cậu ta chọn con đường đó. Anh biết thế vì đã kiểm tra trang trại hồi chiều. Trang trại nhà Calendar nằm giữa khu đất mà Jude mới

mua, những thứ cần thiết của họ sẽ phải được vận chuyển đi bằng qua khu đất nay thuộc sở hữu của Jude, có nghĩa cậu ta đang chiếm thế thượng phong...

Trừ phi...

“Nếu em thực sự quyết tâm không bán...”

“Chắc chắn”, cô cúi kính.

“Tại sao em không làm việc với anh hơn là chống đối lại Jude?”, anh kiên nhẫn nói.

Sự nghi ngờ quay lại trong mắt cô. “Tôi không hiểu ý anh khi bảo tôi làm việc với anh.”

Anh cũng vậy, không chắc lắm. Ý tưởng đó đột nhiên xuất hiện và anh đã buột miệng nói ra. Chắc chắn phải có cách thực hiện việc này mà không gây tổn thương bất kỳ ai, một cách để chị em cô giữ được trang trại và cũng giữ cho Jude vui vẻ. Đặc biệt là Will muốn March không tiếp tục nhìn mình bằng ánh mắt khinh miệt và hoài nghi!

“Anh cũng không chắc lắm”, anh thừa nhận. “Nhưng phải có cách chứ.”

Môi cô bĩu ra châm chọc, “Ừm, vậy khi nào anh nghĩ ra thì báo tôi biết nhé. Trong khi chờ đợi...”

“Anh vẫn ở đây”, anh chặn cô lại.

Cô nhìn anh đầy nhẩn nộ. “Làm theo ý anh đi”, cô cầu nài. “Nhưng đừng mơ có thêm lời mời ăn tối nào nữa”, cô gắt gỏng khi với lấy tay nắm cửa.

Một lời hăm he yếu ớt và cả hai đều biết rõ, Will trao cho March nụ cười thiếu náo. “Anh còn nợ hai người bữa tối”, anh nhắc nhẹ.

“Tôi chắc May sẽ thích đấy”, cô lại cúi kính.

“Nhưng không phải em”, anh chưa chút thừa nhận.

“Tôi nghĩ là ăn với kẻ thù cũng tệ như ngủ với kẻ thù”, March gắt gỏng... và gần như ngay lập tức hối hận vì biết mình vô tình lái câu chuyện đi theo hướng rắc rối. “Ý tôi là...”

“Anh hiểu ý em, March”, Will quả quyết.

“Và hãy để anh đảm bảo với em... anh không muốn ‘ngủ’ với em.” Anh bước đến để mở cửa cho cô. “Anh”, anh trầm giọng nói tiếp, “không xem em là kẻ thù”.

Họ đứng cách nhau chỉ vài phân, Will cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể của March, mùi nước hoa cô dùng, những nốt tàn nhang nhạt màu rải rác trên sống mũi, đôi môi hoàn hảo hơi bĩu ra.

Anh cũng biết là nếu cô không rời khỏi đây sớm, anh sẽ hôn cô lần nữa mất!

Như nhận thức được cảm giác của anh, March đi ra đầu cầu thang. “Quan điểm không thay đổi được”, cô châm chọc. “Và lần tới, khi anh nói chuyện với Jude Marshall...”

“Hử?”, anh thận trọng hỏi.

Cô nở nụ cười chẳng lấy làm vui vẻ. “Bảo hấn đến và tự chiến đấu lấy... chúng tôi phát ốm vì phải đối phó tay chân của hấn rồi!”, cô sỉ vả.

Will không có ý định đáp trả! “Anh sẽ bảo cậu ta.” Anh gật gù xác nhận.

Mặc dù anh ngờ rằng lời thách thức chẳng mấy ý nghĩa với người kia. Theo những gì anh biết thì Jude lúc này đang bị thu hút bởi nữ diễn viên April Robine!

March lườm anh sắc lém trước khi bước chân xuống cầu thang kim loại gây ồn ào rồi nhẹ nhàng băng qua sân lạnh giá đi về nhà.

Will dõi mắt theo từng bước chân, chiêm ngưỡng dáng người duyên dáng sống động khi di chuyển của cô; cặp chân dài trần đầy năng lượng tuổi trẻ vẫn vững vàng sau cuộc chuyện trò vừa xong.

Anh bước vào căn phòng ấm áp, chậm rãi đóng cửa lại. Ngoại trừ lúc ôm March trong tay, thì nó có vẻ là một cuộc gặp gỡ không mấy tốt đẹp.

Ngoại trừ...!

Anh nhanh chóng nhận ra điều duy nhất có ý nghĩa là khi anh ôm March, hôn và âu yếm cô!

Anh nhắm mắt, dễ dàng nhớ lại những cảm xúc với March, hơi ấm của cô, niềm đam mê cả hai cùng chia sẻ. Anh muốn March Calendar, muốn thấy cô thay đổi từ trạng thái nóng nảy sang lời cuốn, nét quyến rũ của cô ảnh hưởng đến anh theo cách mà chưa người phụ nữ nào làm được.

Nhưng cùng lúc, sự khao khát của anh đối với March chỉ làm cho tình hình phức tạp thêm mà thôi.

Có thể như vậy không...?

7. Chương 7

“Đang bay trên Ferrari với bạn à, March?” Clive giấu cợt khi March đặt cốc cà phê lên bàn anh ta.

Khi mới bắt đầu làm hai năm trước, March đã sớm biết việc pha trà rót nước suốt ngày hiển nhiên là công việc của lễ tân. Nhưng trên thực tế, chỉ sau vài tuần làm việc, March đã phát hoảng vì khối lượng công việc dưới danh nghĩa ấy.

Thực ra, nếu ai biết rõ thì Clive và Michelle rất tính toán khi thuê thêm người, họ muốn để March làm mọi việc vặt hơn là thuê thêm một nhân viên mới. Với lại, thuê mướn sẽ làm giảm lợi nhuận của họ! March lùi lại, ngậy thờ đón cái nhìn chế nhạo của anh ta. “Tôi không biết xe Ferrari cũng biết bay đấy”, cô nhẹ nhàng đáp lại thái độ châm chích của anh ta.

Cô chưa bao giờ thấy làm việc cho Clive thoải mái cả, mà suốt mấy tháng gần đây, anh ta cứ hay tán tỉnh mỗi khi Michelle không ở văn phòng khiến cô càng thấy bức bối hơn. Hiển nhiên, chuyện Will Davenport xuất hiện ngày hôm qua đã không làm cho tình trạng khó chịu này dễ chịu hơn chút nào!

“Hay đấy”, Clive không đùa cợt, cười khẩy “Cô...”

“Thôi trêu cô ấy đi, Clive”, Michelle cắt ngang, giọng quở trách nhẹ nhàng. “Tối qua Clive bảo là em có bạn trai mới, March.” Cô ta quay sang phía March đầy vẻ quan tâm.

March chưa bao giờ có thể hiểu nổi làm sao mà hai con người khác biệt nhường này không những có thể làm việc cùng lại còn sống với nhau tới tận mười năm. Trong khi Clive xác xược và ăn nói bỗ bã thì Michelle lại trầm tĩnh và tế nhị. Trong khi Clive có vẻ ngoài bóng bẩy như minh tinh màn bạc thì Michelle lại khá quê mùa, tóc nâu, mắt nâu, nét mặt hơi nhợt nhạt trừ khi cử động.

Đúng là sức hút của hai cực trái dấu, March gạt đi không để ý sau vài tháng làm việc ở đây. Michelle có lẽ đã hoàn toàn bị choáng ngợp khi một người đẹp trai như Clive để ý đến mình. Còn Clive, như March đã biết quá rõ, có lẽ hưng phấn vì là kẻ hấp dẫn hơn trong cặp đôi. Có lẽ anh ta thích cảm giác được mọi phụ nữ ở quanh đều thấy mình không thể cưỡng nổi, và bất kỳ phụ nữ nào không thấy vậy đều nhanh chóng trở thành mục tiêu tấn công cho miệng lưỡi sắc sảo của anh ta.

Bao gồm cả March!

Chỉ sau hai tuần làm việc tại văn phòng, bỏ qua nhu cầu tiền bạc, March đã có thể vui vẻ mà viết đơn nghỉ việc. Nhưng Michelle dịu dàng, lại quá đối lập, quá tán dương mọi điều March làm khiến cô không muốn làm người phụ nữ ấy thất vọng. Thật may mắn, chuyện đó xảy ra không quá thường xuyên đến mức cô phải ngồi một mình với Clive trong phòng, và anh ta thường cư xử đúng mực khi có Michelle bên cạnh.

“Anh ấy trông thế nào?” Michelle quan tâm hỏi, đôi mắt nâu sáng lên ấm áp khi March đưa ly trà.

“Will không phải là bạn trai của em”, March gạt đi, gần như không nhìn lại người đàn bà kia. “Em... anh... anh ấy là một người bạn của gia đình”, cô vội vàng bịa ra - ôi, thì rõ ràng anh ta là bạn của Max, và vì Max đã gần như là một thành viên của gia đình cô...! “Anh ấy chỉ ở với bọn em vài tuần thôi”, cô tùy tiện thêm vào.

Chuyện này nhắc cô nhớ ra là mình còn phải lo chuyện giấy tờ cho một khách hàng thuê nhà trong hai tuần với Carter và Jones.

“Theo anh thấy thì nụ hôn ngày hôm qua không phải dành cho bạn bè”, Clive thăm dò.

March tỉnh bơ nhìn anh ta. “À, tôi đảm bảo với anh, đây là bạn bè mà.” Will đúng là đồ chết giẫm khi hôn cô đầy chiếm hữu như thế trước mặt Clive!

Phải công nhận là lúc ấy cô cũng thấy cảm ơn thái độ chiếm hữu đó của anh nếu như chuyện đó không làm cho công việc với Clive trở nên khó thở hơn bình thường.

“Em có thêm tin gì về khu đất Hanworth không, March?” Michelle khê khàng chuyển đề tài.

Tuy nhiên, cũng không hẳn là chuyển đề tài vì giờ March biết Will là kiến trúc sư của Jude Marshall!

“Cũng không hẳn ạ.” Cô nhúm mày, cảm thấy ấm lòng vì Michelle đã quan tâm. Chính Michelle là người đầu tiên nói cho cô biết ý định của Jude Marshall với khu đất Hanworth. “Em chắc là mình phải đợi rồi.”

“Cá nhân mà nói thì anh thấy mấy chị em đúng là hâm khi không bán”, Clive chán ghét bảo cô. “Người đàn ông đó chắc hẳn đã đưa ra lời đề nghị quá hời cho một cái trang trại gần như vô giá trị.”

Gã đàn ông ăn nói thiếu suy nghĩ này làm March giận điên lên, hai mắt cô tóa lửa, gò má nóng rực. “Với tôi thì nó không hề vô giá trị...”

“Chị nghĩ là anh Clive không có ý xấu đâu”, Michelle hời hợt xen vào. “Đó là nhà em, dĩ nhiên là nó có giá trị với em. Chỉ đáng tiếc là nó lại nằm giữa đất của Hanworth như thế”, cô đồng cảm nói thêm.

“Đáng tiếc” không hẳn là cụm từ mà March định dùng! “Em...”

“Chào buổi sáng!”, một giọng nói vui vẻ cất lên làm March sững người khi nhận ra. “Anh đang tự hỏi xem em có rảnh để ăn trưa sớm không, March?” Will Davenport vui vẻ hỏi khi bước vào văn phòng.

March từ từ quay lại nhìn, không thể giấu nổi sự ngạc nhiên trước vẻ trơ tráo của người đàn ông này. Tối qua họ đã chia tay nhau chẳng hề vui vẻ chút nào và cô tin mình đã nghĩ thông suốt về việc không gặp anh ta nữa. Vậy mà anh ta lại đến đây, vui vẻ mời cô ăn trưa cứ như cả hai người họ là bạn thân của nhau không bằng.

Với lại, sau những gì cô đã nói với Clive và Michelle lúc nãy, cái kiểu này đích thị sẽ làm cho mọi người nghĩ họ là một đôi cho mà xem!

“Đi đi, March”, Michelle giục. “Dù sao cũng gần mười hai giờ rồi.” Cô cười khích lệ sau khi nhìn Will đầy tán dương.

Rõ ràng điểm yếu của Michelle là đàn ông đẹp trai, March cúi kính nhận định, miễn cưỡng thừa nhận rằng sáng nay trông Will vô cùng điển trai trong bộ đồ jean màu đen và áo chui đầu màu lơ y chang màu mắt. Anh cũng đang cười với March như thể chuyện tối qua chưa hề xảy ra!

Nhưng mà cô còn lựa chọn nào khác đâu ngoài việc thu dọn áo khoác và túi xách để đi ăn trưa với anh? Hay ít nhất cũng tỏ ra là đi ăn trưa với anh, bởi vì khi họ ra ngoài, cô sẽ bảo cho anh ta biết phải làm gì với bữa trưa.

“Nhớ quay lại lúc một giờ đấy”, Clive khó chịu bảo cô. “Trưa nay tôi sẽ đưa Michelle đi ăn trưa để kỷ niệm mười năm ngày cưới”, anh ta nhại thêm.

“Muộn vài phút cũng không sao đâu”, Michelle nháy mắt xoa dịu March.

March theo Will xuống phố, chẳng nói lấy một lời. Có lẽ bởi cô biết một khi mình bắt đầu nói thì sẽ không thể nào dừng được - mà sẽ chẳng có câu nào dễ chịu cả!

Đêm qua cô hầu như không ngủ được vì cứ mãi nghĩ tới giây phút trong vòng tay Will, nửa tức giận vì chuyện đã xảy ra nửa lại mong muốn nó xảy ra lần nữa. Đúng là phi logic, March biết vậy, nhưng dù sao đó vẫn là những gì cô nghĩ.

Việc May tra hỏi đủ đường lúc March trở về từ căn phòng của Will cũng chẳng giúp cô khá hơn chút nào. Dĩ nhiên, March chẳng kể cho chị tí gì chuyện cô ở trong vòng tay của Will Davenport, chỉ khẳng định là anh quả thực đang làm kiến trúc sư cho Jude Marshall. Nhưng điều đó cũng chẳng làm cho May thôi suy đoán, đặc biệt là khi March quay lại mà không mang theo tách đường đáng ra cô đi để lấy về!

“Dễ thương như bộ cánh này vậy”, Will trêu chọc, “Em định cứ im lặng suốt bữa trưa luôn à?”

March quay lại trừng mắt nhìn anh. “Tôi không có gì để nói với anh hết”, cô thốt lên. “Và chúng ta sẽ không ăn trưa với nhau đâu!” Cô phẫn nộ nói thêm.

“Ôi.” Trông anh khá thất vọng.

Cô thở dài sốt ruột. “Tôi đi với anh lúc này chỉ vì nếu làm khác đi thì sẽ phải giải thích rất rầy rà.”

“Anh có thể đối phó với mấy chuyện phức tạp mà”, Will đảm bảo với cô. “Với lại anh đã đối phó với em suốt ba ngày nay rồi!” Anh chế giễu thêm.

“Không phải chuyện với anh”, cô bực bội bảo, ước gì tim mình đập lại bình thường, ước gì mình không quá để ý đến những hành động thân mật với người đàn ông này tối hôm trước.

Mặc dù vậy, Will toét miệng cười với vẻ quan tâm trong sáng cứ như thể chuyện đó chưa bao giờ xảy ra.

“Tôi vừa giải thích rằng anh là một người bạn của gia đình xong thì anh bước vào cửa”, cô bực bội nói.

“A, tay chân của Jude Marshall được thăng một bậc rồi”, anh tỉnh bơ nói.

March cảm thấy hai má ửng hồng khi anh nhắc lại lời miệt thị mà cô đã cố tình ném vào mặt anh tối hôm trước. “Có tạt giạt mình”, cô thốt lên gay gắt.

“Anh không nghĩ mình từng đội mũ”, Will ý nhị nhận xét. “Cũng có khi hỏi anh học cấp hai...”

“Tôi không nói nghĩa đen”, March mất kiên nhẫn cắt lời. Anh cười tủm tỉm nhìn cô đang bối rối ra mặt. “Vui lên nào, March”, anh thúc giục khi cô tiếp tục nhăn nhó. “Rõ ràng trông May chẳng còn chút ác cảm nào lúc anh uống cà phê sáng với cô ấy”, anh vui vẻ đề thêm.

“Thì rõ là chị May vị tha hơn tôi!” Cô trừng mắt nhìn anh, không ngạc nhiên vì chuyện anh gọi đến trang trại để gặp May buổi sáng, hay chuyện chị cô mời anh uống cà phê. Đường như May không nhìn nhận vấn đề giống March.

May cũng không ở trong vòng tay người đàn ông này, không quên hẳn đi trang trại - và mọi thứ khác - như khi cô được anh hôn và vuốt ve. Như khi cô hôn và vuốt ve anh!

Đó không phải bởi cô hoàn toàn ngây thơ - cô cũng từng có vài người bạn trai, từng tin mình có tình cảm với một hay hai người trong số họ. Nhưng chưa bao giờ cô đáp lại họ như đáp lại Will, thậm chí bây giờ cô còn biết mình muốn yêu anh, muốn nằm trong tay anh, trần trụi khi họ yêu nhau. Đó chỉ là một lý do nữa để cô nổi giận với anh.

“Có lẽ”, lúc này Will rầu rĩ thừa nhận. “Cô ấy có điện thoại từ tay đạo diễn lúc anh đang ở đó; buổi diễn thử của cô ấy đã chuyển sang ngày mai rồi. Ngôi sao phim ảnh cũng phải làm gì đó ở chốn thôn quê trong tuần tới chứ.”

March cau có nhìn anh. “Tôi chắc chị May hoàn toàn có thể kể cho tôi nghe chuyện của chị ấy vào tối nay, khi tôi về nhà.”

Anh nhún vai. “Chị cả của em bị ấn tượng là em không thích chị ấy theo đuổi nghiệp diễn.”

Cô trợn mắt. “Đúng là vớ vẩn!”, cô giận dữ thốt lên. “Anh bịa chuyện”, cô kết tội bừa.

Chắc là chị May không tin vậy chứ...?

Will nhìn xoáy vào cô, qua giọng nói ngập ngừng ấy, hiểu rằng cô không chắc chắn lắm. Mà cũng đúng, nếu buổi nói chuyện của anh với May sáng nay là cơ sở để đánh giá.

Việc Max đính hôn với cô em út nhà Calendar hiển nhiên đã làm lung lay ý định giữ lại trang trại của mấy chị em. May tin rằng Max, một khi đã cắt đứt hoàn toàn với Jude, sẽ đến London làm việc và January sẽ đi cùng cậu ta. Will cũng thấy suy đoán này có vẻ khôn ngoan. Khi May có khả năng được mời đóng phim cuối năm nay thì chỉ còn lại March. Anh biết May đang nghiêm túc cân nhắc việc từ chối lời mời đóng phim để hỗ trợ March.

Đó là lý do Will tới thị trấn sáng nay và làm chuyện đã làm...

Mặc dù có lẽ tốt hơn hết là anh không nên đề cập chuyện này với March vội. Đợi xem phản ứng thế nào đã. Xét cho cùng thì anh có thể nhầm...

Anh cảm thấy áy náy và mất tập trung sau khi March rời đi tối qua, mấy bản đồ án đang làm trước khi March tới chẳng có chút nào đáng khích lệ cả. Cuối cùng, anh trèo lên gác mái và nhìn những bức tranh mà March một mực bảo đó không phải là tranh vẽ.

Chúng đẹp.

Thực ra còn hơn cả đẹp.

Đến mức mà trước khi tới thị trấn, Will đã bọc luôn sáu bức lại để gửi cho một người bạn đang làm chủ một phòng trưng bày tại London. Theo anh biết thì March thậm chí còn chẳng ngó ngang gì đến các tác phẩm của mình nên cô không nhớ một nửa tá trong số đó cũng không phải không có khả năng. Nếu ý định của Will đúng đắn...

Anh không nghĩ cách đó sẽ làm March thấy anh độc đoán. Đó là lý do anh không định kể cho cô những gì mình đã làm cho đến khi nghe phản hồi từ Graham.

Nữ chúa của nhà Calendar hẳn phải là ai khác. Will nhận định như vậy sau khi dành thời gian xem những bức tranh của March, bởi hẳn cái ông Yorkshire thô kệch, cha của các cô không phải là người truyền gene nghệ thuật cho họ.

“Anh ấy hả?”, anh nhẹ nhàng hỏi March.

“Chứ còn gì nữa”, cô cau mày. “Tôi chẳng làm gì khác ngoài việc động viên chị May theo đuổi cơ hội này. Anh nghe tôi nói rồi đấy nhé.”

“Nhưng mà em lại vô cùng cứng đầu khi nhất quyết không chịu bán trang trại”, Will phiền não chỉ ra.

“Lẽ ra tôi phải biết là mọi thứ đều xoay về chuyện đó chứ”, March chán ghét ngắt lời. “Anh không nghĩ ra được chuyện khác à?” Cô khinh miệt nói thêm.

Anh rất nghi ngờ là cô muốn biết về những suy nghĩ đã làm anh mất ngủ đêm qua!

Làm sao anh có thể ngủ được khi đầu óc và các giác quan đều tràn ngập hình bóng March, tràn ngập nỗi băn khoăn cô sẽ cảm thấy thế nào trong vòng tay anh, tràn ngập nỗi mong muốn được yêu cô xiết bao?

“Ồ, thì thoảng anh có suy nghĩ kỳ lạ về đồ ăn”, anh trả lời cho xong. “Mà nói về...”

“Anh đang nói về đồ ăn à... tôi thì không đâu”, March chanh chua đáp lại. “Tôi còn chưa ăn miếng sandwich từ hôm qua...”

“Ôi, giờ mà ăn thì ghê chết đi được”, Will nhăn nhó thốt lên. “Nhưng anh rất vui được đến quầy sandwich nào đó nếu em muốn”, anh xoa dịu, cùng lúc dẫn cô vào quầy sandwich họ sắp đi qua. “Thậm chí anh còn để em mời anh bữa trưa nay, nếu em thấy mình phải làm thế”, anh hơi thách thức.

Hả! Cái này làm cô bối rối, gương mặt hiện rõ những cảm xúc mâu thuẫn nhau: Đáp lễ anh hôm qua, và như vậy không cảm thấy mắc nợ anh, tranh đấu với mong muốn được bảo anh đi mà làm gì với bữa trưa lần thứ hai này.

Khi cô đẩy cửa vào quầy bán sandwich, dẫn anh vào trong, anh biết cảm xúc đầu đã thắng. Thật là may cho anh. Bởi vì, lúc này đây, anh hoàn toàn mất hết khả năng lựa chọn các cách để ở bên March, điều mà anh rất muốn.

“Này em biết không, anh cứ gặp sếp em là lại càng thấy hấn khó ưa”, Will nhả mặt bảo cô khi họ vừa ngồi xuống và gọi món sandwich cùng đồ uống. “Hấn giống kiểu người sẽ trở mặt khi không đạt được mục đích của mình.”

March nhìn anh qua rèm mi cup xuống. “Ngược với...?”, cô giễu.

Anh quả quyết lắc đầu trước câu mỉa mai của cô. “Trở mặt không phải là tính cách của anh”, anh cam đoan ngắn gọn. “Quyết đoán, ngạo mạn, thì có thể...”

“Có thể á?”, cô khinh khỉnh nhại lại.

“Nếu được đảm bảo”, anh cười cười thừa nhận. “Nhưng trở mặt? Không, anh không nghĩ mình như vậy.” Anh lắc đầu lần nữa.

March nhìn anh không chớp trong vài phút trước khi từ từ thư giãn, cô cười rầu rĩ. “Không, tôi cũng không nghĩ vậy”, cô thất vọng thừa nhận.

“Cảm ơn em.” Will nghiêng đầu cảm ơn. “Thế Carter có làm gì với mấy câu hỏi về đánh giá bất động sản mà em dành cho anh hôm qua không?”

Anh quay trở lại đề tài ban đầu quá bất ngờ khiến March không kịp có thời gian để che đi nỗi kinh ngạc - ngay cả khi cô có thể che giấu, cái này thì phải nghi ngờ - cô cau mày nhìn thẳng vào anh.

“Thêm cả lén lút vào với quyết đoán và ngạo mạn nữa”, cô cộc lốc nói.

Anh nhún vai. “Có không?”

March không nhìn anh nữa, rõ ràng cô đã nhận ra cảm xúc của mình dễ đọc chừng nào. “Đó chỉ là mấy câu hỏi vắn tắt”, cô khàn giọng gạt đi. “Chẳng chỉ cụ thể ai”, cô khẳng định thêm.

“Thêm từ lảng tránh vào danh sách sức hút của em”, Will tỉnh queo đáp.

Cô nhướn cặp mày, nụ cười lấp ló sau khóe miệng nhìn đã muốn hôn. “Tôi có danh sách những ‘sức hút’ cơ à?”, cô trêu chọc.

“Ừ, có”, Will tán đồng, biết cô cố tình đổi chủ đề nhưng lúc này anh lại muốn để cô làm vậy. “Em có muốn anh đọc chúng ra cho em không?” Anh nhướn cao cặp lông mày nhìn cô gợi ý.

“Ồ... không”, cô vội vàng quyết định, tựa vào ghế khi đồ ăn thức uống của họ được đem tới, trông nhẹ nhõm hơn hẳn khi bị cắt ngang.

Anh chẳng trách cô được. Nếu anh ngồi nói về các ưu điểm của March thì không khí sẽ rất ngưng đọng. Thêm vào đó, đây cũng không đúng lúc và đúng chỗ...

Khi đang ngồi đây với March, ăn trưa với cô bất kể thái độ miễn cưỡng rõ ràng của cô, anh bắt đầu thấy hơi lo về chuyện gửi mấy bức tranh đi London. Đêm qua, mọi thứ có vẻ rất đơn giản: Gửi các bức tranh cho Graham và đợi phê bình nghệ thuật của anh ấy. Nhưng giờ đây, có March ngồi cách vài phân, anh chẳng còn chắc chắn về các hành động của mình nữa.

Dĩ nhiên, chuyện sẽ trở nên dễ dàng hơn nếu Graham cùng ý kiến với March về khiếu nghệ thuật của cô, nhưng nếu Graham cùng ý kiến với Will, thì anh phải nói chuyện với March về mấy bức tranh, về những gì anh đã làm. Nhìn cô lúc này, anh biết vượt qua cái tính cách gai góc của cô chẳng dễ dàng gì!

“Cái sandwich đó không hợp khẩu vị anh à? Sao anh cứ nhăn nhó vậy”, March giải thích khi thấy anh nhìn khó hiểu. “Ta có thể đổi cho nhau nếu anh muốn. Anh có thể dùng món xốt trứng của tôi nếu thích còn tôi ăn cá ngừ cũng ngon”, cô nhẹ nhàng đề nghị.

“Không hạnh phúc nào hơn khi hiến dâng mình cho hạnh phúc người khác... hay đàn bà, và mọi thứ?” Anh nhe răng ra cười.

“Chỉ là miếng sandwich thôi mà, Will”, cô đáp khô khốc.

Anh nở rộng nụ cười. “Này, em có biết ngồi bên em rất vui không?”

“Cái này thì liên quan gì đến đồ sandwich chứ?”, cô đốp chát - dù rằng vẻ hài lòng đang hiện trên hai má ửng hồng.

“Cá nưì ngon mà”, anh gạt đi. “Nhưng anh rất vui vì mình lại là Will. “Ông Davenport’ nghe cứ như em đang nói với cha anh ấy.” Anh nhả mặt.

“Anh có cha mẹ sao?” March quan tâm hỏi.

Will bật cười. “Thế em nghĩ anh được chế tạo ra à?”, anh đùa cợt khi thấy vẻ mặt bối rối của cô.

Cô nhìn anh chê trách. “Ý tôi là, cha mẹ anh còn sống chứ?”

“À, bữa trước anh gặp thì họ vẫn còn.” Anh gạt gù. “Cũng mới tuần trước. Cha anh là bác sĩ đã về hưu”, rồi vội vàng nói tiếp khi thấy March chuẩn bị đốp lại. “Mẹ anh là y tá.”

“Chuyện tình ở nhà thương”, March dăm chiêu.

“Anh chẳng biết nữa... anh chưa bao giờ hỏi.” Will nhún vai rầu rĩ.

“Ôi, con trẻ đâu quan tâm”, cô chế giễu.

“Này quý cô, trừ phi tôi nhầm chứ tôi còn lớn hơn cô mấy tuổi đấy”, anh đáp tỉnh queo.

“Gần bằng ông Methuselah.” Cô gạt gù, đôi mắt xám lục lấp lánh ánh cười.

“Ôi, anh không già đến thế!” Anh nhả nhó. “Em có gì phản đối đàn ông hơn tuổi hay sao?”

“Thế anh có gì phản đối đàn bà trẻ tuổi hay sao?”, cô đốp lại, màu trên hai má không còn ửng lên vui vẻ nữa vì trông cô bối rối khi câu chuyện trở nên thân mật.

“Trong trường hợp đặc biệt này thì... không.” Anh cười nồng nhiệt, rất vui vẻ với câu chuyện.

March nuốt xuống khó khăn, cô uống một ngụm cà phê, lảng tránh ánh mắt anh lần nữa. “Vây cha mẹ anh đều làm ngành y mà anh lại thành kiến trúc sư thì không lạ hay sao?”, cô đột ngột đổi chủ đề sang cha mẹ anh.

“Cũng không hẳn... anh vừa nhìn thấy máu là đã xỉu rồi!”, anh thú nhận, mặt mày nhả nhó mắt tự nhiên.

March sững sốt trong giây lát rồi phá lên cười, hai mắt cô lấp lánh, đôi lúm đồng tiền nhỏ xíu lộ ra duyên dáng hai bên khóe miệng.

Cô vẫn khúc khích cười làm Will có cơ hội thưởng thức tiếng cười của cô. Kể cả là cười anh! Anh cũng không lấy làm phiền muộn gì nếu điều đó khiến March cười.

“Như thế không tốt à?”, cuối cùng anh hỏi với vẻ thăm thương.

“Cũng không hẳn.” Cô lắc đầu, vẫn cười. “Tôi chỉ đang nghĩ anh vụng về thế nào trong nông trang thôi. Đây đang là thời điểm bận rộn. Hầu như bọn cừu cái đã đẻ con hết, sắp tới lại có bê con. Nhưng ít ra tôi cũng biết không nên đến chỗ nào nhờ vả nếu có biến chứng gì!”, cô trêu thêm.

“Không sao đâu, trừ phi em muốn chạy qua chỗ anh lúc bọn nó đang đẻ”, anh khẽ thừa nhận.

“Tôi nghĩ chúng ta quá giờ rồi, chắc anh không phiền”, cô lạnh nhạt nói, hai mắt mở to khi nhìn xuống đồng hồ đeo tay. “Gần một giờ rồi, tôi phải quay lại.”

Giọng cô có vẻ tiếc nuối, hay là do anh mong thế? Có lẽ là về sau, anh nhận định, nhưng người ta cũng có thể mơ mộng chứ?

“Ít ra thì một sếp của em cũng nói em không phải vợ mà”, anh nhắc cô. “Mà em còn chưa ăn xong”, anh chỉ ra.

“Thực sự tôi không đói lắm.” March đẩy chiếc đĩa đựng nửa miếng sandwich ra, uống cạn cốc cà phê rồi đứng lên. “Anh biết rồi đấy, có vài người còn phải làm việc”, cô thêm vào với giọng chanh chua thường thấy, rồi bước qua quầy thu ngân để trả tiền bữa trưa.

Will để cô làm vậy, hiểu tính kiêu hãnh trong cô và cũng không muốn gây thêm chuyện sau những gì anh đã làm. Hơn nữa, việc này khiến anh có cơ hội được ngắm nhìn cô, say sưa ngưỡng mộ đôi chân dài nuột nà, bờ hông đung đưa nhẹ nhàng.

Mặc dù vậy, anh chẳng vui lắm khi nhận thấy cũng có vài gã đàn ông trong quán đang nhìn y chang mình! Nhưng công bằng mà nói, March dường như chẳng hề để ý đến đám đàn ông đang ngưỡng mộ mình, không nhìn dọc ngó ngang, cô băng qua phòng và cùng Will ra ngoài.

“Có thể anh sẽ xỉu khi thấy máu”, Will khê khàng bảo cô khi họ cùng nhau xuống phố, “nhưng mặt khác anh xem bệnh khá giỏi. Nếu có khi nào em cần”, anh trầm giọng nói.

March liếc ngang anh dò xét. “Tôi sẽ ghi nhớ”, cuối cùng cô đáp nhẹ nhàng.

Will chẳng rõ chuyện đang gì xảy ra tại văn phòng môi giới bất động sản Carter và Jones nhưng anh chắc chắn có chuyện. Anh cũng rõ, dù cô đã lảng tránh chủ đề rất nhiều nhưng March cũng biết có chuyện. Và Will chắc chắn những gì đã nói về Clive Carter, gã đàn ông kia trông như thể sẽ trở mặt khi bị cản trở.

Nhưng Will hiểu, với tính cách hay nổi cáu thể này, anh cũng không thể làm thêm được gì nếu đề nghị giúp March.

Nhưng điều ấy không có nghĩa là anh không để ý đến chuyện này, cho dù chỉ từ xa...

8. Chương 8

March không có ý định kể cho May nghe về bữa trưa lần hai của cô với Will dù hai người cùng xem thời sự, cùng ăn tối, và chị cô vẫn chẳng đả động gì đến cú điện thoại nhận được từ ông đạo diễn lúc sáng.

March chẳng biết tìm cách nào để dẫn dắt vấn đề nếu không kể đến bữa trưa với Will. Dù cô nhớ như in câu nói của Will về chuyện May lưỡng lự đến London để thử diễn. Và cả lý do của việc ấy!

“Hôm nay có gì thú vị không chị?”, cô bất chợt hỏi khi hai người tản bộ về phía khu chuồng trại nơi có cừu mẹ và lũ cừu con non nớt.

May nhìn cô khó hiểu. “Chị kể với em rồi, chị ở trang trại cả ngày mà.”

March gật gù. “Nhưng mà không có khách? Hay cú điện thoại nào sao?” Cô bắn ánh mắt về phía căn phòng gia dụng đang chìm trong bóng tối, nghĩa là Will chưa về nhà. Hoặc là anh ta đã về và lại ra ngoài. Điều này thật thú vị, vì cô nghĩ anh ta không biết ai trong vùng...

“Nếu em muốn biết về January thì chị chưa nghe được tin gì cả”, May khê an ủi khi hai người họ bước vào trong lán cừu ấm áp. “Nhưng mà chị đâu có mong. Em có không hả?”, May tinh nghịch nói thêm khi tiến lại chỗ cừu mẹ trong chỗ quây đầu tiên. “Chào Ginny, cô gái thông minh!”, cô vừa dỗ dành vừa cẩn thận xem xét con vật đang chờ sinh.

Cha họ luôn phàn nàn chuyện ba cô con gái đặt tên cho gia súc, nghĩ rằng cưng chiều động vật sẽ làm họ thêm khó khăn mỗi khi ‘ra chợ’, ông tể nhại gọi vậy. Chuyện này hẳn là đúng khi họ còn nhỏ nhưng lúc lớn hơn, họ phải dần chấp nhận cuộc sống giản dị nơi nông trang, bò và cừu được đem ra chợ bán, vì bất cứ lý do gì.

Dẫu sao, đó không phải là trường hợp xảy ra với Ginny, qua thời gian, cả ba chị em vẫn ưa thích con cừu cái này. Có lẽ bây giờ nó đã tới hạn hữu dụng nhưng họ đều miễn cưỡng đưa ra quyết định.

Mà trong lúc này thì March chẳng thực sự để ý đến Ginny hay con vật nào khác trong đàn gia súc. “Thực sự em không nói đến January”, cô căng thẳng nói.

Lúc bấy giờ May nhìn cô dò hỏi. “Sáng nay, Will có tạt qua làm ly cà phê, nếu em muốn biết.” Cô nhún vai. A, khởi đầu rồi đó.

“Anh ta muốn gì ạ?”, cô vội bật ra.

“Chị bảo em rồi đấy, một ly cà phê. Ôi, và anh ta đem trả tách đường mà đem qua em sang đó xin”, chị cô trêu thêm.

March cảm thấy hai má hồng lên khi nhớ lại lý do cô vội vã rời khỏi căn phòng ấy tối hôm trước. “Anh ta tốt nhỉ”, cô cảm lẫn.

May cười nhẹ nhàng. “Em chẳng tình ý chút nào nhỉ?” Cô lắc đầu liên tục. “Will không nói nhiều về chuyện đó nhưng chị dám chắc tối qua em đã làm cho anh chàng khổ sở khi biết anh ta là ai.”

Đó không hẳn là cách March diễn đạt chuyện đã xảy ra giữa cô và Will tối hôm trước!

Cô nhìn tránh đi. “Em đã nói với chị rằng anh ta là kẻ giấu mặt nham hiểm mà!”

May thở dài đánh sượt. “Anh ta chỉ làm việc của mình thôi March, theo cách mà anh ta thấy tốt nhất. Giống như chúng ta”, chị khẽ khàng nói thêm.

“Anh ta nói với chị thế sao?”, cô khinh miệt. “Tình cờ em lại nghĩ khác.” Cô lắc đầu gạt đi, không bỏ lỡ câu nhận xét thứ hai của chị mình, và cũng không muốn lạc đề vì câu chuyện của Will Davenport. Hôm nay, cô đã nghe quá nhiều về anh ta rồi. “May à, chị nghĩ thế nào về việc từ bỏ hết mấy thứ này?” Cô giang rộng cánh tay, cố tình giữ vẻ mặt bình thường.

May luôn làm những điều tốt nhất cho ba chị em, không hề phàn nàn, không hề nuôi tiếc, từ trước đến giờ March vẫn biết thế. Nhưng nghĩ đến lúc chị lưỡng lự nhận lời đề nghị thử vai, và nhớ đến lúc chị đã vui sướng thế nào khi đạo diễn tiếp xúc với mình thì March chẳng thể nào tin chuyện đó một cách giản đơn nữa.

Dù March rất ghét chuyện phải để Jude Marshall tự tung tự tác nơi trang trại của họ thì cô cũng không thể cản trở chị mình.

“Ồ, mình đâu định bán nó, đúng không?” May vui vẻ đáp. “Cho nên khả năng đó thậm chí còn chẳng xuất hiện.”

“Nhưng mà...”

“Chào các quý cô”, Will đứng trước ngưỡng cửa lán cừu và cất lời chào ngọt xớt. “Hy vọng chưa có con nào định đẻ chứ?” Anh cẩn thận dừng lại.

“Không phải lúc này”, March lạnh nhạt đáp lời trước khi quay sang chị mình với một nụ cười hiểu biết. “Will tái mét mặt khi thấy máu đấy”, cô thông báo cho May với giọng giễu cợt.

“Anh nghĩ đó là câu ‘tế xỉu khi thấy máu’ mới đúng”, anh nhún mặt cười.

May gạt đầu. “March cũng thế khi gặp nhện đấy.” Chị cười tinh nghịch nhìn March.

“Thật sao?” Giờ thì Will xoay ánh nhìn màu xanh lơ sang phía cô. “Em chẳng kể cho anh biết.”

“Anh đâu có hỏi tôi!” March đáp lại. Anh ta vẫn mặc chiếc áo len màu xanh da trời và quần jean màu đen, có lẽ anh ta chưa về nhà và lại ra ngoài, rồi cuộc thì...

“Thế là anh không hỏi.” Anh tủm tỉm cười công nhận. “Thế nếu không hộ sinh thì hai người đang làm gì ngoài này thế?”, anh quan tâm hỏi.

“Kiểm tra xem có ổn không”, March sốt ruột trả lời, rồi cuộc cô đã kéo câu chuyện với May sang đâu đó, có thể sẽ có kết quả nếu không bị xen ngang thế này. Nhất là lại từ Will!

Anh gạt đầu, rõ ràng chẳng biết thêm chút gì về công việc trang trại của họ so với vài phút trước. “Tôi vừa từ trên phố về... có ai muốn làm cốc rượu vang với tôi không?”

“Không, cảm ơn...”

“Hay quá...”

Hai chị em đồng thanh đáp, March cự tuyệt, rõ ràng rành ròi! May trả lời tích cực.

“Hai thắng một rồi, March”, Will đắc thắng bảo cô. “Vang thắng!”

Cô nheo mắt lại. Trông rõ mười mười anh ta rất vui vẻ tối nay. Rất nhiều, như thể anh ta biết điều gì họ không biết...

“Được thôi”, cô khẽ thừa nhận, làm Will nhìn cô đầy dò xét khi lúng túng không hiểu lý do nào khiến cô lại đầu hàng dễ dàng vậy.

Thôi được rồi, Will Davenport lúng túng còn dễ ưa hơn Will Davenport hiểu biết.

“Chỗ các cô hay chỗ tôi?” Anh hỏi ngay khi họ bước ra màn đêm giá lạnh.

March bắn cho anh một cái nhìn thương hại vì tính khô hời, và nhận lại cái nhìn ngây thơ với hai mắt mở to không lừa nổi cô lấy một giây. “Nhà chúng tôi”, cô đáp dứt khoát. “Ở đó ấm hơn”, cô giải thích thêm khi thấy anh nhướng mày hỏi.

“Vậy sao?” Anh nhún vai. “Đúng là cả ngày hôm nay tôi ra ngoài, nhưng tôi thấy phòng tôi buổi tối luôn ấm hơn cần thiết.”

Anh nhìn cô thách thức.

March quắc mắt đáp lại. Nếu anh ta hy vọng làm cô xấu hổ bằng cách vặn vẹo các chuyện sang buổi tối hôm qua thì anh ta mất cơ hội rồi. Tối nay cô còn nhiều thứ quan trọng hơn... chẳng hạn như buổi diễn thử của May vào ngày mai. Hoặc không... thì tùy theo tình hình thực tế vậy.

“Anh...”

“Nhà chính rộng hơn”, May nói chắc nịch. “Bọn tôi sẽ đi và lấy ly ra còn anh đi lấy rượu vang.” Cô luôn chặt tay mình vào tay March để kéo cô về phía cửa bếp. “Chuyện gì thế?” Cô suyt khẽ.

“Gì ạ?” March nhẹ nhàng lẩn tránh. “Sao cơ, chẳng có gì cả.” Cô lắc đầu dứt khoát.

May nhìn cô đầy trách móc khi họ bước vào gian bếp ấm áp, ánh mắt dần nheo lại dò xét khi căn bếp chìm trong im lặng bất ngờ. Ít ra thì March cũng y như vậy!

May có thể thấy gì trên mặt cô thế? Cô vừa lộ ra cảm xúc gì thế?

“Không phải thêm một người nữa chứ!” Cuối cùng May hoài nghi thốt lên.

“Gì cơ ạ?” Cô cau mày, hai tay co thành nắm đấm bên hông trong khi cố trụ lại trước cái nhìn xuyên thấu của May.

“Chị không tin nổi.” May lắc đầu đầy sững sốt. “Làm thế nào mà chuyện đó lại xảy ra? Người đàn ông ấy mới ở đây có mấy ngày!”

March lắc đầu, sốt ruột xì một tiếng. “Em chẳng hiểu chị đang nói gì”, cô mất kiên nhẫn gạt đi, tiến tới tủ bát để tìm ly uống rượu vang. Còn May rõ ràng vẫn không động thủ.

“Em yêu Will Davenport”, May run rẩy nói.

March quay phắt lại trước câu nói của chị gái làm một chiếc ly tuột khỏi tay và vỡ tan tành trên sàn gỗ. Đường như chẳng ai trong họ để ý đến điều đó.

May cứ nhìn chăm chăm vào March đầy hoài nghi, hiển nhiên cô đã bị chấn động sâu sắc bởi nhận biết của riêng mình.

Còn March... run rẩy vì thậm chí còn chẳng rõ xem mình cảm thấy như thế nào!

Yêu Will Davenport ư?

Không thể nào!

“Đây rồi...” Will đột ngột dừng lời chào vui vẻ khi bước vào bếp và thấy hai chị em cứ đứng nhìn nhau chăm chăm, cả hai đều xanh lét như tàu lá.

Một chiếc ly nằm trên sàn giữa hai người, nhưng dường như không phải có ai trong họ đã ném vào người kia, chẳng thấy vẻ tức giận gì bùng lên trên mặt họ... thực ra trông họ choáng váng hơn là giận dữ.

Will chẳng biết chuyện gì đã xảy ra giữa hai chị em chỉ trong khoảnh khắc anh vắng mặt... nhưng chắc chắn là có chuyện! May đang nhìn March chăm chăm đầy nghi hoặc còn March thì nhìn anh cũng y vẻ đó.

May là người đầu tiên lấy lại bình tĩnh, hình như cô hơi run người khi quay lại nhìn anh. “Xin lỗi anh.” Cô thoáng cười. “Chúng tôi... ừm... đang bàn chuyện trang trại”, cô nói tránh đi.

Và không nói thật nữa, nếu như Will có hiểu chút ít về tính cách; trong hai chị em thì March là người dễ đọc hơn nhưng chắc chắn May là người thật thà hơn. Vậy mà giờ cô lại nói dối.

“Hình như có ai vô tình...”, anh khẽ chỉ ra, nhìn xuống chiếc ly vỡ đang nằm trên sàn giữa hai chị em.

“Là tôi”, March run run thừa nhận, cô quay mặt đi, tóc rủ xuống trước che đi nét mặt trong lúc ngồi thụp xuống nhặt chiếc ly vỡ.

“Không phải thế!” Will nhanh chóng di chuyển, chụp lấy khuỷu tay và kéo cô đứng lên. “Em làm đứt tay bây giờ...” Anh ngưng lại khi phát hiện ra mình cảnh báo đã quá muộn, thậm chí lúc này March còn kéo một miếng dăm thủy tinh ra khỏi ngón tay, ngay lập tức máu tuôn ra từ chỗ cắt.

Cô vụt ngược lên, ánh mắt sắc bén nhìn anh đầy thách thức. “Không phải anh sắp té xỉu sao?”, cô thốt lên gay gắt.

Lạ lùng thay, không. Có lẽ đó chỉ là màu máu trong lý thuyết, khi anh không biết người đó thì chỉ có máu trở nên thật. Nhưng anh biết mình không té xỉu khi thấy máu của March, anh chỉ muốn làm gì đó để ngăn máu chảy, để giảm đau cho cô nếu có thể.

“Đây này.” May là người đưa cho anh miếng vải sạch.

Will cầm lấy, hơi lưỡng lự trước khi quấn mảnh vải quanh ngón tay cô. “Lấy hết thủy tinh ra chưa?”, anh thì thào khi thấy cô nhăn mặt đau đớn.

“Đừng có làm um lên thế, Will!”, cô vừa nạt vừa rút tay ra khỏi tay anh. “Tôi đã có hai gà mái mẹ là May và January rồi, tôi không cần thêm nữa đâu!”, cô cáu kỉnh nói thêm.

“Kìa March!”, thấy chương tai quá, May thốt lên.

“Sao hai người không để tôi yên nhỉ?” March kêu toáng, hai mắt long lên rồi quay người chạy khỏi phòng.

Will nhìn May, để ý thấy hai má cô tái xanh, những giọt nước mắt chực rơi xuống dâng đầy trong đôi mắt to màu lục.

May nhìn anh đầy ái ngại khiến anh biết có lẽ trông mình cũng chẳng hơn gì.

“Có phải tôi đã nói gì sai?”, rốt cuộc anh rầu rĩ than.

May cười run run. “Không đâu... tôi nghĩ chắc là do điều tôi đã nói!” Cô nhăn nhó.

Cũng là lý do căng thẳng giữa hai chị em lúc anh vào trong bếp sao...?

Anh liếc ngang qua cửa mở dẫn vào hành lang. “Liệu tôi có nên lên trên xem cô ấy thế nào không?”

May thậm chí còn tủm tỉm cười. “Đừng, nếu như anh còn biết xót mạng mình!” Cô lắc đầu rầu rĩ. “Để một lúc đi, con bé sẽ xuống đây khi đã ổn”, May khuyên nhủ và cầm lấy chai rượu rồi khéo léo mở nút. “March chóng giận, nhưng cũng chóng nguôi. Đặc biệt khi nó biết mình là người sai”, cô khàn giọng nói thêm.

“Nhưng mà...”

“Uống chút rượu vang nào, Will, May nhanh nhẹn bảo anh, rót rượu vào hai chiếc ly vẫn còn nguyên vẹn. “Anh sẽ thấy March sắp quay xuống đây ngay thôi.” Dường như khả năng đó không nhiều vì cả tiếng đồng hồ tiếp theo hai người họ ngồi trong bếp, sau khi quét dọn chiếc ly vỡ, lặng lẽ nói chuyện và từ từ uống cạn chai rượu vang.

Họ nghe thấy tiếng March di chuyển trên gác một đôi lần, có lẽ là sang phòng tắm để xem vết cắt, ngoài ra thì chẳng thấy động tĩnh gì nữa.

“Tôi xin lỗi vì mấy chuyện này nhé, Will, rốt cuộc thì một tiếng sau May thở dài. “Tất cả là do lỗi của tôi, còn tôi chắc chắn là mình không phải người anh muốn ngồi và uống rượu cùng!”, cô rầu rĩ nói.

Will nhìn May với vẻ quan tâm. “Không phải sao?”

“Cả hai chúng ta đều biết là không phải.” Cô bật cười, ánh mắt hơi trách móc.

Anh nheo mắt lại. “Chúng ta biết sao?”

“Anh đừng có bắt đầu!” May lạnh nhạt cảnh báo, đặt ly rượu xuống đầy dứt khoát. “Tôi nghĩ mình sẽ lên lầu và xem nó có ổn không.” Và cô đứng dậy.

“Có lẽ tôi nên đi...”

“Hy vọng không phải vì tôi”, March khẽ gạt đi khi bước vào bếp.

Will nhìn cô dò hỏi. Dù May đã nói hay làm gì lúc trước khiến March buồn thì giờ chuyện đó đang được kiểm soát rất chặt. Thực ra, lần này nét mặt cô thật là khó đọc!

“Dù sao thì cũng vừa hay là em đang định ra ngoài”, March vui vẻ tiếp lời, với lấy chiếc áo khoác treo sau cánh cửa bếp. “Em nói với dì Lyn là tuần này sẽ tới một tối để giúp dì ấy chuyển quà cưới sang nhà của Sara và Josh trước khi hai người họ đi trăng mật về vào tuần sau”, cô nhanh nhẹn nói thêm.

“Sara, em họ của chúng tôi mới cưới cuối tuần trước”, May nhân dịp đó giải thích với Will. “Mà tôi nghĩ là cả hai chúng tôi đã hứa qua đó giúp.” May cau mày nhìn em gái.

March hất mái tóc dài ra sau. “Ôi, trông rõ ràng là tối nay chị đang bận...”

Will bật dậy. “Tôi đang định đi...”

“Không, anh không cần...”

“Chắc chắn chị chẳng cần phải làm thế”, March bước nhanh sang phía chị gái từ chối. “Không cần cả hai chị em mình đâu, May”, cô cố nài. “Em sẽ không đi lâu đâu. Chị ở đây và ngồi với Will.” Cô lạnh lùng nhìn anh.

Will không đoán nổi chuyện gì làm hai chị em căng thẳng thế, nhưng anh hy vọng chuyện không liên quan gì đến mình. Hay nguyên do anh ở đây.

“Không đâu, thực sự tôi phải đi.” Anh uống cạn ly rượu. “Dẫu sao thì tối nay tôi có vài việc phải làm”, anh vội an ủi May.

“Chắc chắn cái này làm thay đổi rồi”, March đốp thẳng thùng. “Chắc Jude Marshall đang muốn biết hần ta trả tiền cho anh để làm gì chứ!”

May cứ nhìn chăm chăm vào cô em gái với vẻ bối rối vô cùng, lúc này, trông cô đã mất vẻ kiên nhẫn để cố gắng làm March bớt khiếm nhã.

Will đếm đến mười trước khi đáp lời; dẫu sao anh cũng hiếm khi mất bình tĩnh, bởi chẳng giúp được gì trong vấn đề này. “Tình cờ là anh ta chưa trả công gì cho tôi hết.” Anh cố giữ giọng đều đều. “Tôi chỉ được trả khi nào hoàn thành bản vẽ.”

“Thế thì tốt hơn hết là anh tiếp tục làm đi, đúng không?” March cay nghiệt.

Lần này anh đếm tới hai mươi, không chắc đến mức đó có đủ ngăn anh phản ứng gay gắt với cô hay không. Anh chưa từng gặp ai, dù là đàn ông hay phụ nữ mà ăn nói thẳng thừng khó nghe như March Calendar.

Anh nghiêng đầu chấp nhận, đôi mắt xanh nheo lại. “Tôi cũng có ý định đó.”

Có lẽ, sau cùng thì điều tốt nhất cho tất cả bọn họ là anh nên rời khỏi trang trại càng nhanh càng tốt. Điều cuối cùng anh muốn làm là trở thành nguyên nhân va chạm giữa hai chị em.

Thực ra, có khi anh là nguyên nhân thật. Điều này chẳng rõ nữa. Nhưng giờ anh cũng đủ thấy mình không thoải mái trước mặt họ. “Buổi tối tốt lành nhé”, anh bảo May... chẳng tin cô ấy sẽ có được buổi tối như mình chúc. Anh quyết định tốt nhất là tối nay không nên thử nói năng hay làm gì với March cả.

Có thể cô chóng giận rồi lại chóng nguôi nhưng lúc này thì chắc chắn chẳng vậy đâu!

May đi cùng anh ra phía cửa, bước ra thêm. “Will à, tôi thực sự rất xin lỗi”, cô khàn giọng nói, lắc lắc đầu hối lỗi.

“Đừng làm vậy”, anh an ủi. “Chính cô mới là người tôi cần xin lỗi”, anh cảm thán thêm vào.

May khẽ cười. “Vậy thì đừng”, cô cười an ủi. “March chỉ tức giận vì nó biết mình sai thôi.”

Anh nhướn cặp mày màu vàng. “Cô mà nhìn thấy cô ấy thì đã chẳng nghĩ thế!”

“Nhưng anh biết là tôi hiểu March mà”, May khẽ đáp. “Đấy mới là vấn đề thực sự”, cô nói về bí ẩn.

Chỉ là quá phức tạp để Will mày mò tìm ra. Nếu anh muốn. Mà anh đâu chắc là mình muốn biết, ôi, anh vẫn thấy March là người đẹp và hấp dẫn nhất mình từng gặp, nhưng hầu như anh chẳng biết tí gì về cô với cái thái độ châm chích lạnh lẽo này, điều ấy chắc chắn chẳng nói lên được cô đang nghĩ hay cảm thấy cái gì. Mà không biết điều đó, cô chỉ là một người đẹp bí ẩn...

“Với cô hơn là tôi đấy!”, anh ân cần bảo May rồi gơ tay chào và bước một mạch băng qua sân về phòng mình mà không hề ngoái đầu nhìn lại.

May đã nói hay làm chuyện quái quỷ gì với March để khiến cô ấy cư xử vô lối như vậy nhỉ?

Anh hoàn toàn không biết. Từ những gì May hé lộ ra với anh thì chắc chắn cô ấy cũng chẳng định kể cho anh. Và rõ ràng là March cũng thế!

9. Chương 9

“March...”

“Em không muốn nói về việc này nữa!”, cô nhanh chóng cắt ngang nỗ lực thăm dò của May để phá vỡ bầu không khí yên tĩnh đầy căng thẳng giữa họ ngay khi Will rời đi. “Nói cách khác, chị hoàn toàn sai lầm”, cô thêm vào một cách cứng rắn - bác bỏ lời tuyên bố trước đó!

“Chị nói sai sao?”

“Đúng!” Hai mắt của cô sáng lên, gương mặt tái nhợt. “Em không yêu Will Davenport!”

Vẫn chưa...

Bởi vì cô sợ rằng, trước khi May nhận ra, cô đã nhận thấy điều đó!

Cô đã đáp lại anh theo cách cô chưa bao giờ có với bất cứ người đàn ông nào khác. Cô cũng thích thú những trận đấu võ mồm giữa họ. Và không thể chối cãi trái tim của cô đập liên hồi mỗi khi nhìn thấy anh.

Nhưng đó không nhất thiết là tình yêu, chẳng phải thế sao? Chỉ là sự hấp dẫn về mặt giới tính. Là nhận thức nhục dục. Nhưng không phải là tình yêu.

Bởi vì cô từ chối quan hệ yêu đương với người đàn ông có mối quan hệ thân cận với Jude Marshall!

January có thể bị rơi vào cái bẫy đó, và Max, với sự khôn ngoan từng trải, đã xác định rằng sự việc sẽ tốt hơn cho tất cả những ai có liên quan nếu anh kết thúc công việc trói buộc mình với Jude Marshall. Nhưng điều ấy không có nghĩa bất cứ mối quan hệ nào mà March có với Will sẽ chuyển sang cùng một cách. Thậm chí, cô không muốn để ý đến cái gì khác.

Hiểu theo nghĩa thông thường, cô từ chối yêu Will Davenport!

“Em không thể lựa chọn mình yêu hay không yêu một ai đó, March.” May khiển trách nhẹ nhàng, nhắc nhở March nhớ rằng cô đã thực sự thốt lên suy nghĩ của mình.

Cô chớp mắt, hơi bối rối vì đã lỡ miệng bộc lộ cảm xúc. “Dĩ nhiên là có thể chứ. Em vừa làm điều đó đấy thôi”, cô lảng đi. “Bây giờ chị sẽ cùng em đến nhà dì Lyn hay ở lại?”, cô đột ngột nhắc.

“Chị đi”, May thừa nhận mình đã thua. “Nhưng để chị xem qua ngón tay của em trước, được không?”

March đã nhìn May trong cơn tức giận, sự bức tức đó nhanh chóng chuyển thành cảm giác yêu thương khi May quay lại nhìn cô bằng ánh mắt tinh nghịch.

March tiến về phía trước, mọi căng thẳng tan biến khi cô ôm chầm lấy chị mình. “Em yêu chị, May à.” Cô cười lạng lẽ.

“Chị cũng yêu em”, May đáp lại bằng giọng khàn khàn. “Điều đó khiến chị không muốn em làm bản thân mình khổ sở trong việc này. Nó đã thành công với January, tại sao em không thể được và...?”

“Em sẽ làm một thỏa thuận với chị, May”, cô cộc lốc cắt ngang. “Buổi tối nay chị không đề cập đến Will lần nào nữa và em sẽ coi sóc trang trại hết cuối tuần trong khi chị xuống London lo buổi diễn thử.”

Cô trao cho May cái nhìn “ta đây biết tuốt” trước vẻ mặt kinh ngạc của chị mình. “Em đã nói với chị rằng anh ta là kẻ giấu mặt nham hiểm mà!”, cô tinh nghịch thêm vào.

“Will nói với em sao?” May cau mày. “Nhưng như thế nào... khi nào...?”

“Đừng bận tâm đến thế nào hay khi nào”, March nhanh chóng gạt đi. “Hãy gọi cho đạo diễn trước khi chúng ta ra ngoài và nói với ông ta chị sẽ có mặt ở đó vào ngày mai.”

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì cả, May. Những lời khuyên tốt dành cho em thì nó cũng dành cho chị”, cô tuyên bố chắc nịch. “Việc nên giữ hay bán trang trại này có thể gác lại một khoảng thời gian ngắn. Ít nhất chị phải đến buổi thử vai, May à”, cô lập luận đầy thuyết phục. “Chị sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân nếu không làm điều đó.”

March có thể nhìn thấy câu nhận xét cuối cùng đã đánh trúng đích, May thờ dãi.

Và cô muốn nói về trang trại. Cô muốn giữ lại nó - chắc chắn không muốn bán nó cho người giống như Jude Marshall - nhưng cô sẽ không khăng khăng giữ lấy trang trại này với cái giá phải trả là hạnh phúc của chị mình. May đã hy sinh quá nhiều cho January và cô, chị ấy xứng đáng có được thành công của riêng mình.

“January hai mươi lăm tuổi và con bé đã hứa hôn”, cô khuyến khích khi May vẫn còn do dự. “Em đã hai mươi sáu và hoàn toàn có khả năng tự chăm sóc bản thân. Khi nào chị sẽ ngừng cư xử như gà mái mẹ hủ, May?”, cô trêu mếu chọc ghẹo.

May nhún vai rầu rĩ. “Có lẽ chị sẽ ngừng lại khi em tìm thấy ai khác đảm đương vị trí đó trong cuộc sống của mình.”

Ví dụ, một người chồng...

“Điều đó sẽ không xảy ra trong vài năm nữa”, cô nhẹ nhàng gạt bỏ. “Thậm chí em có thể trở thành gái già giống Jude Marshall hình dung về chúng ta trước khi Max khiến hấn ta hiểu ra vấn đề thật sự!”

“Không phải là em, March”, May mỉm cười khẳng định. “Ẩn sau vẻ ngoài thô lỗ của em là một trái tim dịu dàng nhất trong chúng ta. Ngày nào đó em sẽ kết hôn và có một ngôi nhà đầy ắp tiếng trẻ con”, May thêm vào với sự chắc chắn.

Nhưng nó sẽ không ở trong ngôi nhà này, March buồn bã bắt đầu chấp nhận khi May rửa sạch và băng lại ngón tay bị đứt của cô. Nếu như May giành được vai diễn đó thì trang trại này sẽ bị bán.

Nếu điều đó xảy ra, nó sẽ là một ngày thật buồn với cả ba chị em, nhưng có thể đó là điều tất yếu. January sẽ được tự do tận hưởng niềm vui là vợ của Max, không hề có bất cứ cảm giác tội lỗi nào về việc đã để hai chị quản lý trang trại một mình; May, cô chắc chắn, sẽ là nữ diễn viên giành được thành công mang tầm quốc tế. Và cô...

Thôi được, cô không hình dung ra mình sẽ làm gì khi điều ấy xảy ra, nhưng cô sẽ làm cái gì đó. Công việc tại văn phòng môi giới bất động sản chỉ là việc tạm thời, kiếm tiền để trang trải. Không có sự cần thiết đó, cô có thể kén cá chọn canh thêm chút xíu, thậm chí có lẽ tìm một công việc tại phòng trưng bày tranh ở nơi nào đó. Vì đó là điều cô thích. Cô có thể không đủ tài năng để tự mình thành công trong lĩnh vực ấy, nhưng cô sẽ thích ở đấy khi người khác làm được điều này.

“Hoặc có thể em sẽ cầm cọ vẽ lần nữa”, May nhẹ nhàng thăm dò.

March cau mày. Lần này cô đã không nói ra suy nghĩ của mình, chắc chắn như thế, tuy nhiên May đã vận dụng sự sắc sảo của mình để ít nhất nhận ra vài suy nghĩ của cô.

Cô lắc đầu kiên quyết. “Em không đủ giỏi. Cả hai chúng ta đều biết điều đó.”

“Chị không biết gì cả, March Calendar”, May sốt ruột đáp lại. “Một buổi triển lãm tranh, dù chỉ ở trong một phòng trưng bày địa phương nhỏ bé...”

“Chủ của ‘phòng trưng bày địa phương nhỏ bé’ đó là người duy nhất đồng ý triển lãm tác phẩm của em!”

“... không có nghĩa em không đủ giỏi”, May vẫn chưa chịu thua.

Cô nhăn mặt. “Em chỉ bán được hai bức, May à”, cô lạnh nhạt nhắc lại. “Và có lẽ em chỉ bán được hai bức đó bởi chúng phù hợp với cách phối màu trong phòng khách hay nhà vệ sinh!”

Tuần đó, cách đây hai năm, buổi triển lãm tác phẩm đầu tiên và cũng là duy nhất của cô, đã trở thành kinh nghiệm nhục nhã nhất trong cuộc đời. Cô đã đi thơ thẩn trong phòng trưng bày ngày qua ngày - nhiều đến mức người chủ phòng tranh phải phiền muộn - với hy vọng có một ai đó thực sự nhận xét về tác phẩm của mình!

Trong hai ngày mà chỉ có một vài người ghé tham quan - và March tin chắc rằng - chỉ bởi vì họ muốn tìm một nơi nào đấy trú mưa! Cuối cùng, một cặp vợ chồng trung niên từ Somerset đến đây nghỉ mát đã mua hai bức tranh nhỏ hơn, nhưng toàn bộ chuyện ấy chỉ mất thì giờ mà thôi.

Sự việc đó đủ nhục nhã để khiến March không bao giờ có ý định làm như thế một lần nữa. Thực tế, cô đã đóng thùng mọi thứ trên gác mái phòng vẽ và không bao giờ cầm cọ trở lại...

Cô sẽ không bao giờ làm thế!

“Theo em nhớ, May à, thì chúng ta đâu phải đang thảo luận về chuyện của em”, cô chỉ thẳng ra. “Vì thế chị hãy ngừng cố gắng thay đổi chủ đề đi! Ngay bây giờ, chị sẽ gọi điện thoại cho đạo diễn. Và ngày mai sẽ lên tàu đến London...”

“Chúng ta thực sự không có tiền chi cho việc đó, March.” May cau mày lo lắng.

“Chúng ta có quỹ dự phòng dành cho những trường hợp khẩn cấp”, cô quả quyết. “Theo ý em thì việc này được tính là trường hợp khẩn cấp.”

Ba chị em có vài trăm bảng, số tiền này do cha mẹ để lại, được gửi vào một tài khoản ngân hàng dùng trong lúc ‘túng thiếu’. January chắc chắn sẽ không cần đến nó và nếu trang trại này bị bán đi... “Được chứ?”, cô giục May.

“Đồng ý”, May chịu thua. “Nhưng để chị suy nghĩ...”

“Không”, cô nói xen vào một cách dứt khoát. “Bây giờ chị gọi điện đi để chúng ta còn đến nhà dì Lyn nữa.”

March thở dài nhẹ nhõm khi May làm theo lời mình. Cô đã không nghĩ hay nói về việc vẽ tranh của mình trong một khoảng thời gian rất dài và cũng không có ý định làm cả hai việc đó trong dịp cuối tuần.

Khoảng thời gian ấy sẽ được dành để làm việc tại trang trại - và tạm quên đi hình ảnh lần suy nghĩ về Will Davenport càng nhiều càng tốt!

Vấn đề cũng không gây khó khăn lắm trong hai ngày tới. Bởi vì cô sẽ không có quá nhiều dịp thấy Will trong suốt khoảng thời gian ấy!

Xe của anh rời khỏi ga ra từ lúc sáng sớm cho đến tận chiều tối và thậm chí sau đó, chỉ có ánh đèn trong phòng cho biết sự hiện diện của anh.

Tất cả dẫn đến kết luận duy nhất: Will Davenport sẽ tránh cô cũng nhiều như cô tránh anh!

Thôi nào, đó là những gì cô muốn, không phải ư? Đây không phải là lý do khiến cô cư xử khiếm nhã với anh vào tối thứ Sáu sao?

Nếu đó là điều cô muốn thì tại sao cô lại cảm thấy quá khổ sở thế này...?

Tại sao anh lại cảm thấy quá khổ sở thế này?

Cho March có thời gian bình tĩnh lại là việc làm tốt nhất, Will đã quyết định sau buổi tối ngày thứ Sáu. Tránh xa cô. Cho cô có thời gian bình tâm lại.

Đó chính xác là những gì anh đã làm trong hai ngày qua...

Và trong thời gian đó, anh dường như khiến bản thân thật khổ sở. Will rầu rĩ thừa nhận khi đứng bên cửa sổ trong phòng tắm chiều nhìn về phía nhà cô, phòng bếp sáng đèn nói cho anh biết chính xác March đang ở đâu.

May đã vắng mặt ở trang trại trong hai ngày qua - đầy hy vọng trên chuyến đi đến London - vì thế không thể mời người thuê nhà cô đọc của cô một tách trà. Và từ lâu, anh đã xác định rằng việc tự mời mình vào nhà là không cần bàn đến - nếu March vẫn trong tâm trạng như hôm tối thứ Sáu thì cô chắc chắn thích hắt nước trà vào người anh hơn là rót nó vào trong tách! Sang đó và hỏi mượn một chén đường đã được sử dụng...

Chiếc đĩa đựng bánh táo của March!

Anh đã ăn miếng bánh cuối cùng vào bữa trưa, bây giờ chiếc đĩa sạch sẽ và sẵn sàng được đem trả lại. Anh có thể đi dạo và trả lại cho March mà vẻ ngoài không quá rõ ràng...

Rõ ràng về điều gì...?

Về việc muốn nhìn thấy cô. Về việc muốn nói chuyện với cô. Về việc chỉ cần được ở bên cô.

Trong hai ngày không gặp cô, anh đã nhận ra một điều, March Calendar hoàn toàn khiến anh phải chú ý. Anh không được chuẩn bị tư tưởng để thừa nhận với chính bản thân là nó đã đến mức độ nào, anh chỉ biết mình không thể làm việc hay ngủ nghỉ gì kể từ lúc nhận sự chỉ trích gay gắt trong giọng nói của cô vào tối thứ Sáu.

Nhưng ít nhất chiếc đĩa này là một lý do chính đáng để anh có thể đến và gõ cửa phòng bếp. Nếu cô cầm lấy cái đĩa và đóng sầm cửa vào mặt anh, ít nhất anh sẽ cố gắng phá vỡ mối rạn nứt nan giải dường như đã phát triển giữa họ.

Mặc dù anh không chắc nó kéo dài trong bao lâu...

Hôm qua, Graham đã gọi điện từ London về cho anh. Thừa nhận với March việc anh đã gửi những bức tranh của cô cho người khác chắc chắn sẽ khiến cô phẫn nộ, nói với cô điều Graham đã nói có thể chứng minh sự nguy hiểm chết người - đối với anh, chứ không phải Graham!

Điều này thật tức cười, anh nhủ thầm vài phút lúc bồn chồn đứng trước phòng bếp sau khi gõ cửa. Anh đang cư xử như một cậu nam sinh lo lắng lúc được mời đến gặp hiệu trưởng, nhưng lại không chắc đó là vì được khen thưởng hay bị phạt!

Một lần nữa anh kinh ngạc về việc Max dám chọc thủng pháo đài của gia đình Calendar. Không chỉ vậy, hắn ta đã thành công!

Cánh cửa mở ra với tiếng cọt két đáng ngại, March hé mở nó hơn chục phân, cau mày khi nhìn thấy người đứng đó. “Có chuyện gì không?” Cô nhăn mặt, với vẻ không chút hiếu khách.

“Em cần tra ít dầu vào bản lề cửa”, anh đáp lại nhẹ nhàng.

Nét mặt nhăn nhó càng trở nên cáu kỉnh thêm. “Tôi sẽ lo liệu nó sau.”

“Anh có thể giúp em làm việc đó ngay bây giờ nếu như em có...”

“Will, bây giờ tôi hơi bận, vì thế nếu anh có thể chỉ nói ra anh đang làm gì ở đây...?”, cô sốt ruột cắt ngang lời anh.

“Em bận sao?”, anh lầm bầm, cô trông chẳng có vẻ gì quá bận. Thực ra, chiếc khăn quần xung quanh mái tóc đen chỉ ra cô dường như vừa gội đầu xong.

“Tôi bận”, cô khẳng định cộc lốc. “Vì thế, nếu anh không phiền...”

“Anh mang trả cái đĩa.” Anh đưa nó lên, vào luồng ánh sáng mỏng manh chiếu qua cánh cửa được mở hé.

March nhìn cái đĩa, sau đó ngược nhìn Will rồi lại thất vọng trở về với cái đĩa, cứ như cô không thể quyết định làm gì tiếp theo.

Will lạ lùng nhìn cô, một March Calendar thiếu quyết đoán đúng là việc khác thường! “Có vấn đề sao?” Anh nhanh chóng nhắc.

Có thể cô không ở một mình. Có thể một người đàn ông nào đó đang ở cùng cô? Không có chiếc xe lạ nào đậu bên ngoài, nhưng điều đó không có nghĩa March ở một mình, chẳng phải sao?

Tay anh siết lại quanh cái đĩa thủy tinh, miệng mím chặt khó chịu, ánh mắt nhíu lại thận trọng khi nhận ra trong thâm tâm ghét ý tưởng có một người đàn ông nào khác ở cách March tầm mười bước chân nhiều đến mức nào.

“Tôi đã nói, tôi bận...”

“Còn cái đĩa?”, anh vội nhắc khi cô muốn đóng cửa lại.

March chán nản nhìn anh trờ trờ. “Ôi, được rồi”, cuối cùng cô thở dài đầu hàng, dường như phải đi đến quyết định nào đó khi để cánh cửa mở ra hoàn toàn, cùng lúc đó lùi về sau để Will bước vào trong.

Tính cảnh giác của anh tăng lên khi bước vào, nhanh chóng nhìn quanh căn phòng, rốt cuộc căng thẳng được giảm bớt khi anh nhìn thấy March chỉ có một mình. Vậy tại sao...

Miệng anh nhếch lên vẽ hài lòng, hai mắt hiển hiện tia cười không thể che giấu, khi quay lại nhìn March, anh nhận thấy lý do hiển nhiên cho sự thiếu thoải mái lúc này của cô.

Rõ ràng là cô vừa mới tắm gội, người quần khăn, quần áo duy nhất của cô dường như là chiếc áo choàng tắm màu kem - một thứ khiến huyết áp của anh tăng lên!

Nhưng vào lúc này việc chiến thắng trong cuộc đánh cược cảm xúc dứt khoát là một sự hài hước. Sau khi tắm gội, hình như March đang sơn móng. Tất cả các móng.

Cô đưa tay ra phía trước, rõ ràng đang để cho nước sơn màu anh đào trên những chiếc móng có độ dài vừa phải khô đi. Việc này tiết lộ nguyên nhân cô đã do dự nhận cái đĩa từ tay anh!

Nhưng nước sơn trên móng chân là lý do khiến anh thấy hứng thú, bông gòn kẹp giữa những ngón chân để lớp sơn khô nhưng không bị nhòe. Ít nhất, anh cho rằng đó là lý do...

“Và anh nghĩ mình chưa bao giờ biết bản thân đã bỏ lỡ mất điều gì khi không có một cô em gái”, anh vừa gọi chuyện vừa đặt chiếc đĩa thủy tinh xuống mặt bàn bếp, cùng lúc đó cắn vào môi trong để ngăn bản thân không phá lên cười.

March trừng mắt ngó anh, lóng ngóng di chuyển và ngồi xuống ghế, hai gót chân chạm đất, ngón chân nâng lên. “Rất là khôi hài!” Cô cau mày. “Được rồi, tôi chán”, cô thêm vào một cách phòng bị. “Chị May phải đi hết cuối tuần và chiều mai chị ấy mới về. Tối nay tôi đã làm xong mọi việc của trang trại. Như thường lệ, truyền hình chẳng có gì...”

“Vì thế em đã quyết định sơn móng chân.” Will tán thưởng.

“Đúng thế!” Cô nhìn anh đầy thách thức.

“Rất khôn ngoan.” Anh gật đầu, hai hàng lông mày nhướng lên với vẻ ngây thơ.

March hoài nghi trước thái độ xoa dịu của anh. “Tôi chưa bao giờ sơn móng chân trước đây”, cô cau kính biện hộ. “Đơn giản vì nó là việc tốt nhất có thể làm lúc này.” Cô nhún mắt.

Will nhìn xuống những móng chân vừa mới sơn. Anh thấy rõ March có đôi chân thật đẹp, thon dài với hình dáng hoàn hảo. Điều khiến nhịp tim anh đập nhanh chính là việc March đang ngồi cách anh mấy bước chân chỉ mặc trên người chiếc áo choàng tắm...!

“Rất đẹp”, anh lăm bằm cộc lốc, mắt kiên quyết quay trở lại với gương mặt của cô.

March nheo mắt nhìn anh, miệng bắt đầu mím lại, hai mắt đột nhiên ánh lên sự hóm hỉnh, tính hài hước rõ ràng giành chiến thắng khi bắt đầu cười khúc khích tự chế nhạo. “Tôi chưa bao giờ cảm thấy quá buồn cười trong đời mình”, cô tiếc nuối lắc đầu thừa nhận.

Anh cười toe toét. “Em chưa từng sao?”

“Chưa bao giờ”, cô thở dài. “Thật sự khó có thể khiến anh tin điều đó”, cô thêm vào với giọng lạnh nhạt. Will đủ can đảm ngồi xuống bàn ăn đối diện với sự vui vẻ nhẹ nhàng của March.

“Thế việc đó là gì?” Anh nghiêng đầu hướng đến đôi chân của cô.

“Nó cũng tức cười lắm”, cô làu bàu đáp lại. “Trông tôi cứ như một nàng công chúa được nuông chiều trong hậu cung!”

Will cảm thấy lồng ngực mình chông chênh trước hình ảnh được tạo ra từ ý nghĩ đó. Anh không bận tâm hậu cung đó của ai! Miễn sao người đó là March...

“Tôi sẽ chùi nó đi một lần nữa...” March vội nói khi dường như nhận ra mình đã thiếu thận trọng, “... nhưng việc chùi rửa nước sơn sẽ làm hư móng tay của tôi, vì thế sau đó tôi sẽ phải bắt đầu lại, và...”

“Anh có thể giúp em, nếu em muốn”, Will nhẹ nhàng xen vào, cùng thời điểm đó cũng hy vọng sự háo hức được chạm đến bất cứ phần nào trên cơ thể của cô không thể hiện quá rõ ràng.

March phân vân nhìn anh, hai gò má từ từ đỏ ửng lên. “Không, tôi... tôi nghĩ mình sẽ lên lầu ăn mặc tử tế, điều đó cũng có thể giải quyết vấn đề này”, cô ngập ngừng nói.

“Thật đáng tiếc”, anh khẽ lăm bằm tiếc nuối.

“Sao cơ?”

“Không có gì.” Anh lắc đầu, mỉm cười với cô.

Cô đột ngột đứng dậy. “À... trong khi tôi đi, anh tự pha cà phê cho mình nhé, nếu anh muốn”, cô nói nhanh. “Tôi sẽ không đi lâu đâu.”

Cô vội vã rời khỏi phòng.

Như thể con quỷ của anh bám theo sát gót cô...!

Will cau mày khi đứng dậy chuẩn bị bình cà phê, anh biết chính xác tất cả mọi thứ được cất ở đâu từ những lần viếng thăm trước.

Có phải buổi tối hôm đó đã khiến March phiền muộn trong mấy ngày qua? Có phải sự đam mê mà cả hai đều cảm thấy rõ ràng bằng cách này hay cách khác đã khiến cô hoảng sợ?

Nó cũng khiến anh hoảng sợ - mặc dù có lẽ không giống cách làm March sợ hãi!

Anh đã ba mươi bảy tuổi, từng có vài mối quan hệ thân mật trong suốt mười lăm năm qua hay hơn gì đó, nhưng không có bất cứ người phụ nữ nào khơi dậy bản năng bảo vệ trong anh như March cả.

Đó là cảm xúc kỳ lạ nhất mà anh từng biết, anh muốn chăm sóc cô, đảm bảo không ai làm tổn thương cô, cùng một lúc anh muốn làm tình với cô cho đến khi cô thét lên xin buông tha!

Nếu March còn cảm thấy một phần mười của sự bối rối, thì có lẽ cô phải trở nên quá lạnh lùng với anh hôm tối thứ Sáu!

Mặc dù sự bối rối của anh đã không ngăn bản thân đưa ra bất cứ lời xin lỗi nào trong tối nay khiến anh có thể đến nhà gặp cô...

“Ô, hay thật, anh đã pha cà phê.” Mười phút sau, March phấn khởi bước vào phòng bếp, dường như đã vượt qua sự bối rối khi nãy, tóc cô đã sấy khô và rũ xuống đen óng ánh sau lưng, cô đang mặc chiếc áo thun ngắn tay màu trắng cùng chiếc quần jean vừa khít, đôi chân - có lẽ những móng chân được sơn kia - ẩn trong đôi boots cổ cao tới mắt cá bằng da màu lục. “Không có gì mới mẻ phải không?” Cô gợi ý trêu đùa khi thấy ánh mắt của Will nấn ná ở phía dưới.

Anh lắc đầu. “Anh chỉ chưa bao giờ nhìn thấy một đôi boots màu lục trước đây.”

“Trong tiệm họ cũng có đôi màu đỏ hay màu lam, nhưng tôi đã chọn màu lục”, cô mỉm cười nói với anh, tiếp tục đổ cà phê vào hai cốc. “Anh có biết mình là người đầu tiên tôi nói chuyện kể từ sáng hôm qua lúc May rời đi không?”, cô tiếp tục gợi chuyện. “Tôi chưa từng ở đây một mình. Tôi chưa từng nhận ra chúng ta đứng trên đôi lại thấy xa xăm như thế nào”, cô dăm chiêu nói thêm. “Thực ra, điều khiến tôi thấy thoải mái là nhận ra anh bận việc trong phòng vào buổi tối.” Cô mỉm cười nhìn anh khi đem hai cốc cà phê đến bàn.

Will cười toe toét. “Thật vui khi biết anh cũng hữu dụng trong việc gì đó!” ít nhất bây giờ anh đã biết lý do rốt cuộc mình được mời vào trong!

Cô nhả mặt ngồi xuống. “Không thành công rồi, tôi sẽ thừa nhận! Tôi đang cố gắng xin lỗi về cách cư xử của mình vài ngày trước.” Cô lắc đầu. “Tôi đã đối xử khiếm nhã với anh vào tối thứ Sáu”, cô thêm vào với giọng khàn khàn, “và thành thật mà nói thì tôi đã tránh anh kể từ lúc đó”, cô khẽ thừa nhận, đưa cốc cà phê lên miệng.

Sự trung thực của March là một điều khác hoàn toàn ném thẳng vào anh, Will nín thở nhận ra, đang tự hỏi có nên thừa nhận mình cũng cư xử như thế. Nhưng anh quyết định không nói ra. Điều đó sẽ bao hàm một lời giải thích từ phía anh mà ngay bây giờ anh thực sự chưa có đáp án.

“May nói có việc muốn bàn với anh”, anh gạt đi, thiết tha muốn quên đi sự khó chịu và bước tiếp. Anh vẫn không hình dung được nó như thế nào nhưng chắc chắn không thích cảm giác kỳ lạ có với March.

“Chị ấy đã nói thế sao?”, bây giờ tới lượt March cau mày. “Chị ấy có nói việc đó là gì không?”, cô hỏi thêm với sự thản nhiên không gạt được ai.

“Không, và anh không hỏi”, Will ngay lập tức khẳng định với cô. “Em có tin gì về cô ấy không? Mọi thứ tốt cả chứ?”

March thư giãn ngả lưng ra ghế, một nụ cười đang vờn trên môi, rõ ràng không khí bây giờ đã thoải mái hơn khi họ nói chuyện về chị gái cô và không còn đả động đến thái độ bối rối của cô vào tối thứ Sáu nữa. “Vâng, tôi có nhận được tin của chị ấy. Và chị ấy sẽ đi ăn với đạo diễn vào tối nay. Nhưng anh biết May mà”, cô trêu mếu thêm vào. “Chị ấy bị thuyết phục rằng ông ta chỉ ra ngoài ăn tối để bỏ rơi chị ấy một cách nhẹ nhàng.”

“Nghe có vẻ giống May”, anh cười khúc khích thừa nhận.

March nhìn anh trêu chọc. “Anh thích May phải không?”

“Anh thích cả hai chị em”, anh kiên quyết sửa lại. “Thậm chí là January... dù anh chưa bao giờ gặp cô ấy! Nhưng Max là bạn tốt của anh hơn hai mươi năm qua, vì thế bất cứ người phụ nữ nào cậu ấy yêu và muốn kết hôn đều ổn với anh.” Ngoài ra, nếu January là người giống như hai chị em còn lại của nhà Calendar thì anh không thể ngăn được lòng ghen tị với Max về vận may của cậu ta!

Cô gạt đầu. “Anh nghĩ Jude Marshall sẽ phản ứng như thế nào đối với đơn từ chức của Max?”

Will suy nghĩ về vấn đề này. Jude là một doanh nhân khôn ngoan và là người rất thành công, nhưng cả ba người đàn ông đã là bạn kể từ những ngày ngồi trên ghế nhà trường...

“Anh không nghĩ Jude sẽ để một điều nhỏ nhặt như việc chọn vợ của Max ảnh hưởng đến lòng tin đối với luật sư của cậu ta”, anh trả lời thành thật. “Anh nghĩ cậu ta sẽ không chấp nhận đơn từ chức của Max”, anh giải thích khi March trông có vẻ khó hiểu.

“Anh không nghĩ thế sao?” Giờ thì trông cô khá kinh ngạc.

“Em biết đó, Jude không phải là quái vật như em nghĩ”, Will nói với cô kèm theo nụ cười, biết ngay khi những từ đó thoát ra khỏi miệng là anh lại lần nữa nói sai, March nổi giận ngay tức khắc, hai mắt lấp lánh đầy thách thức.

“Anh bị bắt buộc nói như thế phải không?” cô khinh miệt. “Rốt cuộc, anh là một người bạn nữa của hắn!”

Chết tiệt thật, đây là việc khó khăn! Giống như đi xuyên qua một bãi mìn mà không có dấu hiệu nào cho biết nơi phát nổ có thể xảy ra!

Nó thực sự đáng giá sao?

Quái quỷ, đúng như thế!

Nếu việc ở cùng với March ít thoải mái thì chắc chắn tốt hơn anh không nên ở cùng cô. Hai ngày qua là khoảng thời gian nhàm chán nhất mà anh đã từng trải qua, thậm chí công việc không tạo hứng thú cho anh như trước khi những ý nghĩa về March cứ lẩn quẩn trong đầu. Tất cả đều không có kết luận hay câu trả lời nào để anh biết tại sao mình lại cảm thấy như thế...

“Có thể sẽ tốt hơn nếu chúng ta không thảo luận về Jude”, anh bắt đầu với vẻ mặt cau có.

“Anh đã nói chuyện với hắn ta rồi phải không?” March đáp lại gay gắt.

Thực tế, anh đã nói chuyện với Jude ngày hôm trước. Nhưng bây giờ anh nghĩ việc mình không nói cho March biết dự định đến Anh của Jude sẽ khiến cô vừa lòng.

Đáng lẽ ra anh nên nghĩ ngược lại!

Cũng như việc nói cho cô nghe về những bức tranh anh đã gửi cho Graham ở London sẽ không khiến cô hài lòng!

Không, anh quyết định, cả hai việc đó có thể chờ cho đến khi May trở về vào ngày mai. May có khả năng xoa dịu March - và nếu thất bại, dù sao cô ấy luôn có thể đứng giữa họ khi March cố chống đối anh!

10. Chương 10

March dõi theo những cảm xúc lướt qua trên khuôn mặt điển trai của Will, dường như sự thận trọng cuối cùng đã giành chiến thắng khi anh chớp đôi mắt có màu xanh của bầu trời.

Anh đang cố giữ kín điều gì với cô? Cô tự hỏi. Điều gì anh không giữ lại? Câu hỏi này nhanh chóng nổi gót.

Cô cảm thấy mình thật sự ngốc nghếch khi Will đến nhà lúc này, nhưng hy vọng rằng mình đã tự chuộc lại trong vài phút qua, bao gồm một lời xin lỗi cho hành vi hôm tối thứ Sáu. Việc nói chuyện về Jude Marshall đảm bảo sẽ đưa họ trở về nơi họ đã bắt đầu cách đây nửa tiếng!

“Xin lỗi.” Cô nhấc tay ngụ ý xin lỗi. “Đáng lẽ tôi không nên hỏi anh điều đó. Đây không phải là việc của tôi, việc anh có hay không có nói chuyện với...”, “người đàn ông đó” không phải chính xác nghe có vẻ hòa giải quá sao?

“... Với Jude Marshall”, cô bình tĩnh kết thúc. “Thêm cà phê chứ?”, cô nhẹ nhàng đề nghị khi nhìn thấy cốc của anh trống không lúc cô đứng lên để nhắc cả hai cái cốc.

“Không.” Will cũng đứng dậy.

“Không ư?”, cô khàn giọng lặp lại, bầu không khí trong phòng bếp đột nhiên thay đổi - với điều gì đó - thứ mà cô gần như có thể nắm bắt.

“Không”, anh nhẹ nhàng nhắc lại, lấy hai cái cốc ra khỏi tay cô, đặt chúng trở lại bàn. “March, không nghĩ ngờ gì em chính là người phụ nữ khó hiểu nhất...”

“Anh đã nói điều đó với tôi rồi”, cô nhanh chóng ngắt lời.

“Thực tế anh nhắc lại không phải mang ý nghĩa nó là sự thật!” Anh thiếu kiên nhẫn lắc đầu. “March, cách đây vài phút, em đang hăm hực muốn một cuộc chiến khác và bây giờ em lại đang đề nghị anh dùng thêm cà phê...” Anh lắc đầu bằng hoang.

Cô cười gượng. “Anh muốn nói tôi là một người dễ thay đổi?”, cô tự nhạo.

“Đúng, anh muốn nói thế”, anh chán nản thừa nhận.

March thờ dãi thườn thợt. “Tôi không muốn cãi nhau với anh, Will à. Tôi chỉ muốn...”

“Sao?”, anh căng thẳng hỏi khi cô đột ngột dừng lại.

Cô không biết mình muốn gì. Tất cả những gì cô biết với sự chắc chắn đó là hai ngày qua thật khổ sở, một phần bởi vì May đã rời đi và làm việc của mình, nhưng cũng bởi vì cô nhận ra sự căng thẳng giữa chính bản thân và Will.

Hơn nữa lý do cho nó...

Có thể nào May đã đúng? Có thể nào cô đã yêu người đàn ông này rồi? Nếu như cách trái tim của cô đập thất thường, lòng bàn tay ẩm ướt, cảm giác bủn rủn cô có bất cứ khi nào nhìn thấy anh là cơ sở để đánh giá thì câu trả lời là có!

Nếu đó là sự thật thì cô sẽ phải làm gì đây?

Sự thiếu chắc chắn không bao giờ tự nhiên đến với March. Cô luôn là người hoàn toàn quyết đoán và nhanh chóng làm theo quyết định. Nhưng nhìn Will, March nhận ra cảm giác khó thở, chân tay bủn rủn, cô không hình dung được mình sẽ làm gì với tình yêu dành cho anh!

“Tôi không biết mình muốn gì”, cuối cùng cô khàn khàn trả lời, hai hàng mi đen nhánh phủ bóng mờ trên gò má khi cô nhìn xuống chân.

Nhưng cô nghe thấy tiếng Will di chuyển, cảm nhận hai bàn tay ấm áp đặt phía trên cánh tay khi anh khẽ lay cô.

“March, nhìn anh nào”, anh nhẹ nhàng chỉ dẫn, đôi mắt dò xét khi cô nâng mi ngược nhìn anh. “Em muốn anh, có phải không?”

Cô há hốc miệng ngạc nhiên vì câu hỏi đó. “Bây giờ ai là người đang nói năng quá mức lỗ mãng đây?”, cô hoài nghi đáp lại.

Anh nhần mặt tự nhạo mình. “Có thể anh đã quyết định dùng lửa thử sức với lửa!”

Chỉ đề cập đến những từ đó đã đủ mang những ký ức về khoảng thời gian cô ở trong vòng tay anh vào tối thứ Năm trở lại, khi ngọn lửa khao khát của họ đã đe dọa nhấn chìm cô hoàn toàn.

“Ít nhất hãy trả lời anh, March.” Anh lắc nhẹ người cô.

Cô liếm đôi môi đột ngột trở nên khô khốc, nuốt mạnh xuống, biết rằng sự hoang mang có thể đã hiện rõ trên mặt khi cố tìm kiếm một câu trả lời sẽ không cuốn cả hai người vào dòng chảy đam mê ấy, một sự đam mê mà cô đơn giản không thể chống lại.

Will phát ra một âm thanh nghèn nghẹn trong cổ họng, hai bàn tay di chuyển kéo cô vào vòng tay, ôm cô thật chặt tựa vào lồng ngực khi anh vuốt ve mái tóc mềm mại của cô. “Anh không có ý nói là ngay lúc này, ngốc à”, anh khàn giọng xoa dịu.

Gò má của cô tựa vào bờ vai được che phủ bởi chiếc áo chui cổ, cô có thể nghe thấy rõ nhịp đập điên cuồng của tim anh. “Nó ám chỉ đến tương lai?”, cô trêu đùa.

“Đại loại như thế”, anh đồng ý, tiếng cười ẩn trong giọng nói.

Nhưng không có tiếng cười nào đến với cô, March dễ dàng hiểu. Cô chỉ biết tình huống này đang nhanh chóng trở nên nguy hiểm. Họ hoàn toàn ở một mình tại đây và sẽ tiếp như thế cho đến khi May trở về vào

ngày mai. Và thậm chí nếu như cô muốn anh, cũng như việc anh dường như muốn cô, họ không biết về nhau đủ rõ để...

“Nói gì đi, March.” Will đột ngột lùi lại khiến cô giật mình, anh lại đưa tay giữ lấy cô và nhìn xuống bằng đôi mắt xanh âm áp. “Chúng ta hãy đi đâu đó và uống chút gì. Ngoài hai bữa ăn trưa, chúng ta thật sự chưa ra ngoài cùng nhau”, anh thêm vào đầy thuyết phục.

Gần như anh có thể đọc được những suy nghĩ của cô, như thể anh biết cô do dự phải thừa nhận sự lồi cuồn đối với anh khi họ ở một mình với nhau như thế này.

Và có thể anh đã biết, cô buồn bã thừa nhận. Gương mặt của cô giống như tấm gương, nó để lộ mọi cảm xúc cô suy nghĩ hay cảm nhận.

“Chắc là tiếc lắm đây nếu làm hỏng những móng tay vừa sơn của em”, Will trêu đùa nói thêm khi cô vẫn còn do dự. “Tất cả các móng!”

Cô mỉm cười ảo não. “Em sẽ không có thời gian để chùi đi, phải thế không?”

Anh cười toe toét, “Ừ, suốt đời luôn.”

“Được rồi”, cô đột ngột chấp nhận, không muốn dừng lại ở bình luận “suốt đời”. “Có một quán ăn theo phong cách cũ khá đẹp cách đây vài dặm, chúng ta có thể đến đó.”

Will gật đầu, nhìn cô đến lấy áo khoác treo phía sau cửa. “Anh nghĩ mình đã ăn trưa ở đó ngày hôm kia. Anh không thích nấu ăn”, anh biện hộ khi cô trao cái nhìn khinh bỉ.

“Được rồi”, cô dài giọng ra vẻ hiểu biết. “Xe của anh hay của em?”, cô giễu.

“Dứt khoát là xe của anh!” Anh lắc đầu. “Anh không tin mình sẽ ngồi vừa xe của em.”

March cũng nghĩ thế. Bản thân khá cao, đầu của cô suýt chạm nóc chiếc xe nhỏ bé. Will đơn giản sẽ kết thúc bằng cái cổ bị treo.

Ngoài ra, việc làm hành khách trong một chiếc Ferrari chắc chắn là một trải nghiệm tuyệt vời, ngồi lún sâu vào chiếc ghế bọc da, một dãy đồng hồ trên bảng điều khiển thật rối rắm để cố nhận biết được chúng là gì.

Tạm rời xa mối liên hệ mật thiết với trang trại cũng là niềm khuây khỏa. Điều mà cô chắc chắn Will cũng nhận thấy khi anh đề nghị họ ra ngoài...

Cô lén quan sát khi anh lái xe, khâm phục chuyển động tính toán an toàn, hai bàn tay thon dài đặt trên vô lăng. Bàn tay đẹp tinh xảo, cô ngạc nhiên nhận ra, thon gầy và nhạy cảm.

“Anh luôn muốn trở thành một kiến trúc sư sao?”, cô thích thú hỏi ngay khi họ ngồi tại quầy rượu của quán ăn nhỏ, chỉ có một cặp khác ngồi phía bên kia căn phòng trong tối Chủ nhật yên tĩnh này.

Will nhìn cô với ánh mắt sắc bén. “Đó là một câu hỏi mưu mẹo phải không?”

“Sao cơ?” Cô nhún mày bối rối.

Will trông không được vui. “Nếu như anh thành thật trả lời câu hỏi đó, em sẽ đứng dậy và rời khỏi đây phải không?”

Giờ March nhìn anh với ánh mắt đề phòng. Rõ ràng anh không phải luôn muốn trở thành kiến trúc sư, nhưng cái gì có thể gây ra sự tranh cãi về điều anh muốn làm khiến anh nghĩ rằng cô có thể thực sự đứng dậy và bỏ đi một khi anh trả lời cô?

Will có thể thấy March hoàn toàn bị bối rối bởi sự do dự trả lời câu hỏi, biết cô không hình dung ra anh đang nói về điều gì. Có lẽ là lương tâm bị dằn vặt vì mặc cảm tội lỗi với những gì anh đã làm? Hay có thể đó chỉ là sự do dự khi nói về thứ gì đó sẽ khiến March bối rối hay khó chịu. Câu trả lời trung thực của anh chắc chắn sẽ gây ra điều ấy!

Trước hết, đưa March ra ngoài cùng với anh đã là một phép màu. Anh không muốn cô sẽ đứng dậy và bỏ anh lại trước khi họ hợp một ngụm rượu mà anh vừa gọi!

“Anh cần em hứa trước rằng em sẽ không làm điều đó”, anh phiền muộn gợi ý.

“Được... Em hứa.” March nhún vai hồ hững.

“Dễ thế.” Will lắc đầu mạnh mẽ. “Anh thực sự nghiêm túc về chuyện này, March.”

“Em biết”, cô chậm rãi thừa nhận, sự bối rối tăng thêm. “Nó tệ đến thế sao?”, cô ngạc nhiên.

“Tùy thuộc vào quan điểm của em thôi”, anh thoái thác.

“Và từ quan điểm của em...?”

“Có thể là như thế.” Anh gật đầu.

“Được rồi.” Cô nhún vai. “Em hứa, cho dù nghề nghiệp anh lựa chọn ban đầu là quản lý của khu theo chủ nghĩa khỏa thân, một phi hành gia, một nghệ sĩ thoát y... em sẽ không rời khỏi đây.”

Will hít một hơi thật sâu. “Cái cuối cùng gần đúng.”

Hai mắt cô mở to nghi hoặc. “Nghệ sĩ thoát y á!”

Anh khẽ nhíu mày khiển trách. “Từ đầu”, anh sốt ruột sửa lại, chỉ ngờ ngợ nhận ra sự hứng thú của cặp đôi ngồi bên kia phòng khi giọng nói của họ lớn lên.

“Từ đầu... à.” March đột nhiên trở nên im lặng, cứng người lại trong hành động nhấc ly rượu vang trắng và uống một hớp. “Em đã hứa sẽ không bỏ đi rồi đó”, Will bình tĩnh nhắc, cùng lúc nhìn cô lo lắng.

“Một họa sĩ”, cô khàn giọng thì thầm. “Anh muốn trở thành một họa sĩ sao?” Giọng cô nghẹn lại vì xúc động, mặt tái nhợt, hàm siết chặt.

“Đúng vậy.” Anh nhìn sang chỗ khác, cố ý để cô có thời gian tiếp nhận thông tin này. “Anh có chút lửa đam mê dành cho nghệ thuật và anh giỏi trong việc vẽ những nét thẳng, hóa ra là như thế. Một điều hoàn hảo để trở thành kiến trúc sư. Nhưng không đủ giỏi để trở thành họa sĩ và tạo hứng thú cho bất cứ ai ngoại trừ bản thân”, anh thẳng thừng nói thêm, ánh mắt quay trở lại nhìn vào mặt March.

Cô trông vẫn còn nhột nhột nhưng những cảm xúc khác đang được kiểm soát khi tùy tiện nhún vai. “Đường như đây đó có rất nhiều người như chúng ta”, cô thì thầm dịu dàng.

Anh biết mình sẽ không bao giờ có được cơ hội mở đầu nào thuận tiện hơn lần này. Nhưng anh lo sẽ phá vỡ tình bạn mà họ chỉ vừa tạo nên. Nhưng bây giờ nếu anh không nói với March về việc đã gửi những bức tranh của cô đến London và những điều Graham đã nói về chúng thì anh sẽ đưa họ trở lại điểm ban đầu. Và anh không muốn như thế.

“Em chưa thử rượu của mình”, anh nhẹ nhàng trì hoãn, ngắm nhìn cô ngoan ngoãn nhấp một ngụm rượu.

Anh không nghĩ sự ưng thuận của cô sẽ kéo dài. Một March Calendar dễ quy phục là việc hoàn toàn không thể tưởng tượng được!

March...

Họ nói cùng một lúc, cả hai đồng thời ngừng lại nhìn nhau với sự chế giễu muộn phiền.

Will hít thêm một hơi thật sâu nữa. “Anh biết mình không lịch sự khi nói trước...”, anh nhăn mặt, bàn tay siết chặt quanh ly bia, “... nhưng thực sự anh phải nói hết điều này”.

March nghiêng đầu sang một bên, nhìn anh hơi trêu chọc. “Em nghĩ mình thật sự sẽ thích nếu như anh đã muốn trở thành phi hành gia!”

Anh hơi mỉm cười đáp lại nỗ lực cố gắng của cô nhằm giảm bớt căng thẳng của cuộc đối thoại.

“Có lẽ nó hẳn sẽ dễ dàng hơn”, anh rầu rĩ đồng ý. “Nhưng ‘dễ dàng’ không phải là từ khiến anh liên tưởng khi ở quanh em”, anh thừa nhận bằng giọng chua chát.

March cũng mỉm cười. “Anh đang than phiền đó sao?”

Lạ một điều là anh không có ý than phiền. Thực tế, việc March quá gai góc và thẳng thắn kêu gọi sự thích thú của anh trước hết. Thứ tiếp tục giữ lấy sự chú ý của anh!

Anh đưa tay ra và đặt lên tay cô đang nằm yên trên bàn. “Không hề”, anh cả quyết.

Cô cho phép tay mình nằm yên bên dưới tay anh. “Anh phải nói ra hết điều gì?”, cô khàn khàn nhắc.

Anh nhắm mắt, không để gương mặt xinh đẹp của cô bước vào tâm trí. Có thể nếu anh không nhìn cô...

Khỉ thật, anh đã không gặp rắc rối khi đối phó với những người muốn có những thứ khó thực hiện trong thiết kế kiến trúc của họ, đã nhìn thấy những gã hét toáng lên khi anh bảo với họ rằng bản thiết kế của họ không thể thực thi trên cơ sở thực tế!

Anh mở mắt, kiên quyết nhìn vào đôi mắt chất vấn của cô. “Những bức tranh của em đáng chú ý, March à”, anh bình tĩnh tuyên bố. “Thực tế...”

“Làm thế nào anh biết điều đó?”, cô cắt ngang trong nghi ngờ. “Anh đã lên gác mái!”, cô buộc tội, kéo mạnh tay ra đan vào bàn tay còn lại đang đặt trên đùi, đôi mắt xám lục bắt đầu ánh lên nét tức giận ghim chặt vào anh.

“Anh đã... tò mò”, anh thừa nhận, mặt nhăn lại hối lỗi. “Và vì thế anh...”

“Và vì thế anh đã quay trở lên gác mái”, cô căng thẳng kết thúc, bây giờ đang xoay người trên chiếc ghế dài bọc nệm để nhìn bằng ánh mắt giận dữ. “Chính xác sau khi em đã nói với anh là không. Sao anh dám...?”

“March, anh e rằng nó còn tệ hơn thế”, anh kiên quyết ngắt lời. Anh đã bắt đầu điều này thì phải kết thúc nó. “Tối thứ Sáu, anh đã đóng bưu kiện sáu bức tranh mà anh nghĩ là những bức đẹp nhất rồi gửi cho một người bạn ở London, cậu ấy quản lý một phòng trưng bày...”

“Anh đã làm gì?”, lời nói bật ra mạnh mẽ, hai gò má trắng bệch, đôi mắt mở to.

“Graham là một chuyên gia”, anh biện hộ. “Thêm nữa, cậu ấy luôn tìm kiếm tài năng mới...”

“Làm sao anh dám?”, cô điên tiết hét lên. “Làm sao anh dám làm như thế?”, cô lặp lại hoài nghi.

“March, nghe anh nói...”

“Không”, cô khó chịu gắt lên. “Tuyệt đối không”, cô quát, đứng dậy khoác túi xách lên tay.

“Em đã hứa sẽ không đứng dậy và bỏ về”, anh nhúu mày đau khổ nhắc cô.

Cô liếc anh. “Đó là khi nói về sự lựa chọn nghề nghiệp ban đầu của anh”, cô cay nghiệt. “Đây là chuyện khác hoàn toàn.”

Anh có thể nhìn thấy điều đó. Từ ánh mắt của March, anh có thể thấy mình thực sự đã đi quá xa.

Nhưng anh có thể làm gì khác? Anh đã nhìn những bức tranh đó, tin rằng chúng thật đẹp, nhưng cùng lúc đó anh biết rằng nếu hỏi ý March, cô sẽ không bao giờ đồng ý để anh gửi bất cứ bức tranh nào cho Graham.

Nhưng việc anh lén gửi những bức tranh đó cho Graham mà không cho cô biết có đúng không?

Rõ mười mười trong mắt của March, câu trả lời là không!

“Em không muốn biết Graham đã nói gì về chúng sao?”, anh phỉnh phờ đầy chủ ý.

Đôi mắt cô sáng rực ánh xanh lục. “Không, tôi không muốn biết! Anh đúng là kẻ phiền phức, tự mãn, kiêu căng nhất mà tôi xui xẻo gặp phải! Và trong tương lai, tôi đề nghị anh hãy tránh xa lối tôi đi”, cô mạnh mẽ. “Về phần những bức tranh... hãy đem chúng trở lại”, cô bức tức nói. “Hoặc anh có thể gặp cảnh sát vì tội tàng trữ tài sản đánh cắp...”

“Nhưng không phải anh... Graham mới là người giữ chúng.” Anh biết đó là một điều sai lầm ngay khi nói ra. Đây tuyệt đối không phải lúc cho sự khinh suất.

Rõ ràng không phải lúc, anh khám phá vài giây sau khi March đổ - gần như toàn bộ - rượu trong ly của cô lên đầu anh!

Cô đặt mạnh ly xuống bàn tới nỗi khiến người khác ngạc nhiên vì nó đã không vỡ vụn bởi sự va chạm đó. “Anh có hai mươi tư tiếng để lấy những bức tranh đó về” cô cảnh báo dữ dội. “Sau đó, tôi sẽ giao tất cả mọi thứ cho cảnh sát. Tôi nói thật đó, Will,” cô cay nghiệt nói thêm.

Xuyên qua những giọt rượu chảy từ mái tóc xuống, anh có thể nhìn thấy điều đó. Anh cũng thấy cô chưa bao giờ trông xinh đẹp hơn lúc này, hai gò má đỏ ửng, đôi mắt sáng rực, cả cơ thể mảnh khảnh run lên vì giận.

Nhưng rượu đã nhỏ giọt xuống mặt khiến anh biết rằng đây không phải là thời điểm tốt để tiến hành làm một cuộc quan sát như thế - cô có thể cũng nhắc ly bia kế bên và ném thẳng vào người anh!

“Anh tin tôi không dám ư?”, cô căng thẳng nhắc.

Anh gật đầu. “Trong những tình huống này, thật khó để không tin em.” Anh thở dài, liếm giọt rượu vang trắng ở môi khi nó nhỏ xuống mặt.

“Hãy nghĩ rằng bản thân anh thật may mắn vì nó không phải là nguyên chai rượu!” Đôi mắt sáng lên vẻ hân hoan chiến thắng khi cô nhìn anh.

“Ồ, đúng thế”, anh chưa chút thừa nhận, cau mày khi cô quay đi. “Em đi đâu thế?”

“Về nhà”, cô trả lời dứt khoát mà không thèm liếc anh.

“Nhưng...”

“Tôi thích đi bộ”, cô gắt. “Anh cứ ở đó mà uống hết bia của mình đi.” Cô bước ngang qua phòng với bốn sải chân dài, cánh cửa đóng chặt lại vài giây sau khi bước ra.

Căn phòng đột nhiên trở nên quá yên tĩnh, chỉ có tiếng những khúc gỗ kêu tanh tách trong lò sưởi phá vỡ sự tĩnh lặng khi Will nhận thức được sự hứng thú không thể nhầm lẫn của cặp đôi còn lại trong phòng.

Và ai có thể trách họ chứ? Will chắc chắn họ không thường xuyên được thiết đãi một màn như thế vào buổi tối Chủ nhật yên tĩnh tại quán ăn này!

Anh nhún vai liếc ngang nhìn cặp đôi lớn tuổi kia. “Tôi đoán cô ấy thích rượu vang đỏ hơn rượu vang trắng!”, anh lầm bầm buồn bã.

Nụ cười họ trao cho anh khiến anh cảm thấy nhẹ lòng hơn bất cứ thứ gì khác. Có thể họ nghĩ bây giờ rất có khả năng anh sẽ bắt đầu ném đồ đạc quanh đây vì March đã bỏ đi!

March...

Anh đã để bí mật lớn dần lên. Anh thực sự đã khoe khoang nó với cô tối nay và biết rõ rằng cô sẽ khó chịu về việc anh đã lấy những bức tranh mà không có sự đồng ý của cô, nhưng anh hy vọng có thể ngồi xuống và bình tĩnh nói với cô về đề tài này. Ly rượu vang đỏ lên đầu nói cho anh biết điều đó sẽ không thể xảy ra!

Có Chúa mới biết điều gì sẽ đến khi Graham xuất hiện vào ngày mai!

11. Chương 11

March cảm thấy lạnh khi vừa về đến trang trại, người hơi ướt do cơn mưa - và cô vô cùng cáu tiết vì cách cư xử độc đoán của Will.

Làm sao anh ta dám...

Có người ở trong nhà!

Cô đã tắt hết đèn trước khi họ ra ngoài. March chắc chắn mình đã làm thế.

Nhưng bây giờ, ánh đèn sáng lên trong phòng bếp. Ở trên lầu cũng vậy.

March đang không có tâm trạng đối phó với kẻ trộm!

Will ở đâu khi cô cần đến anh? Anh đã quá háo hức xông vào những nơi không được chào đón và bây giờ tại nơi cần đến thì có lẽ anh còn ở quán ăn bình tĩnh uống nốt ly bia của mình!

Chắc chắn anh không thể lái xe qua mặt cô trong khi cô đi bộ trên đoạn đường dài hai dặm để trở về nhà.

Cô len lén đi chuyển tới cửa sổ phòng bếp, ngó vào bên trong, thật cẩn thận không để lộ mặt quá nhiều, phòng trường hợp những tên trộm nhìn về phía mình. Phòng bếp không có ai.

Vậy là bọn chúng ở trên lầu. Nhưng trên đó đâu có gì để trộm. Vài món nữ trang cả ba chị em tích góp nhiều năm qua đều được đeo trên người mỗi ngày và chúng chắc chắn không phải loại gây hứng thú với kẻ trộm!

Nhưng điều đó không thể thay đổi thực tế là có ai đó ở trong nhà - ai đó không nên có mặt tại đây.

Điện thoại - phương tiện liên lạc hữu ích duy nhất của cô - nằm ở hành lang, sẽ bị nghe thấy nếu như cô gọi điện cho cảnh sát! Thật là...

Điện thoại di động! Chị em cô dùng chung một chiếc di động khi họ ở ngoài hay loanh quanh trong trang trại và cô có thể nhìn thấy nó đang nằm trên tủ bếp. Nếu như cô có thể...

Cả người cứng đờ khi nghe thấy một tiếng động phía sau, cô quay phắt lại, hai tay đưa lên tự vệ.

"Tại sao em lại lén lút nhìn qua cửa sổ bếp vậy hả?" May hỏi với nét mặt cau có, đang đứng phía sau nhìn March một cách suy xét.

March nuốt xuống - ôi tim của cô! "Giờ này đáng lẽ chị vẫn còn ở London chứ?", cô đáp trả, May rõ ràng vừa từ lán cừu trở về sau chuyến kiểm tra.

May nhún vai, quay người mở cửa phòng bếp. "Chị đã xong việc ở đó và không thấy có lý do nào để lãng phí thêm một đêm tiền phòng khách sạn ở London." Cô hờ hững nhún vai, giọng nói nhỏ dần khi bước vào phòng bếp.

March theo chị vào trong kèm theo chút sững sờ. May là người cuối cùng cô mong nhìn thấy tối nay.

"Chị cũng nghĩ rằng em có thể cảm thấy cần ai đó bên cạnh sau khi đã ở một mình suốt những ngày cuối tuần, nhưng hóa ra chị lầm", May nói thêm với cặp chân mày nhướng lên sau khi đã đặt ấm đun nước trên bếp Aga. "Nhưng khi chị trở về cách đây một tiếng thì trang trại chẳng có ai..."

March cảm thấy hai gò má nóng lên trước ánh nhìn suy đoán của chị mình. "Will đưa em ra ngoài uống nước." Chẳng ích gì khi nói dối về việc này.

"Thật à?" May kéo dài giọng suy đoán. "Anh ấy dường như không đưa em trở về!"

March nhăn mặt đau đớn vì sự thật không thể chối cãi của lời tuyên bố đó.

Will rõ ràng không quay về cùng cô. May sẽ nghe thấy tiếng động cơ xe của anh nếu đúng là như vậy.

Cô tránh ánh mắt của May. "Không. À..."

"March, em lại đang khó chịu với anh chàng thuê nhà của chúng ta nữa sao?", chị cô cười vui vẻ ngắt lời.

Cô co rúm người, biết rằng có lẽ nên thú nhận những gì mình đã làm. Bằng cách này hay cách khác May chắc chắn sẽ tìm ra! "Chị nghĩ việc đổ rượu vang trắng lên đầu anh ấy có thể được xếp vào loại đó không?"

May không thể không phì cười. "Chị nghĩ là được", cô cố nói thảm xen giữa tiếng cười khúc khích, "Ôi, March, em không hình dung được chị đã nhớ em nhiều thế nào!" Cô nhanh chóng băng ngang phòng ôm lấy March. "Người đàn ông tội nghiệp ấy đã làm gì để phải nhận điều đó?", cô hỏi, cánh tay vẫn còn vòng quanh March khi triu mến tựa người vào em gái.

"Đừng hỏi!", March cứng rắn gạt đi. "Chị chỉ cần nói cho em nghe chuyện gì đã xảy ra ở London. Buổi diễn thử thế nào? Đó có phải là David Melton độc thân và hào nhoáng không? Khi nào chị...?" Cô đột ngột ngừng lại khi nhìn thấy May cứng người trước khi quay đi, có điều gì đó chớp nhoáng xuất hiện trên mặt, những cảm xúc của chị cô đột ngột không thể đọc được.

“May...?”, cô phân vân gọi. “Em nghĩ chị đi ra ngoài ăn tối cùng đạo diễn tối nay chứ?” Nó chắc chắn đã được lên kế hoạch khi cô nói chuyện với May vào sáng sớm hôm nay...

“Kế hoạch thay đổi”, May nói qua loa, gương mặt quay nghiêng đi. “Chị sẽ không đóng bộ phim đó, March”, cô khàn giọng nói thêm.

“Chị không đóng?” March bị choáng.

Giọng nói của May nghe rất quả quyết và hưng phấn khi hai chị em nói chuyện điện thoại sáng nay. “Nhưng chị nói mọi thứ đã diễn ra tốt đẹp. Đó...”

“Chị đã sai”, May cứng rắn gạt đi. “Nhưng...”

“Để yên chuyện đó được không, March?” Ánh mắt May trở nên ảm đạm khi quay lại cau mày nhìn March. “Chị là một kẻ ngốc khi nghĩ rằng...” Cô ngừng lại, lắc đầu. “Nó là một sai lầm, được chứ?”, cô cau mày. “Một sai lầm hoàn toàn, thậm hại, tồi tệ hơn những gì chị tưởng tượng nhiều. Và chị không muốn đề cập đến chủ đề này lần nào nữa!”

“Nhưng em không hiểu”, March thì thầm ngạc nhiên.

May trao cho cô nụ cười không chút hài hước. “Không có gì để hiểu. Bây giờ chúng ta có thể...” Chị ngừng lại khi nghe thấy tiếng động cơ mạnh mẽ vang lên ở ngoài sân. “Chị tin anh chàng thuê nhà của chúng ta đã trở về.”

March cũng nhận ra điều đó, cô có thể cảm thấy sắc mặt mình tái đi ngay khi tiếng động cơ ngừng, theo đó là tiếng cửa ga ra đóng lại. Nếu như Will đi vào đây...

“Có lẽ em phải nói cho chị biết... anh ấy đã làm gì để khiến em đổ rượu vang lên người?” May tò mò nhắc.

Miệng March mím chặt khi nhớ lại chính xác những gì Will đã làm để xứng đáng nhận cơn thịnh nộ của cô, tính kiêu ngạo tự mãn của anh ta. Nếu anh ta có gan bước vào đây sau những gì đã làm - anh ta sẽ lần nữa nhận lấy sự khó chịu của cô!

“Không sao cả”, cô lầm bầm trả lời, lảng lảng di chuyển đến cửa sổ phòng bếp, mắt nheo lại hài lòng khi thấy Will bước chậm rãi lên những bậc thang kim loại dẫn lên căn phòng gia dụng.

Không nghi ngờ gì, anh sẽ đi tắm và gội rửa đổ rượu vang trắng đó!

Cô vừa mỉm cười vừa quay người nhìn May, nụ cười từ từ trở thành vẻ mặt vô tội khi chị cô nhướn mày nghi hoặc. “Được thôi, anh ta là hiện thân của sự kiêu ngạo”, cô lầm bầm biện minh.

“Will sao?” May nghe có vẻ hoài nghi. “Anh ấy không hề kiêu ngạo như Max”, chị cô kiên quyết chỉ ra. “Hay Jude Marshall, xét trong vấn đề đó”, chị cương quyết xác định. “Thực tế, đứng bên cạnh hai người đàn ông đó, Will hoàn toàn là một chú mèo con!”

“Đó chỉ bởi vì chị không biết anh ta theo cách mà em biết”, March buộc tội, vẫn vô cùng tức giận về việc anh xem những bức tranh sau khi cô đã nói là không được làm thế và cả gan gửi chúng đến chỗ người bạn của anh ở London. Chưa kể sự bẽ bàng về những gì bạn anh sẽ nói về chúng...!

Thừa nhận nó đi March, cô thở dài thườn thượt - lời phê bình đó, được chuyển tiếp qua Will, sẽ khiến nó trở nên khó nghe. Chính vì thế cô mới nhanh chóng ngăn anh không nói về chủ đề ấy. Đó là lý do khiến cô khước từ việc thảo luận về nó.

“Ôi không, chị đừng thế”, cô kiên quyết nói với May, rời mắt khỏi cửa sổ. “Chúng ta đang thảo luận về chị, không phải Will Davenport”, cô khinh khỉnh gạt đi. “Bây giờ thì...”

“March, chị có thể không thể hiện thường xuyên như em hay thậm chí là January”, May ngắt lời, “nhưng chị cũng có thể trở nên bướng bỉnh như hai đứa khi quyết định làm thế!”

“Và với chủ đề về bộ phim và buổi diễn thử, chị lựa chọn trở thành kẻ bướng bỉnh”, March chậm rãi đoán.

Miệng của May mím lại. “Đúng thế.”

Điều này khiến March không vừa lòng một chút nào. Chuyện gì đã xảy ra ở London? Buổi diễn thử không tốt đẹp sao? Có phải thằng cha đạo diễn này gạ gẫm May? Chuyện gì đã xảy ra?

May mỉm cười buồn bã khi nhìn những cảm xúc lướt ngang mặt của March.

“Đang thất vọng sao?”

“Rất thất vọng”, cô thừa nhận một cách nặng nề.

May nhún vai. “Chị xin lỗi về điều đó nhưng chị thực sự đã nói lời cuối về chủ đề này. Điều đó có nghĩa, nếu em vẫn còn cảm thấy như vậy, rốt cuộc chúng ta có thể xem xét đến việc giữ lại trang trại...”, May tỉnh té nhắc. “Nhưng chỉ khi em vẫn cảm thấy y như vậy...?”

Khi tình huống được đặt ra như thế, March thực sự không hình dung mình muốn giữ lại trang trại hay bán nó đi. Vài ngày qua, cô đã khiến bản thân cam chịu thực tế rằng nó sẽ bị bán đi, đề ra những kế hoạch dự trù về những gì mình sẽ làm khi điều đó xảy đến. Bây giờ, dường như họ lại trở về điểm xuất phát.

“Em không biết nên thêm gì với chủ đề đó”, cô trả lời trung thực.

“Hãy nghĩ về nó.” May đưa tay ra siết nhẹ vai khiến cô vững lòng. “Chị đồng ý bất cứ những gì em muốn làm. Nhưng ngay bây giờ, chị chỉ muốn lên giường và có một đêm ngon giấc.” Cô lắc đầu. “London quá rộng lớn và ồn ào, chị đã không ngủ ngon kể từ khi rời đi.”

March ngồi uống trà trong phòng bếp một lúc lâu sau khi May đã đi ngủ, hoàn toàn mơ hồ về những gì họ sẽ phải làm bây giờ. Nếu họ đồng ý bán trang trại, không có lời đề nghị cho vai diễn của bộ phim thì thay vào đó May sẽ làm gì?

Trong hoàn cảnh đó, dường như không thể quyết định bán trang trại...

Điều này đã đẩy họ quay trở lại điểm dừng cách đây vài tuần - kiên quyết không bán trang trại, xem Jude Marshall như kẻ thù.

Và là phái viên mới của Jude, Will Davenport dứt khoát cũng được xem như thế!

“Vì Chúa, Will, ai cũng sẽ nghĩ rằng cậu sợ người phụ nữ đó!” Graham dãi giọng chế nhạo.

Will liếc nhìn người bạn cũ học chung ở trường mỹ thuật, anh vừa lái xe đến trạm xe lửa để đón anh ta. Cùng với những bức tranh của March...

Và Graham đã sai, anh không quá “sợ” March, anh chỉ hơi sợ hãi những gì cô có thể nói với anh chàng đáng thương không chút nghi ngờ này. Cho đến khi người này ở vào tình huống đón nhận miệng lưỡi cay độc của March, cậu ta không thể hình dung nó có thể gây chết người như thế nào.

“Mình chỉ cảnh báo cậu là cô ấy không hề vui về việc cậu xem xét qua những bức tranh của cô ấy.” Will nhún vai.

“Cậu đã gửi chúng tới cho mình!”, bạn anh cau có nhắc nhở.

Anh nhăn mặt. “Chẳng có gì vui để bắt đầu mô tả việc cô ấy đã cảm thấy như thế nào vì chuyện mình đã làm!”

Graham khẽ cười, dáng vẻ gầy và thấp, với đôi mắt xanh âm áp, mái tóc vàng hoe thưa thớt trên đầu. Mái đầu hói - cậu ta đã tuyên bố như một kẻ mất trí - được thừa hưởng vì những đứa con, và cậu ta có tới ba đứa!

“Cuối cùng cậu đã gặp được đối thủ của mình, phải không Davenport?” Graham trêu ghẹo. “Mình biết một ngày nào đó, nó sẽ xảy ra mà”, anh ta hài lòng thêm vào. “Mình đã mong đợi được làm quen với March Calendar, cô họa sĩ đó.”

Anh ta ngồi thoải mái trong ghế. “Nhưng bây giờ nó gợi thích thú gấp đôi.”

“Graham...”

“Mình đã nghe những lời nói đùa của cậu về cuộc sống gia đình trong nhiều năm qua”, Graham bình thản nói tiếp. “Có vẻ như tình thế đã đảo ngược!” Anh ta cười toe toét không chút xấu hổ.

“Cậu hoàn toàn sai.” Will lắc đầu. “Có lẽ, March ghét mình!”

“Còn tốt hơn.” Nụ cười nhăn nhó của Graham ngoác rộng.

“Với những người bạn như cậu...” Will cau mày nhìn Graham lần cuối trước khi chuyển sự chú ý trở lại giao thông trên đường.

Hai người đã dàn xếp về chuyến hành trình của Graham tại Yorkshire trong giờ uống trà ngày thứ Hai, Will hoàn toàn không thấy vấn đề gì trong chuyến đi suốt ngày hôm đó khi March đang làm việc ở ngoài. Vấn đề duy nhất là Will vẫn chưa nói cho March chuyện người kia đã đến. Vấn đề duy nhất đó!

March đã đủ tức giận vào tối hôm qua, khi anh chỉ đề cập đến việc gửi những bức tranh đó cho Graham thì một ly vang trắng đã đổ hết lên đầu anh. Cô có thể làm gì tối nay khi anh đến nhà cô với Graham đứng kế bên? Ôi, thôi được, Graham không thể nói rằng anh đã không cảnh báo trước với cậu ta!

Mặc dù điều đó không thể xoa dịu nỗi lo lắng khi lái vào trang trại để đậu xe trong ga ra, March đã có mặt ở nhà nếu như chiếc xe nhỏ màu đỏ của cô đậu gần nhà là bằng chứng.

Nhưng với may mắn, bây giờ May có thể cũng đã ở nhà, việc đó sẽ giúp khuếch tán tình huống này một chút.

“Cậu có ngừng cười nhe răng với dáng vẻ ngu xuẩn đó hay không?”, anh quát Graham khi cả hai xuống xe. “Trông cậu cứ như một gã ma cà rồng ấy!”

Người kia cười khúc khích. “Nếu như cậu có thể nhìn thấy gương mặt của cậu lúc này... cậu cũng sẽ cười giống mình thôi!” Anh ta lắc đầu hoài nghi. “March Calendar hẳn có điều gì đó thật ấn tượng!”

Ôi, được rồi, cô là “điều gì đó”, Will nào nề chấp nhận. Bướng bỉnh, cứng đầu, vô lý, xinh đẹp, đáng khao khát...

“Đi nào”, anh kiên quyết nói với bạn mình - càng sớm kết thúc việc này thì càng tốt. Xét đến cùng, nó thực sự không phải là điều xấu, đúng không...?

“Sẵn lòng thôi”, Graham vui vẻ đồng ý, đi theo sau những sải chân dài của Will tiến về phía nhà March.

Chính xác anh không thể khiển trách Graham về thái độ bốn cột của cậu ta. Không bao lâu sau khi rời khỏi trường mỹ thuật, Graham đã kết hôn, ba đứa con đã đến trong ba năm tiếp theo và trong những năm đó, Will đã trêu ghẹo sự thích thú với cuộc sống gia đình của cậu ta. Về phần Graham, tình thế bây giờ đã xoay vần, cậu ta trở thành người trêu ghẹo lại anh.

Và anh đang nói quanh co, Will rầu rĩ nhận ra khi đứng bên ngoài cửa nhà của March. Nếu May ra mở cửa, một vài phút đầu có lẽ sẽ ổn, nhưng nếu March là người mở cửa...!

“Anh muốn gì?”, cô thốt lên khó chịu sau khi gạt mở cánh cửa, tiếng cọt két của những bản lề nói cho Will biết rằng cô vẫn chưa tra dầu cho chúng.

Mặc dù anh nhận ra một phần nhỏ vấn đề của mình khi March trừng mắt nhìn mình với sự chán ghét rõ ràng, anh vẫn nhận ra niềm thích thú với tình cảnh này của Graham đang đứng gần ngay sau lưng.

“À... May có nhà chứ?”, anh hỏi, nhăn mặt khi tiếng cười khó che giấu của Graham phát ra từ phía sau đã nói cho anh biết mình có vẻ giống như một cậu nhóc nhút nhát đi lòng vòng để yêu cầu một cái hẹn!

“Chị ấy có ở nhà.” March gật đầu, không thử đi tìm chị gái mình, cô chỉ tiếp tục đứng đó nhìn anh với đôi mắt màu xám lục lạnh lùng.

Miệng anh mím lại vì thái độ có chủ đích của cô. “Vậy anh có thể nói chuyện với cô ấy không?”, anh cúi kính nói.

March khề nghiêng đầu, ánh mắt liếc nhìn Graham vài giây trước khi quay lại nhìn Will một cách lạnh lùng. “Có lẽ anh nên chờ trong khi tôi đi hỏi chị ấy.” Nhưng thay vì mời họ vào trong, March đóng sầm cửa vào mặt họ.

“Rất mến khách”, Graham thì thầm hài hước khi bước tới đứng cạnh Will.

Anh lắc đầu. “Cô ấy không thường như thế... cô ấy đang khó chịu với mình, thế thôi.” Anh thở dài nặng nề, từ thái độ của March, anh biết được cô không hề bớt khó chịu sau khoảng thời gian hai mươi tư tiếng kể từ lúc đổ ly rượu vang lên người anh.

“Cô ấy thật đẹp!” Graham huýt sáo ngưỡng mộ.

Anh quay lại liếc nhìn bạn mình. “Mình thích vận cái cổ xinh đẹp của cô ấy!”, anh gầm lên dữ dội.

Graham cười toe toét thấu hiểu. “Ồ giữa những thứ khác!”

Những cảm giác của anh về March lại quá rõ ràng như thế? Khốn kiếp, anh không biết mình cảm thấy thế nào về March. Hầu hết thời gian cô diên tiết, cáu giận, đơn giản, vụng về. Nhưng lúc nào anh cũng muốn kéo cô vào vòng tay mình và hôn cô đến khi cô quy phục...!

“Hăng hái lên nào, Will.” Graham dám bông đùa vào tay Will. “Có lẽ cô ấy sẽ cảm thấy thân thiện với cậu hơn sau khi mình nói chuyện đôi chút với cô ấy.”

Và có thể sẽ không như thế. Đơn giản không ai biết được từ phút này đến phút kế tiếp, March sẽ phản ứng như thế nào. Biết đâu, cô ấy sẽ kết thúc bằng việc căm ghét anh hơn bao giờ hết...

Nếu điều đó có thể xảy ra!

12. Chương 12

“Em đã để Will đứng đợi ở...?” May há hốc miệng khó tin khi vội vã chạy xuống lầu. “Và anh ấy cùng đi với một người nữa!” Cô quay người vài giây trao cho March cái nhìn mang ý khiển trách trước khi nhanh chân đi đến phòng bếp.

March chậm rãi theo sau, cô không có tâm trạng nói chuyện với Will hay bạn của anh và cũng không buồn cư xử lịch thiệp. Sau ngày vừa trải qua...!

Ngay khi cô lặng lẽ bước vào phòng bếp vài phút sau, Will và người đàn ông kia đã được mời vào nhà và đang ngồi tại bàn trong khi May đặt ấm nước để pha trà.

“Đừng ngớ ngẩn như thế Will, dĩ nhiên anh không cần xin phép chúng tôi để cho một người bạn ở lại qua đêm cùng phòng với anh”, May vừa mỉm cười nói qua loa vừa lấy những cái tách.

“March cũng nghĩ thế sao?”

March kiểm chế sự phẫn uất khi đột ngột trở thành tâm điểm chú ý lúc đứng tựa lưng vào cửa, cau mày nhìn Will trước khi ánh mắt quay trở lại người đàn ông ngồi kế bên anh.

“Anh chắc hẳn là người ‘bạn’ đang được nói đến?”, cô hỏi thăm dò.

Người này thấp gầy, với mái tóc vàng hoe thừa thớt, đôi mắt xanh rất lớn phía sau cặp kính gọng vàng.

“Này, tôi không phải loại ‘bạn’ đó đâu nhé.” Người đàn ông cười lớn, tay đưa lên xua xua. “Tôi đã có một vợ và ba đứa con đang chờ ở nhà”, anh ta thêm vào.

March có thể cảm thấy hai gò má ửng hồng, cố ý tránh ánh mắt giận dữ của Will. “Và nhà anh ở đâu, anh...?”, cô gợi hỏi lịch sự.

“London”, người đàn ông gầy đáp lại một cách bình tĩnh. “Và tên tôi là Whitford, Graham Whitford.”

Từ cuối anh ta đã nói như là... như là...

Graham!

Không phải Will từng nói với cô rằng anh đã gửi những bức tranh của cô cho một người bạn tên là Graham, một Graham cũng sống ở London...?

Cô quay nhanh về phía Will, đôi mắt nheo lại nghi ngờ. Lúc nhìn thấy biểu hiện quá ư vô tội trên mặt anh khi ánh mắt của anh chăm chú nhìn cô thì March biết rằng những kết luận mình đưa ra là chính xác. Người đàn ông này chính là Graham, anh đã gửi những bức tranh của cô cho người này.

Nhưng người đàn ông này đang làm gì ở đây?

Cô không bận tâm đến việc anh ta đang làm gì ở đây - ngày hôm nay đã đủ thảm hại rồi. Đơn giản là cô không thể đương đầu với bất cứ điều gì khác trong buổi tối nay.

“Nếu hai người lượng thứ, tôi phải ra ngoài một lát.” Cô đẩy người khỏi cửa, không nhìn bên trái cũng chẳng ngoái bên phải khi tóm lấy cái áo khoác treo trên móc và giật toang cửa.

“Tôi có thể đi cùng với cô được không?” Graham Whitford là người cất tiếng nói, đứng lên khi March quay người nhìn anh ta với nét mặt cau có. “Khi nãy Will đã nói với tôi đây là thời điểm những chú cừu sinh con và...”

“Anh ấy đã nói thế sao?” March quay lại trao cho Will cái nhìn cay độc.

“Cậu ấy đã nói thế”, Graham nhẹ giọng khẳng định. “Được sinh ra và lớn lên ở London, những đứa nhóc của tôi sẽ rộn lên thích thú nếu tôi có thể nói với chúng là mình đã nhìn thấy vài con cừu mới sinh”, anh ta phỉnh phờ.

Bởi vì anh ta đã thấy cô gần như từ chối yêu cầu của mình, March rầu rĩ nhận ra. Cô không có tâm trạng để nói chuyện với bất cứ người bạn nào của Will, đặc biệt với người mà anh đã gửi những bức tranh của cô!

“Cừu thì vẫn là cừu thôi.” Cô nhún vai.

Graham nhăn mặt. “Tôi quen nhìn chúng khi đã là món thịt nướng ngày Chủ nhật, đi kèm với xốt bạc hà!”

March trừng mắt nhìn anh ta bởi tính khinh bạc đó. “Anh được hoan nghênh bám theo sát gót nếu thực sự muốn thế”, cô thừa nhận một cách khiếm nhã.

“Tôi muốn”, Graham quả quyết, đi cùng cô.

March bắn cho Will cái nhìn trừng trừng đầy phần nộ cuối cùng trước khi đánh bạo ra ngoài với làn gió lạnh ngắt, bỏ mặc Graham Whitford đuổi kịp cô nếu đó là điều anh ta lựa chọn.

Anh ta đã làm thế, dễ dàng bắt kịp với những sải chân dài của cô, mặc dù anh ta thấp hơn March một vài phân.

“Cô biết mà, cậu ấy chỉ đang cố giúp cô thôi.” Graham nói khẽ.

March đã chìm sâu trong suy nghĩ - suy nghĩ tức giận, hướng thẳng vào Will - điều đó khiến cô mất vài giây để tiếp nhận những gì người đàn ông kia vừa nói. Nhưng ngay khi làm thế, miệng cô mím lại lo sợ. “Hầu hết những người thích xen vào chuyện của người khác muốn coi hành động của họ theo cách đó, anh không nghĩ thế sao?”, cô chán ghét nói.

Cô thực sự không có tâm trạng cho chuyện này! Ngày hôm nay đã kinh khủng lắm rồi, tất cả mọi thứ như một mớ hỗn độn - việc phải đứng đây và lắng nghe người đàn ông này đưa ra đánh giá về công việc mà anh ta sẽ không bao giờ được nhìn thấy ban đầu là quá mức chịu đựng.

Và chính bản thân Graham, một người đàn ông với gương mặt vui vẻ, anh ta thực sự không nên đặt mình vào vị trí này.

Anh ta lắc đầu khi theo cô vào lán cừu. “Will là người không thích xen vào chuyện của kẻ khác nhất mà tôi biết... Ôi”, anh ta đột nhiên im lặng, đi qua March để đứng bên rào quây gia súc, nơi một con cừu cái đang rất vui vẻ cho hai chú cừu con vừa mới sinh bú sữa. “Chúng luôn làm như thế sao?” Anh ta say sưa ngắm nhìn khi những cái đuôi ngắn và dày cộm lông ve vẩy trong trạng thái xuất thần.

Nét mặt của March trở nên dịu đi khi cô đến đứng kế bên anh ta, hai cánh tay bám vào rào quây, chưa bao giờ bỏ mất những ý nghĩ tự hỏi về niềm hạnh phúc của việc làm mẹ. “Chúng luôn làm thế”, cô khàn khàn khẳng định. “Đối với chúng, cuộc sống không phức tạp”, cô nói thêm, bị áp đảo khi suy nghĩ đến cuộc sống của chính mình dường như đột ngột trở nên phức tạp như thế nào.

“March, tôi muốn tổ chức một buổi triển lãm tác phẩm của cô.” Ánh mắt của Graham Whitford không rời khỏi cừu mẹ và con của nó khi anh ta điềm đàm nói. “Dĩ nhiên là với sự đồng ý của cô”, anh ta khẽ nói.

Một lần nữa, anh ta nói bằng sự điềm tĩnh đến mức khiến March tốn vài giây để lĩnh hội chính xác những gì anh ta đã nói. Nhưng một khi đã hiểu, cơn tức giận khiến hai gò má ửng đỏ khi cô quay qua trừng mắt nhìn anh ta. “Thật sao?”, cô ngắt lời mĩa mai, lắc đầu phản nộ. “Và đó là ý tưởng của ai?”

Anh ta nhún vai. “Thôi được, dĩ nhiên Will chịu trách nhiệm vì đã gửi tác phẩm của cô cho tôi, nhưng tôi lựa chọn tác phẩm để triển lãm trong phòng trưng bày của mình.” Lời cuối cùng đã nói rõ thực tế sự việc chứ không phải sự kiêu ngạo.

March lắc đầu lần nữa. “Will chắc hẳn là một người bạn tốt của anh. Hoặc có lẽ...”

“March, tôi không...”

“Xét đến cùng hoặc có thể đó là ý tưởng của một ai khác...!”, cô quả quyết kết thúc khi hoài nghi lúc trước trở thành sự ngờ vực rõ ràng hơn. “Có thể một người ‘bạn’ khác đã đặt ý tưởng đó vào đầu anh?”

Graham cau mày tỏ vẻ khó hiểu. “Tôi không biết...”

“Tôi đang ám chỉ đến Jude Marshall!”, cô quát lên, giọng nói mang ý buộc tội.

“Jude...?” Graham chậm rãi lặp lại, rõ ràng quen thuộc với cái tên này.

Như cô đã biết anh ta sẽ như thế! Will Davenport chết tiệt! Tên khốn kiếp!

Cô đột nhiên gạt đầu. “Anh biết hẳn ta phải không?”, cô tuyên bố thẳng thừng.

Graham nhún vai. “Đúng thế, tôi có... quen biết Jude, trong vài năm”, anh ta xác nhận có phần ngạc nhiên. “Nhưng tôi không thấy anh ta đã làm gì với mong muốn triển lãm tác phẩm của cô ở phòng trưng bày của tôi?”

“Ôi, làm ơn, hãy ngừng xúc phạm trí thông minh của tôi đi!” March chán ghét ngắt lời, cuối cùng cô đã biết chính xác những gì đang diễn ra ở đây.

Đề nghị với cô một buổi triển lãm tác phẩm, tại London phồn hoa và một cô gái nhà Calendar nữa rời khỏi trang trại. Ít nhất đủ lâu để Jude Marshall bước vào và mua trang trại ngay trước mặt họ.

“Anh ta đã làm gì, đưa tiền cho anh để triển lãm tác phẩm của tôi trong vài tuần và nó sẽ khiến tôi phân tâm, đúng thế không?”, cô giận dữ tiếp tục, hai bàn tay siết chặt thành nắm đấm, rất tức giận đến mức muốn đánh một ai đó. Và người đó không phải là Graham Whitford!

“Đề nghị tôi...!” Graham trông sững sốt vì ý kiến đó. “March, tôi có thể cam đoan với cô...”

“Ôi, không cần phải như vậy!” Cô cắt ngang trong gay gắt. “Tôi thành thật hy vọng rằng một trong hai người bọn họ đã thanh toán chi phí đến đây cho anh... bởi vì anh đã có một chuyến đi hoàn toàn lãng phí!”

Cô trừng mắt nhìn anh ta. “Chắc anh cũng hiểu, tôi biết tác phẩm của mình là thứ vô giá trị”, cô miệt thị. “Thứ vô giá trị của miền thôn dã quê mùa!”, cô thêm vào, từng từ như lưỡi dao cắt vào người.

Điều đó đã trở nên rất rõ ràng với cô trong buổi triển lãm địa phương gần gũi đó - cô không để cho bản thân bẽ mặt thêm ở thủ đô!

“Nhưng...”

“Ồ, tôi không trách anh”, cô nặng nề cam đoan với Graham Whitford. “Công việc là công việc, và những thứ tương tự khác.”

Không, cô biết chính xác ai là người mình nên khiển trách - và một trong số đó giờ phút này đang ngồi ở nhà cùng với May!

Cô đi về phía cửa. “Hãy đảm bảo anh đã khóa chốt cửa lán cừu một khi đã ngắm thỏa thích những con cừu mới sinh”, cô nói với Graham.

“Tôi... nhưng cô định đi đâu?” Graham trông hoàn toàn bối rối bởi hướng đi của cuộc đối thoại.

“Đến nói chuyện với kẻ đồng lõa của anh!” Đôi mắt thoảng sáng lên vì tức giận trước khi giật toang cửa, đóng sầm lại phía sau khi cô lao về ngôi nhà ở phía bên kia.

Làm sao anh ta dám? Làm sao Will Davenport dám làm như thế với cô?

Đề nghị trả tiền cho chủ phòng trưng bày nhỏ bé để triển lãm tác phẩm của cô nhằm mục đích khiến cô tránh khỏi lối đi và để lại đoạn đường thênh thang cho Jude Marshall chiếm lấy trang trại nhà Calendar!

Nó tồi tệ hơn cả sự hèn hạ - nó độc ác và tàn nhẫn. Để Graham Whitford đến đây, đề nghị một buổi triển lãm với cô, trao cho cô hy vọng rằng tác phẩm của mình xét đến cùng có thể đẹp, chỉ dành cho buổi triển lãm hứa hẹn sẽ thất bại lần nữa ở London và tất cả mọi nơi.

Điều này chắc chắn là việc tổn thương nhất mà Will Davenport từng làm với cô!

“March không chịu nói về lý do đằng sau chuyện đó”, May đang nói chuyện với Will thì nhú mào khi March lao vào, mang theo luồng gió lạnh khi cô đóng sầm cửa lại.

Nhưng luồng gió lạnh đó, Will nhận ra khi thận trọng nhìn March, không là gì so với ánh mắt lạnh lẽo mang theo cơn thịnh nộ cô hướng về phía anh!

Anh từ từ đứng lên. “Em đã làm gì với Graham...?”, anh chậm rãi nói, cùng lúc tự trừng phạt bản thân vì luồng nhiệt nóng khao khát anh cảm nhận khi nhìn thấy ngực cô phập phồng vì kích động. Đây không phải là thời điểm để khao khát March Calendar!

“Theo nghĩa bóng hay nghĩa đen?” March mạnh mẽ đắp lại anh.

“March...”

“Tôi sẽ ở ngoài cuộc nếu như tôi là cô, May à.” Will nhẹ nhàng nói với May khi cô ấy nói giọng khản khản với March, đôi mắt nheo lại của anh vẫn còn đặt nơi cô em. March rõ ràng đang cấu tiết.

“Cả hai”, anh đột ngột trả lời March.

Miệng cô cong lên thành một nụ cười không chút hài hước. “Theo nghĩa đen, tôi đã để anh ta ở lại ngấm đòn cừu. Theo nghĩa bóng, tôi để anh ta không chìm đắm vào ảo tưởng như những gì tôi nghĩ về anh ta cũng như lời đề nghị triển lãm tác phẩm của tôi. Về phần anh...!” Cô tức giận băng ngang phòng chỉ bằng hai sải chân, cánh tay đưa lên di chuyển thành hình vòng cung cho anh một cái tát mạnh. “Anh là một kẻ hèn hạ! Tuyệt đối và hoàn toàn đáng khinh bỉ!” Giọng cô run lên đầy xúc động.

“March!” May há hốc miệng kinh ngạc vì thái độ của cô em.

Ánh mắt của Will vẫn còn khóa lấy ánh mắt của March, má trái đang đau nhói vì cái tát, bây giờ cái nhìn của anh lạnh băng khi gặp ánh nhìn đầy lửa tức giận của cô.

Cách đây vài giây, khi May giải thích những gì xảy ra với March sáng sớm hôm nay, anh đã quan tâm và lo lắng cho cô, hy vọng rằng những gì Graham nói sẽ có thể giúp giảm bớt lo nghĩ của cô. Nhưng dường như nó mang lại kết quả trái ngược!

“Anh không nghĩ như thế”, anh gầm lên khi cô đưa tay lên lần thứ hai, dễ dàng bắt lấy tay cô, siết chặt lấy.

“Anh làm đau tôi”, cô thở gấp.

Anh đang làm đau cô! Cô nghĩ mình đang làm cái quái gì với anh? Và anh không có ý nói đến cái tát.

Bàn tay của anh vẫn còn giữ chặt lấy tay cô, cảm giác khung xương mỏng manh bên dưới nhưng anh cũng tức giận với bản thân lúc này lại quan tâm đến những việc đó. “Graham không giải thích việc cậu ấy muốn triển lãm tác phẩm của em...?”

“Ồ, anh ta đã ‘giải thích’”, cô điên tiết ngắt lời, đôi mắt ánh lên cơn tức giận vừa quay lại. “Và tôi đã nói với anh ta rằng anh ta có thể làm gì với lời đề nghị đó!”

Cơn căng người vì tức giận dần rời khỏi người Will khi anh từ từ buông tay cô ra, khá bối rối.

“Em đã nói với cậu ta...”

“Những gì anh ta có thể làm”, March lặp lại khinh miệt, bàn tay bị bóp khi này giờ nằm trong tay còn lại. “Anh nghĩ tôi là một kẻ hoàn toàn ngu ngốc phải không, Will?”, cô thách thức.

“Không, hoàn toàn không”, anh chậm chậm trả lời, không thể suy nghĩ gì thêm.

Anh đã nghĩ, một khi March chấm dứt việc khó chịu với mình vì chuyện lúc đầu đã gửi một vài bức tranh của cô cho Graham, rằng cô sẽ rất vui sướng vì lời đề nghị của Graham về việc triển lãm tác phẩm. Hơn cả vui sướng, March tức giận hơn bao giờ hết. Anh không hiểu phản ứng của cô. Hơn bất cứ thứ gì anh hiểu về March, anh nặng nề thừa nhận.

“Tôi chẳng ngu ngốc đâu, Will Davenport”, March nói với anh một cách cay độc. “Nhưng anh hãy trở về nói với Jude Marshall rằng không có kế hoạch nào của hắn khiến chúng tôi rời khỏi đây thành công...”

“Jude...?” Bây giờ Will thật sự bối rối. Bối rối sao? Anh trở nên mơ hồ hơn những gì từng trải qua trước đây!

“Hãy nói cho hắn ta biết rằng hai chị em còn lại của nhà Calendar sẽ ở nguyên tại đây”, cô kết thúc một cách cứng rắn, nhìn anh thách thức.

Will lắc đầu, toàn bộ cuộc đối thoại này là một bí ẩn hoàn toàn đối với anh. Nhưng anh cảm thấy có quá nhiều cảm xúc bị phá vỡ trong thời điểm này để cố gắng làm sáng tỏ nó.

Anh quay lại phía May, May trông có vẻ bối rối bởi tình huống này hơn những điều anh cảm thấy. “Tôi thật sự xin lỗi về điều này, nhưng tôi nghĩ, trong hoàn cảnh này, tốt nhất tôi nên rời đi”, anh khàn giọng nói với cô.

“Đúng... anh đi đi”, March gay gắt đồng ý.

“Ý tôi là tôi sẽ dọn đi.” Will vẫn nói chuyện với May, bây giờ anh quá tức giận để nhìn March. “Rời khỏi căn phòng. Tôi xin lỗi”, anh xin lỗi lần nữa khi May vẫn sững sờ với cuộc hội thoại này.

Và có lẽ hơi bức thiết để anh đi nơi khác. Nhưng lúc này - và trong khoảng thời gian sắp tới, anh cảm thấy - càng cách xa March bao nhiêu thì nó sẽ càng tốt cho mọi người.

Tránh xa cô - tránh xa cô ra - anh có thể suy nghĩ sáng suốt, cho một điều nào đó...

“Tôi mới là người phải xin lỗi, Will, May nhẹ nhàng cam đoan, cùng lúc liếc nhìn March dò xét, ánh mắt đó rõ ràng không mang lại cho cô câu trả lời nào. “Nhưng có lẽ sẽ tốt nhất...”, cô chấp nhận với cái lắc đầu buồn bã.

“Đúng... đi đi”, March nhìn anh khinh miệt. “Bỏ trốn luôn đi!”

Will thở dài chán nản. “Anh không phải đang bỏ trốn, March, đơn giản anh đang loại bỏ hiện diện thực sự ngoài ý muốn của mình.”

Cô gật đầu. “Và đưa cả bạn anh đi cùng.”

Will nhún vai. “Sau những gì em đã nói lúc này, anh nghi ngờ việc cậu ta có thêm lý do nào nữa để ở lại đây.”

Cô cười nhạt. “Coi nào, ít nhất chúng ta cùng đồng ý với nhau một điều!”, cô chanh chua nói.

Nhưng lần này có điều gì đó trong giọng nói khiến Will nhanh chóng nhìn cô. Có phải anh đã nhìn thấy những giọt nước mắt trong đôi mắt đẹp bừng bình xám lục của cô? Và nếu đúng như thế thì chúng là những giọt nước mắt tức giận hay đau khổ? Khi anh không nhìn thấy lý do nào khiến March cảm thấy điều sau cùng, anh chỉ có thể kết luận...

“Tôi là một kẻ ngốc khi từng nghĩ rằng anh có thể khác biệt, Will Davenport.” Cô lắc đầu khi nhìn anh, nước mắt bây giờ đang lấp lánh trên hàng mi. “Một kẻ ngu ngốc”, cô tự nhạo trước khi xoay gót và chạy khỏi phòng.

Anh có thể nghe thấy tiếng bước chân cô chạy nhanh lên lầu, mấy giây sau là tiếng cửa phòng ngủ đóng lại.

Sự thinh lặng cô bỏ lại trong phòng bếp được lấp đầy bằng tình trạng căng thẳng cực độ khiến người ta có thể nghe thấy tiếng tích tắc của đồng hồ.

May thở dài yếu ớt. “Ồi”, cô buồn bã thì thầm. “Tôi thật xin lỗi, Will à.” Cô nhìn anh dò xét. “Nếu có bất cứ lời an ủi nào, tôi không nghĩ toàn bộ cơn tức giận đó là do anh.”

Anh chậm rãi lắc đầu. “Không phải”, anh tuyên bố thẳng thừng.

May trông khó chịu vì câu trả lời của anh. “Con bé chỉ thực sự khó chịu vì mất công việc”, cô biện hộ. “Khi này tôi đang nói với anh rằng tôi thậm chí không biết thật sự chuyện gì đã xảy ra. March chỉ vừa về nhà một lúc sau giờ ăn trưa và nói rằng Clive đã trả lương một tháng và bảo con bé thôi việc.”

Will biết tất cả điều đó, rõ ràng cũng như May, anh đã lo lắng cho March khi họ nói chuyện trong lúc cô và Graham đi kiểm tra bẫy cừu. Nhất là khi Will có thể đoán ra lý do Clive Carter sa thải March tùy tiện như thế - anh không quên cuộc nói chuyện với March lúc ăn trưa vào tuần trước về việc mua nhà đất dưới giá thị trường rồi sau đó bán lại với giá cao để kiếm lợi nhuận lớn. March đã đối chất Clive Carter với những gì cô biết hay gã đàn ông đó đã phát hiện ra rằng cô biết điều đó. Nhưng dù là gì, Carter đã quyết định loại bỏ vấn đề rắc rối bằng việc sa thải March.

Nhưng toàn bộ những việc đó không liên quan đến hiện tại. Will không thể làm gì để giúp cô - hơn nữa, March sẽ không muốn sự giúp đỡ từ anh. Cách đây vài phút, cô đã nói rõ ràng rằng mình không xem xét bất cứ điều gì anh giúp.

Anh lắc đầu. “Tôi thực sự xin lỗi về điều này, May, nhưng tôi...”, anh ngừng lại khi Graham bước vào phòng bếp. “Những con cừu thế nào?” Anh rầu rầu hỏi bạn mình - Chúa mới biết March đã nói gì với cậu ta trong khi hai người ở ngoài cùng nhau!

Ban đầu Graham đồng ý xem tác phẩm của March vì anh, nhưng sau khi xem chúng thì rõ ràng chính Graham là người quyết định đề nghị March triển lãm tác phẩm tại phòng tranh của cậu ta. Từ chút ít những gì March đã nói, lời đề nghị của bạn anh rõ ràng đã bị quăng trả lại. Graham ắt hẳn đang tự hỏi cậu ta bước vào chốn quỷ quái nào thế?

Graham mỉm cười trêu ghẹo. “Một đồng rắc rối.”

Will gật đầu, nhăn mặt. “Mình nghĩ chúng có thể như thế!”

“Nhưng rất thú vị”, Graham nhẹ nhàng thêm vào khi tiến sâu vào phòng.

“Đó là một cách để diễn tả”, Will thừa nhận, ước mình chưa bao giờ xem qua tranh của March, để nó không dính líu đến Graham.

“Hừm.” Graham gật đầu suy xét. “Có ai giải thích với tôi tại sao March lại nghĩ rằng việc tôi đề nghị triển lãm những bức tranh của cô ấy bởi vì Jude Marshall đã trả tiền để tôi làm thế không?”

Anh ta đầu tiên nhìn Will rồi sau đó đến May, rõ ràng đang hy vọng một trong hai người có thể làm sáng tỏ vấn đề này.

Ồ, được thôi, anh có thể làm điều đó, Will thừa nhận với cơn thịnh nộ đang tăng lên vì tất cả lời ám chỉ tối nghĩa của March đột nhiên trở nên rõ ràng.

Cô gái đó...!

Làm sao cô ấy dám?

Cô thực sự nghĩ anh đã kết hợp... rằng anh là một trong những người đã lên kế hoạch để...? Không phải một phần trong đó mà là kẻ xúi giục! Chết tiệt, lần này March đã đi quá xa.

Rất xa!

13. Chương 13

“Ra ngoài đi, chị May, làm ơn đi mà”, March rên lên khi cửa phòng ngủ mở ra, cô nằm dài trên giường, mặt vùi vào gối. “Em thực sự không muốn nói về điều này nữa”, cô ghen ngào.

“Em có thể không muốn nói về điều này”, Will Davenport là người trả lời, anh đứng cạnh giường và nhìn xuống cô trong cơn thịnh nộ khi March nhanh chóng xoay tròn người ngược nhìn với đôi mắt mở to đầy vẻ khó tin. “Nhưng anh chắc chắn mình muốn làm điều đó!”, anh nói thẳng thừng, đôi mắt mang một màu xanh nhạt lạnh lẽo.

March vội vàng gạt nước mắt khỏi gò má, ngồi dậy nhìn anh. “Và anh đã quen thành công trong việc khiến người khác làm theo những gì mình muốn, phải thế không?”, cô nói đều đều. “Anh và Jude Marshall.”

Gương mặt anh tối sầm đáng lo ngại. “Nói chuyện rõ ràng nào, March”, anh điên tiết gầm lên. “Jude Marshall không phải là con quái vật mà em đã xây dựng trong tâm trí mình. Và anh cũng thế”, anh cứng rắn nói thêm.

Hai mắt cô mở to vì câu tuyên bố cuối cùng. Đối với cô, Will không phải là một con quái vật, có thể là nhiều thứ khác nhưng chưa bao giờ là thế.

Cách đây vài phút, cô đã nhìn thấy anh ở dưới lầu, dấu tay của cô vẫn còn hằn đỏ trên má anh và cô biết rằng mình đã yêu anh. Không thể chối bỏ. Không thể cứu vãn. Không thể thay đổi!

Và biết rằng cô đã yêu anh bất chấp mọi thứ, biết rằng không có tương lai nào dành cho họ và điều đó đang khiến trái tim cô vỡ ra thành ngàn mảnh.

“Em...”

“Anh chưa nói xong, March”, Will xẵng giọng cắt lời, đôi mắt sáng giận dữ. “Em rất thích nói ra ý kiến của mình.” Miệng anh cong lên giễu cợt. “Bây giờ đến lượt anh.”

Cô nuốt mạnh xuống. “Được rồi.”

Anh nhăn mặt đau khổ. “Một March Calendar bình tĩnh phục tùng... đáng kinh ngạc làm sao! Anh cho rằng quả là hy vọng hào huyền nó có thể kéo dài...?”

Cô nhún vai. “Có lẽ thế”, cô trĩu lòng thừa nhận.

Nụ cười của anh không mang ý hài hước. “Cô ấy nghèo nhưng là một người thật thà. Đó chỉ là một trong những trích dẫn vô nghĩa, March”, anh chán ghét nói tiếp khi thấy đôi mắt cô lóe lên bất bình. “Tất cả mọi thứ hẳn phải là bãi mìn với em sao, March?”, anh mệt mỏi nói thêm.

“Từ từ phải được cân nặng và đong đếm trước khi nói ra nếu nó là nguyên nhân khiến em cảm thấy mình bị xúc phạm ư?”

Khi đang nói chuyện với cô, nó thật sự như thế nào? March nhăn mày tự hỏi. Cô đã trở nên quá nóng giận, quá phòng bị, khiến tất cả mọi người phải cẩn thận những gì họ nói quanh cô sao? Hay chỉ có Will cảm thấy thế...?

“Đừng bận tâm.” Anh thiếu kiên nhẫn lắc đầu. “Anh đã nhận thức rõ không có bất cứ điều gì mình làm hay nói trong vài phút kế tiếp sẽ tạo ra sự khác biệt rất mong manh trong quan điểm của em về anh...”

“Vậy tại sao anh còn nói ra?”, cô nhẹ nhàng xen vào.

“Bởi vì nó sẽ khiến anh cảm thấy tốt hơn!” Will trả lời, bắt đầu đi đi lại lại trong phòng ngủ. “May đã nói cho anh nghe những gì đã xảy ra với em ở chỗ làm ngày hôm nay...”

“Chị ấy không có quyền!” March nổi cáu. Càng ít người biết được những gì đã xảy ra ở văn phòng địa ốc ngày hôm nay càng tốt!

“Cô ấy có quyền, chết tiệt!” Will đẩy tức giận nạt cô. “Chị ấy là chị gái của em, chị ấy lo lắng cho em.”

March lắc đầu. “Không cần. Em sẽ kiếm một công việc khác và rồi sau đó...”

“Bây giờ ai là người đang lẩn trốn hả, March?” Will thách thức. “Cả em và anh đều biết em không thể bỏ chỗ làm đó như vậy. Từ những gì em đã nói với anh, Carter rõ ràng đang phạm luật. Em thật sự định chỉ rời đi và để hẳn không phải chịu trách nhiệm gì hết sao?”

Nếu chỉ có Clive liên quan thì câu trả lời chắc chắn sẽ là không, nhưng còn có Michelle... Michelle ngọt ngào, đơn giản, một người luôn đối xử tốt với cô.

March héch cầm lên quả quyết. “Em không có bất cứ bằng chứng nào cả. Clive tìm thấy tập tài liệu em đã cất trong ngăn kéo bàn làm việc. Đây giờ có lẽ hẳn ta đã tiêu hủy nó”, cô rầu rĩ.

Nhiều tháng nay, cô muộn phiền vì các bất động sản bị một tập đoàn nào đó thâm tóm thông qua văn phòng môi giới, để rồi vài tháng sau chúng tái xuất hiện trên thị trường và được bán với giá hời hơn đáng kể.

Ôi, cô biết thời điểm này thị trường nhà đất đang bùng nổ tăng trưởng, nhưng dẫu sao nó cũng xảy ra quá thường xuyên, một tháng một lần theo đánh giá của cô, tất cả dường như là một sự trùng hợp ngẫu nhiên. Phản ứng của Clive đối với tập tài liệu cô giữ chỉ xác nhận suy nghĩ đó.

“Em ắt hẳn có đủ thông tin lưu lại trong đầu để đến sở cảnh sát với những nghi ngờ của mình”, Will đốc thúc.

Đúng vậy, có lẽ còn hơn là đủ kìa. Nhưng phải cân nhắc đến Michelle...

Will lắc đầu phẫn nộ. “Rõ ràng anh không thể ép buộc em làm bất cứ điều gì về việc này”, anh khó chịu. “Mặc dù trước đây anh chưa bao giờ nghĩ em là một kẻ nhát gan”, anh chế giễu.

Hai má của March ửng đỏ vì tức giận, cô trừng mắt nhìn anh. Anh không hình dung được mình đang nói gì, không một chút nào.

“Cuộc sống đầy những bất ngờ, không phải thế sao?”, cô gạt bỏ gay gắt.

Will hít một hơi tức giận, “Ừ, đây là một bất ngờ khác dành cho em! Graham Whitford là chủ phòng trưng bày Gratorford ở London... nó có bất cứ ý nghĩa gì với em không?”

Đôi mắt cô mở to. Dĩ nhiên nó có ý nghĩa với cô. Phòng trưng bày Gratorford là một trong những phòng trưng bày tư nhân uy tín nhất ở London, được những nhà sưu tập tranh trên toàn thế giới bảo trợ, là phòng trưng bày đi đầu trong việc khám phá những bức tranh giàu nghệ thuật của những họa sĩ mới...

Và Graham Whitford, chủ của phòng trưng bày đó, vừa đề nghị triển lãm tác phẩm của cô...!

“Anh có thể nhìn thấy nó có ý nghĩa với em.” Will gạt đầu hài lòng, ánh mắt tỏ vẻ thiếu nhẫn nại. “Em thật sự nghĩ một người đàn ông có bản lĩnh như thế sẽ mạo hiểm thanh danh tổ chức triển lãm cho một họa sĩ vô danh không có tài năng sao?”

Khi anh nói như thế...!

“Tệ hơn nữa”, Will nghiêng răng cạy nghiệt. “Em nghĩ rằng một người đàn ông có bản lĩnh như thế sẽ nhận tiền xúi bẩy để đánh đổi danh tiếng không chỉ của phòng trưng bày mà còn của chính cậu ta bằng việc triển lãm cho một họa sĩ bất tài sao?”

March co rúm người đau đớn khi toàn bộ những lời nói của anh như tát vào mặt cô, giống như những gì cô đã làm với anh lúc này.

Graham Whitford thật sự nghiêm túc về đề nghị tổ chức buổi triển lãm tác phẩm của cô!

Cô nuốt xuống khó khăn, bàn tay run rẩy đẩy tóc ra khỏi gò má tái nhợt. “Có thể em đã sai về điều đó...”

“Có thể sao?” Will gầm lên.

March liếm môi. “Em... Em...”

“Có thể em đã sai về nhiều thứ, March”, Will tiếp tục không chút thương xót với câu trả lời ngập ngừng của cô. “Đặc biệt là anh. Em biết, anh đến vùng này thực sự không biết rằng mình sẽ trở thành người nổi tiếng tạm thời. Nó đơn giản chỉ xảy ra.” Anh nhún vai. “Vì những lý do khác nhau, con người chống lại sự thay đổi.”

“Anh...”

“Vì những lý do khác nhau, họ chống lại sự thay đổi”, anh lặp lại khô khốc, nét mặt tàn nhẫn. “Và những lý do rất thường thấy đó hoàn toàn phù hợp...”

“Là lý do của em”, cô kiên quyết nói xen vào.

“Có thể”, anh thừa nhận. “Nhưng đó là lý do để em khiến cuộc sống của anh khổ sở sao? Để em trở nên thô lỗ và gây trở ngại mọi lúc? Để em nghi ngờ mọi động cơ của anh sao?”

“Anh làm việc cho Jude Marshall!”, cô đốp chát lại.

“Thời điểm này thì đúng, anh làm việc cho cậu ta.” Anh gật đầu nhanh. “Nhưng anh đã đề nghị làm việc với em trong vấn đề này”, anh lạnh lùng nhắc. “Cách đây vài ngày, anh đã đề nghị em và anh có thể cùng làm việc với nhau để đề ra một bản vẽ mà cả hai đều hài lòng. Nhưng em quá bận với những cảm xúc giận dữ và đau buồn vì bản thân, đó... không có lần nào nữa”, anh cảnh báo nghiêm khắc khi March tức giận đứng lên, anh với tay ra túm chặt lấy cánh tay và giữ cô đứng bất động trước mình. “Em là người phụ nữ đẹp nhất mà anh từng gặp trong cuộc đời mình, March”, anh thở ngắn quăng. “Nhưng, không nghi ngờ gì, em cũng là người phụ nữ ngu ngốc nhất!”

Cô mở miệng để phản đối nhưng không có từ nào được thốt ra. Will thực sự nghĩ cô là người phụ nữ đẹp nhất mà anh ấy từng gặp trong đời mình...?

“Ôi, hãy xuống địa ngục cùng với điều này.” Will thở dài phẫn nộ. “Đây là một điều nữa để thêm vào danh sách những lý do khiến em căm ghét anh!”, anh nói với giọng khó chịu trước khi miệng anh chạm mạnh vào miệng cô.

Đó là nụ hôn của tức giận, của thất vọng, của cảm giác hoàn toàn bất lực.

Nhưng đó là nụ hôn March đáp trả...

Cô yêu người đàn ông này, yêu anh hơn bất cứ ai và bất cứ điều gì. Và không bao lâu nữa, anh sẽ bước ra khỏi đời cô và cô sẽ không bao giờ gặp lại anh.

Cô khê thổn thức, đôi môi đáp lại sự đam mê không thể nào chối cãi, Will buông cánh tay của cô ra và kéo cô tựa sát vào cơ thể rắn chắc của mình để khiến nụ hôn trở nên sâu hơn.

March vòng tay quanh eo anh, ấn người sát vào, chỉ muốn mình trở thành một phần của anh, để quên đi tất cả mọi thứ ngoại trừ Will và tình yêu vô bờ mà cô cảm nhận về anh.

Điều đó khiến cô cảm thấy sững sốt khi Will thô bạo kéo cô ra vài giây sau đó để kiên quyết đi đến bên kia phòng ngủ, biểu hiện của anh dứt khoát hơn từ trước đến giờ. March nhìn anh một cách dò xét.

“Ôi không, em đừng như thế.” Anh mỉm cười tự chế giễu khi lắc đầu. “Em có thể cảm thấy mình có lý do để căm ghét anh, March. Nhưng anh không có ý định cũng trao cho em lý do thương tiếc anh!”

Gương mặt của cô tái nhợt, đôi mắt tối lại. “Nhưng em...”

“Graham và anh sẽ rời đi ngay khi anh lấy vài món đồ của mình”, Will nhanh chóng cắt ngang lời phản kháng của cô. “Anh không nghĩ chúng ta sẽ gặp lại nhau lần nữa, vì thế tạm biệt em”, anh đột ngột kết thúc.

Tạm biệt.

Đó là từ buồn nhất trong toàn bộ những từ ngữ tiếng Anh.

Đặc biệt khi March sẽ nói điều đó với người đàn ông cô biết mình yêu hơn tất cả...!

Cô đã phải lòng Will mặc cho mối liên hệ của anh với Jude Marshall. Mặc cho tất cả bản năng của cô. Hay bởi vì chúng...

“Anh nghĩ rằng em đã nói đủ rồi, không phải thế sao, March?”, anh khó chịu, đôi mắt xanh trông vắng bởi phần nộ đã giảm đi ít nhiều. “Nhưng Graham có thể khoan dung hơn anh... nhất là nếu nói đến việc khám

phá một họa sĩ mới tài năng. Vì thế, anh chắc chắn cậu ấy sẽ rất vui nói chuyện với em nếu như em thay đổi suy nghĩ về lời đề nghị cho buổi triển lãm.”

Mặc dù cơn tức giận của anh hướng về phía cô nhưng March biết Will đã quá rộng lượng khi nói điều này. Bởi anh không cần phải làm thế, không cần phải làm thêm bất cứ điều gì cho cô. Đặc biệt khi cô đã đáp lại anh không gì ngoài sự vô ơn.

Cô rất muốn khóc, rất muốn chịu thua nỗi đau khủng khiếp vì sự ra đi của Will. Nhưng điều đó sẽ thiếu công bằng với anh, đúng vậy, sau tất cả những gì cô đã bắt anh phải hứng chịu.

Ngoài ra, cô không nghĩ mình có thể chịu được việc nhìn thấy sự thương hại của anh nếu như anh nhận ra lý do nỗi đau của cô...

“Cảm ơn anh”, cô thì thào một cách run rẩy. “Em... chúc anh có một chuyến đi trở về London tốt đẹp”, cô lúng túng.

Miệng anh méo xệch buồn bã. “Cảm ơn em. Về sự việc ở văn phòng...”

“Em sẽ... suy nghĩ về nó.” Cô nhanh chóng gạt đầu, vẫn không chắc mình phải làm gì.

Will nhăn mặt. “Dù thế nào đi nữa, nếu nó được phơi bày ra ánh sáng và bất cứ ai tìm ra em đã biết về nó, em có thể - anh chỉ đang nói là có thể - bị xem như kẻ đồng lõa. Ít nhất là bị buộc tội làm sai lệch tiến trình xét xử của tòa án vì giữ kín sự việc”, anh cảnh báo khi cô tính phản đối.

March liếm môi. Cô đã nghĩ đến khía cạnh đó, biết rằng mình thực sự không có bất cứ lựa chọn nào ngoài việc đến sở cảnh sát khai báo những gì đã tìm ra. Nó chỉ không phải là điều cô muốn làm.

Cô gạt đầu. “Em sẽ... thu xếp việc đó.”

“Tốt.” Will đột ngột gạt đầu. “Hãy cẩn thận”, anh thì thầm nhẹ nhàng.

Anh sẽ đi. Thực sự sẽ đi. Và cô không thể nói điều gì hay làm gì để ngăn anh lại.

“Cả anh nữa”, cô khàn giọng thì thào.

Anh khẽ đóng cửa phòng ngủ lại, tiếng bước chân nhỏ dần vài giây sau, tiếp theo là tiếng thì thầm trong phòng bếp, sau đó là tiếng cửa ngoài đóng lại. Và Will đã đi.

March muốn đuổi theo anh, nói cho anh biết cô hối tiếc về thái độ của mình như thế nào, cô muốn anh ở lại nhiều ra sao, cô... Cái gì chứ? Yêu anh nhiều đến mức nào? Điều đó sẽ thật sự không công bằng. Nhất là khi Will không cảm thấy giống như cô.

Anh ấy làm sao có thể? Khi cô là người “thô lỗ và thích gây cản trở” với anh. “Khiến cuộc sống của anh trở nên khổ sở” hầu như mọi lúc kể từ ngày anh đến.

Nước mắt khẽ rơi xuống má, May bước vào phòng ngủ vài phút sau, nét mặt dịu đi khi nhìn thấy March trong nước mắt.

“Ôi, March!” May nghẹn ngào ôm lấy cô.

Ôi March, quả thực cô tạo ra sự lộn xộn này. Sự hỗn độn không thể tha thứ.

“Cậu có chắc đây là điều đúng đắn không?” Will rời mắt khỏi việc ném đồ đạc vào trong túi trong giây lát để nhìn Graham khi cậu ta ngồi trên ghế nhớ nhìn mình.

“Chuyện đúng đắn là ngay từ đầu không nên đến đây”, anh vừa gằn giọng vừa tiếp tục thu dọn đồ đạc.

“Cậu biết mình không muốn điều đó mà”, Graham khiển trách.

“Ồ, mình không muốn sao?” Anh quay phắt lại, cơn tức giận không lẫn vào đâu. “Toàn bộ tình cảnh này ngay từ đầu đã không thể nào xảy ra. Nhưng chỉ bởi vì March. Cô ấy là người phụ nữ quá quắt nhất mà mình từng gặp trong đời!”

Graham nhăn mặt. “Cô ấy có... hơi nóng nảy”, anh ta thừa nhận.

“Hơi?” Will khinh miệt. “Cô ấy thô lỗ, mỉa mai, trực tính...”

“Xinh đẹp”, Graham nhẹ nhàng xen vào. “Người xinh đẹp cần làm những gì tốt đẹp... hay những thứ đại loại như thế”, Will bực tức khi Graham nhướng mày xem thường. “Tại sao cô ấy không thể giống như May... Vẫn xinh đẹp nhưng tinh tế và biết lễ phải?”

Graham kìm hãm nụ cười. “Bởi cậu không yêu May.”

Hai mắt của Will mở to cảm phần vì câu nói cuối cùng. “Mình cũng không yêu March”, anh tuyên bố chắc nịch.

“Thật sao?”, bạn anh khẽ trầm ngâm.

“Không, mình không yêu cô ấy”, Will quả quyết. “Chết tiệt, thậm chí việc có một cuộc nói chuyện đơn giản với cô ấy cũng biến thành cuộc đối chất!”

“Nhưng cũng đáng thôi, mình chắc chắn”, Graham trêu.

Will nghĩ đến những cơ hội anh đã giữ March trong vòng tay, hôn cô, vuốt ve cô, cảm nhận làn da mềm mịn như lụa của cô trên người mình...

“Có thể”, anh miễn cưỡng thừa nhận, cơn tức giận bắt đầu tan dần.

Bên cạnh đó, ai là người khiến anh tức giận nhất: March; vì cô đã trở nên quá mức vô lý hay chính bản thân anh bởi cảm nhận về cô theo cách anh đã làm? Không phải là anh chấp nhận câu nói của Graham về chuyện anh yêu cô, làm sao có thể yêu một người mà anh cảm thấy bị chèn ép suốt phân nửa thời gian hai người biết nhau?

Bởi vì phân nửa thời gian còn lại, anh chỉ muốn ôm lấy cô, chăm sóc cô, bảo đảm không có gì và không có ai có thể làm hại cô...!

Anh không yêu March Calendar! “Không”, anh kiên quyết xác định. “Càng sớm rời khỏi đây, mình sẽ càng thích hơn.” Anh quay người kéo khóa túi đồ. “Mình thật sự ước rằng mình chưa bao giờ gặp March Calendar!”

“Chào, March”, Graham nhẹ nhàng chào hỏi phía sau anh. “Chúng tôi có thể làm gì cho cô?”

“Rất khóì hài, Graham”, Will lầm bầm chua chát. “Không phải cậu đã quá già để làm những trò lừa đảo của bọn thanh niên như thế hay sao?”, anh chế nhạo khi quay người lại.

March đứng ngay ngưỡng cửa, gương mặt trắng bệch như tuyết, hai mắt chìm trong bí ẩn tối tăm khiến người khác không thể nói chúng có màu gì. Cô có nghe thấy lời tuyên bố của anh trước khi Graham thông báo sự có mặt của cô hay không!

“Ai đang trở thành thằng nhóc thiếu niên ở đây chứ?” Graham khẽ thì thầm khi tò mò nhìn cả hai người.

Nếu sàn nhà có thể nứt ra và nuốt chửng lấy anh, Will biết mình sẽ cảm kích điều đó. Nhưng dĩ nhiên, không có gì như thế, và anh phải đối mặt với March sau khi tuyên bố thẳng thừng rằng anh ước mình chưa bao giờ gặp cô!

“March...”

“May muốn anh nhận cái này.” March đi đến bàn bếp và đặt một phong bì xuống bàn.

Cô thật sự không muốn chạm vào anh, Will khẳng định, cơn tức giận của anh đang quay trở lại vì ác cảm thể hiện một cách rõ rệt mà cô dành cho anh. “Đó là gì?”, anh cúi kinh.

March nhún vai. “Chi phiếu tiền thuê phòng tuần thứ hai. Bọn em không muốn nó”, cô thêm vào một cách kiên định khi Will định phản đối. “Anh sẽ không ở lại đây vì thế hai chị em em không có quyền lấy nó.”

Nói rằng anh cảm thấy giống như mình bị tát vào mặt lần thứ hai trong buổi tối nay có lẽ là hơi quá, nhưng anh cảm thấy như thế bây giờ cả May cũng đứng về phía em gái mình để chống lại anh.

“Tốt thôi”, anh khó chịu, không động đến chiếc phong bì trắng.

Và anh cũng không lấy nó, anh sẽ để nó lại trên bàn sau khi rời đi. Nhưng không nghi ngờ gì chị em nhà Calendar sẽ tìm cách xuyên tạc hành động đó để khiến anh một lần nữa trở thành kẻ xấu. Anh dường như không thể thắng họ.

March quay sang Graham, thái độ cứng ngắc của cô biến mất khi trao cho anh ta nụ cười nuôi tiếc.

“Tôi tin mình cũng nợ anh một lời xin lỗi. Khi này đáng lẽ tôi không nên nói những điều như thế với anh.” Cô nhún mắt. “Chỉ là...”

“Trong chuyện này bạn tôi đã sai, như thường lệ”, Graham chấp nhận, đứng lên, hoàn toàn phớt lờ tiếng khịt mũi phản kháng của Will. “Bây giờ tôi nhận ra việc mình có mặt ở đây đã là một điều gì đó khiến cô bị sốc”, anh ta đồng cảm với March. “Tôi sẽ đưa cô danh thiếp của mình.” Anh lấy ra một cái từ ví và đưa cho cô. “Hãy cân nhắc và gọi cho tôi nếu như cô quyết định tiến tới buổi triển lãm, được chứ?”, anh ta động viên.

Ít nhất Will không phải là kẻ ngớ ngẩn bởi thái độ động viên nhẹ nhàng của Graham, anh biết bạn mình đủ rõ để hiểu rằng cậu ta không từ bỏ ý định thuyết phục March tiến hành buổi triển lãm, hiểu rằng khi đã “phát hiện” ra cô thì cậu ta sẽ không để cô biến mất.

Về mặt này, Will cảm thấy vui mừng cho March, anh biết bất cứ buổi triển lãm tác phẩm nào mà Graham tiến hành cho cô chắc chắn sẽ thành công. Nhưng trên khía cạnh tiêu cực, nếu March chấp thuận buổi triển lãm đó, nó đồng nghĩa với việc cô sẽ tiếp tục có mặt trong cuộc sống của Will cho dù anh có muốn hay không. Graham là bạn cũ và có ý nghĩa với anh, Will là cha đỡ đầu cho cô gái út của cậu ta và như thế trong tương lai, khi hai người đàn ông gặp nhau thể nào Graham cũng sẽ nhắc đến March.

Nhưng suy nghĩ sau là một quan điểm ích kỷ và tốt nhất chỉ để bản thân biết thôi...

“Nhận lấy danh thiếp đi, March”, anh khuyến cô bằng giọng khô khan.

“Nếu anh chắc chắn không phiền...?” Cô nhìn anh dò xét.

Will cười nhạt. “Chính anh là người mang cả hai đến với nhau, tại sao anh phản đối chứ?”

March nhún vai. “Có thể chứ bởi vì anh ước rằng mình chưa bao giờ gặp em”, cô đáp trả như mọi khi, chân mày nhướng lên giễu cợt.

Vậy là cô đã nghe thấy câu tuyên bố cuối cùng của anh trước khi Graham thông báo sự hiện diện của cô! Anh đã nghĩ có thể cô nghe thấy nhưng March vừa mới thắng thường xác nhận nó.

Anh không thể làm được gì để chối bỏ nó? Đặc biệt khi đó là sự thật! Vì nhiều lý do khác nhau...

Anh lắc đầu rầu rĩ. “Không bao giờ có một cái lỗ cho em chui xuống khi em muốn!”

March cười lạnh. “Gia nhập câu lạc bộ đó đi”, cô đáp lại một cách bí ẩn trước khi trở lại với Graham. “Cảm ơn anh vì điều này.” Cô ngụ ý tấm danh thiếp mà anh ta đã đưa. “Tôi chưa chắc chắn nhưng... dù sao tôi sẽ gọi và để anh biết.”

“Được mà.” Graham gật đầu.

“Không, nó không phải thế”, Will mạnh mẽ xen vào. “March, em có thể không bao giờ tìm được cơ hội nào khác giống như thế này”, anh nôn nóng nói khi cô nhìn anh với vẻ dò hỏi.

“Em biết điều đó”, cô khàn giọng thừa nhận. “Nhưng có... những suy nghĩ khác để cân nhắc, trước khi em đi đến bất cứ quyết định nào.”

Will muốn hỏi cho ra lẽ các cân nhắc đó là gì, nhưng anh hiểu rằng mình đã bị tước quyền hỏi bởi thực tế anh đã tuyên bố thắng thường về việc ước mình chưa bao giờ gặp cô và bởi March đã vô tình nghe được. Hơn nữa, khả năng luôn phải gặp lại anh có thể là một trong những cân nhắc ấy!

Miệng anh mím lại. “Chỉ là đừng để Graham chờ quá lâu, March”, anh nói ngắn gọn.

Cô hồ hững hờ anh một cái trước khi quay lại với Graham. “Tôi thực sự biết ơn sự quan tâm của anh”, cô cả quyết với sự ầm áp nhiều hơn những gì vừa thể hiện với Will.

Và anh thực sự có thể khiển trách cô vì điều đó, sau những gì cô đã nghe được sao?

Nhưng không có cách nào để anh rút lại những điều đã nói mà không khiến tình huống trở nên tồi tệ hơn. Nếu điều đó có thể xảy ra!

Anh thực sự phải rời khỏi đây, rời xa March, ngồi một mình, bình tĩnh và xem chính xác cảm giác mình dành cho cô là gì. Bởi vì anh vừa nhận ra rằng việc rời khỏi cô gần như chắc chắn là việc khó nhất mà anh từng làm trong đời mình!

Nhưng anh phải rời xa cô. Vì lợi ích của cả hai.

Nhưng bây giờ, March là người rời đi, đưa tay lên chào tạm biệt trước khi lẳng lặng khép cửa lại phía sau.

“Nếu như mình không phải là một người đàn ông đã kết hôn thì...” Graham thì thầm tán dương.

“Nhưng cậu đã kết hôn rồi”, Will nhắc sắc lẹm, một mũi tên của cái gì đó, cái gì đó đau đớn, đang bắn xuyên qua anh khi thấy sự ngưỡng mộ của một người đàn ông khác dành cho March. “Và vẫn còn đúng như thế”, anh thêm vào với sự hài lòng.

Graham nghiêng đầu thấu hiểu. “Nhưng cậu không phải”, cậu ta dài giọng đáp trả. “Và mình có thể nói rằng cậu sẽ không mãi duy trì như thế đâu.”

Will lắc đầu chán nản. “Đi nào, Graham.” Anh nhắc túi đồ cùng cặp đựng tài liệu lên. “Rời khỏi đây càng sớm càng tốt.”

Bạn anh khẽ cười khúc khích khi cùng anh đi đến cửa. “Cậu có thể chạy đi nhưng không thể che giấu”, cậu ta đáp lại đầy ẩn ý.

Will nheo mắt trừng trừng nhìn cậu ta, không thể tỏ ra ngớ ngẩn trong một lát. “Mình sẽ không thẩm định nhận xét đó với một câu trả lời. Chỉ khuấy động nó thôi”, anh nói cứng.

Graham vẫn cười khúc khích khi anh ta bước xuống những bậc thang bằng kim loại.

Trái lại, Will không thể nhìn thấy bất cứ sự khôi hài nào về tình cảnh này, anh đang nấn ná liếc nhìn lần cuối về phía nhà cô trước khi bước vào xe.

Đèn trong phòng bếp vẫn sáng và Will có thể dễ dàng tưởng tượng ra hình ảnh hai chị em, ngồi trong phòng bếp, uống trà hay cà phê và tán gẫu cùng nhau.

March sẽ làm gì về chuyện của Clive Carter?

Hai chị em sẽ bán trang trại này chứ?

May sẽ nhận vai diễn trong bộ phim đó nếu được mời chứ?

March sẽ chấp nhận lời đề nghị của Graham về buổi triển lãm tác phẩm của cô chứ?

Chỉ trong vài ngày, anh đã hoàn toàn bị lôi kéo vào cuộc sống của chị em nhà Calendar. Và với sự ra đi đột ngột này, anh sẽ từ bỏ quyền nhận được câu trả lời cho một trong những câu hỏi đó...

14. Chương 14

“Anh ấy chưa đi, em biết mà March.” March ngược lên rời ánh mắt khỏi đĩa thức ăn đang bị cô đảo đều với nỗ lực nhìn như thể thực sự đang ăn bữa tối của mình, trong khi thực tế cô không ăn được gì trong mấy ngày qua. Cổ họng lúc nào cũng khô rang do cô đã khốc suốt lúc ở một mình và ý nghĩ về việc thực sự phải nuốt bất cứ thứ gì khác ngoài tách trà đặc hay cốc cà phê khiến cô muốn nguyên rửa bản thân.

“March”, May nài nỉ. “Chị nói...”

“Em nghe rồi”, March mết mỏi khẳng định. “Em chỉ không hiểu thôi”, cô chán nản thừa nhận.

May thở dài, nhả mặt vì quan tâm hơn là chỉ trích. “Em thật sự không thể cứ tiếp tục như thế này, em biết mà March. Em không ăn, không ngủ... Ôi, chị đã nghe thấy em đi lòng vòng quanh phòng ngủ tối qua”, chị cô gần giọng. “March, em đã sụt cân trong ba ngày qua và nó thực sự không hợp với em.”

“Cảm ơn chị!” Cô mỉm cười buồn bã. May nhún vai. “Đó là sự thật và em biết điều đó. Điều chị nói bây giờ chính là Will không rời đi.”

March cau mày khó hiểu. “Đi đâu?”

“Đừng nghịch với thức ăn của em nữa”, chị gái cô khiển trách một cách nhẹ nhàng, đứng dậy để rời đĩa thức ăn không được đụng tới trước mặt March. “Chú Sid đã nhìn thấy xe của Will đậu tại khu đất Hanworth sáng sớm nay. Cả ngày chị đã cân nhắc không biết có nên nói cho em nghe không”, May nhả mặt thừa nhận. “Nhưng tối nay nhìn em thử xem... Việc này không thể tiếp diễn, em biết mà March.” Chị cô lắc đầu quả quyết.

March ngồi đó choáng váng bởi thực tế Will vẫn còn ở lại vùng này. Tối thứ Hai anh đã nói - chính xác anh đã nói điều gì? Rằng anh phải rời khỏi nơi đây, khỏi trang trại, khỏi cô, nhưng không phải anh thực sự sẽ trở lại London. Chính cô là người cho rằng như vậy.

Cô nuốt mạnh xuống, cổ họng khô khốc. “Vậy anh ấy vẫn còn ở quanh đây.” Cô nhún vai. “Việc đó ảnh hưởng gì đến em?”

May cau mày. “March, em yêu người đàn ông đó...”

“Em không có! Nào... thôi được, có thể em yêu anh ấy”, cô thừa nhận cộc lốc khi thấy cái nhìn quở trách của chị gái. Điểm cốt yếu để phủ nhận nó là gì? Cô đã có tất cả những triệu chứng của một tình yêu đơn phương!

“Sao nào?” May nôn nóng thúc giục khi March không nói thêm gì.

“Sao nào cái gì ạ?” Cô đứng dậy, đi quanh phòng bếp. “Chắc chắn anh ấy không có cùng cảm giác như thế về em!” Mất hết tinh thần, giọng của cô vỡ òa.

Ba ngày qua, kể từ khi Will đột ngột rời đi là khoảng thời gian khủng khiếp. Cô đã yêu một người đàn ông mà...

“Chị đã không nghe những gì anh ấy nói vào tối thứ Hai, May”, cô hét lên đau đớn. “Anh ấy đã nói với Graham Whitford rằng ước gì anh ấy chưa bao giờ gặp em!” Cô vui mặt vào hai bàn tay, nước mắt lại lần nữa bắt đầu rơi.

Cánh tay của May vòng quanh người March, vỗ về lưng cô. “Chị chắc chắn anh ấy cũng muốn làm thế”, cô chưa xót nói.

March đột ngột ngẩng đầu lên. “Rồi sao?”, cô ngắt lời một cách phòng bị.

“Ôi, March.” May lắc đầu, cảm xúc thất vọng hiện trên gương mặt khi giữ lấy March. “Dĩ nhiên Will ước rằng anh ấy chưa bao giờ gặp em... Chưa biết em không phải là một người dễ dàng để yêu! Ôi, chị không gặp vấn đề với nó”, cô vội đảm bảo khi thấy cái nhìn buồn rầu của March. “Nhưng em là em gái của chị. Will không biết anh ấy nên làm theo trách nhiệm hay nghe bản thân mình kể từ khoảnh khắc anh ấy gặp em!”

“Vô lý”, cô gạt bỏ, rời xa May để nhìn trân trân ra ngoài cửa sổ một cách vô định.

Cô yêu nơi này, yêu chị em của mình và cho đến vài ngày trước đây, cô đã hoàn toàn hạnh phúc với cuộc sống của mình. Bây giờ cô cảm thấy nó giống như một nhà ngục, giam giữ cô ở đây, không kèm theo sự ân xá nào.

“Sau khi nói chuyện với bác Sid sáng nay, chị đã kiểm tra quanh thị trấn tìm ra khách sạn phù hợp mà Will ở...”

“Chị đã làm thế sao?” March há hốc, hai mắt mở to, quay người lại đối mặt với May.

“Ôi, đừng lo lắng.” May rầu rĩ mỉm cười. “Chị không nói chuyện với anh ấy hay bất cứ điều gì tương tự thế. Chị chỉ muốn biết anh ấy có trở lại khách sạn cũ hay không. Anh ấy đã quay lại đó.”

“Nhưng tại sao chị lại làm mấy việc rắc rối đó?” March lắc đầu ngạc nhiên.

“Dĩ nhiên để chị có thể nói với em”, chị cô sốt ruột đáp.

“Nhưng...”

“March, nếu như em không đến gặp Will thì chị e rằng mình sẽ phải làm điều đó. Và chị nghĩ chuyện sẽ tốt hơn nếu người đó là em”, May khàn khàn nói thêm.

“Rồi em sẽ nói gì với anh ấy?”, cô kêu lên thất vọng.

“Coi nào, một lời xin lỗi không phải là cách bắt đầu tệ lắm đâu...”

“Em đã làm vào tối thứ Hai...”

“Theo chị hiểu, em đã xin lỗi Graham Whitford hôm tối thứ Hai”, May nghiêm nghị ngắt lời. “Nhân tiện, người ấy sẽ không mãi ngồi đó chờ em gọi điện và chấp nhận lời đề nghị của anh ta.”

“Nhưng em...”

“Em sẽ chấp nhận, March”, May kiên quyết. “Đó là điều em luôn mong muốn.” Giọng nói của chị cô dịu dàng trù mền. “Và em sẽ không để lòng tự tôn cản đường mình. Nhưng trước hết, em phải xin lỗi Will và cảm ơn anh ấy vì đã vương cả đồng rắc rối để trao cho em cơ hội này.”

Cô biết điều ấy, đã biết trong ba ngày qua. Việc không biết Will ở đâu hay làm thế nào để liên lạc với anh đã khiến thời gian này dường như âm ỉ hơn rất nhiều.

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như anh ấy không muốn gặp em?” Cô ngần ngừ lo sợ.

May cười khúc khích. “Anh ấy sẽ gặp em. Nhưng nếu em muốn có một cái cớ để lên phòng anh ấy...”, chị cô lấy cái phong bì đặt trên bàn bếp, “... lúc đi, anh ấy không cầm tấm chi phiếu này theo”. Cô đưa nó cho March.

Bây giờ có lẽ anh cũng không nhận và trước hết nó là một cái cớ khác để đến gặp anh. Nhưng có còn hơn không...

“Được rồi.” Cô nhận lấy phong bì, quay người rời đi.

“March, em không định thay đồ hay... hay ít nhất sửa sang diện mạo trước khi đi sao?”

May nhú mảy ái ngại.

March biết mình trông rất kém sắc, không trang điểm, mặc quần jean và áo len chui đầu suốt ba ngày qua và cũng không gội đầu. Nhưng nếu cô tốn thời gian để chăm chút bản thân như May nói, cô có thể đánh mất dũng khí và không đi nữa.

“Không sao cả”, May vội vã nói, hiểu ra vấn đề từ nét mặt của March. “Chị cho rằng Will sẽ không quá quan tâm đến việc em trông ra sao... Chị không có ý nói như thế, March.” Chị cô cười khúc khích khi thấy March nhăn mặt đau lòng. “Nếu như chị đứng ở cách Will cảm nhận về em thì anh ấy sẽ không quan tâm em trông giống thế nào, anh ấy sẽ chỉ vui mừng khi nhìn thấy em thôi.”

March không hình dung được Will cảm thấy thế nào về mình, cô chỉ biết mình phải gặp anh, cho dù anh có muốn gặp cô hay không.

Dù vậy, một tiếng sau, cô vẫn cảm thấy mất tự tin khi Will mở cửa phòng khách sạn, vẻ mặt dò xét lịch sự chuyển thành sự cau có giận dữ khi anh nhìn thấy cô đang đứng ở đấy!

March là người cuối cùng anh mong gặp tối nay. Người cuối cùng anh chẳng bao giờ nghĩ sẽ nhìn thấy!

Thực ra, anh rất bất ngờ khi thấy cô, thậm chí làm sao cô biết anh ở đây cũng chẳng khiến anh bận tâm...!

Ánh mắt của anh như ăn tươi nuốt sống cô, nhận thấy quầng thâm bên dưới mắt, gương mặt nhợt nhạt hốc hác.

“March”, anh khàn khàn chào - một cách ngớ ngẩn - tự hỏi tại sao lại như thế, bất cứ khi nào ở gần người phụ nữ này, anh sẽ từ một người đàn ông ăn nói tự tin trở thành một thằng ngốc chết lặng không biết nói gì.

Cô vẫn không nói lời nào, đôi mắt của cô - đôi mắt màu xám lục tuyệt đẹp đó - ngấn nước ngược nhìn anh.

“Em sao vậy?” Giọng của anh đầy vẻ quan tâm khi cô tiếp tục im lặng, vầng trán anh cau lại. “May có chuyện gì sao? January hay là Max?”

Cô mỉm cười qua làn nước mắt. “Không phải, nhưng cảm ơn anh đã quan tâm.”

Will cau mày bối rối. “Vậy có chuyện gì... có phải là Carter không?” Anh quắc mắt. “Rốt cuộc hẳn có hành động phải không?”

“Không, cũng không phải là Clive.” Cô buồn bã lắc đầu. “Thực ra, anh hoàn toàn nghĩ sai rồi. Anh xem...”

“Vào trong nói chuyện nào”, Will nhanh chóng cắt ngang, chẳng vui khi nói chuyện với cô tại hành lang khách sạn như thế này, nơi mà bất cứ ai đi ngang qua cũng đều có thể nghe thấy những gì họ nói.

Cô do dự. “Nếu như anh chắc chắn là em không làm gián đoạn...?”

“Anh đảm bảo em sẽ thấy hài lòng khi biết rằng điều duy nhất em đang làm gián đoạn chính là những điều chính sau cùng trong bản vẽ của anh cho khu liên hợp thể thao!” Mặc dù vậy, khi anh nhìn thấy cái nhú mày hằn sâu hơn của cô, anh không dám chắc đó có phải là một đề tài nên đề cập đến!

Nhưng anh thấy nhẹ nhõm khi March gật đầu trước khi cùng anh bước vào phòng.

Cô chần chừ, hoàn toàn không phải là March - hay - mỉm - cười, anh cảm thấy có điều gì đó không đúng.

“Em đang nói...?”, anh nhú mày hỏi.

“Ồ, vâng.” Cô gật đầu, dường như cảm thấy bớt căng thẳng khi bản thân có một đề tài trung lập để nói. “Em e rằng anh đã hoàn toàn hiểu sai tình huống tại văn phòng môi giới bất động sản. Michelle mới là người mua bất động sản dưới giá trị rồi sau đó bán lại chúng.”

“Michelle...?” Will không thể che giấu sự nghi ngờ của mình, đối với anh, Michelle Jones giống một con chuột nhắt nhát gan nhất, không có vẻ là loại người dính líu vào một vụ gian trá như thế.

“Vâng”, March thở dài. “Hình như chị ấy nghĩ rằng Clive đang chán mình và văn phòng môi giới bất động sản, vì vậy chị ấy quyết định phải có một khoản dành dụm riêng chuẩn bị cho tình huống đó.” March rầu rĩ nhún vai.

Will sững người. Hoàn toàn choáng váng. “Em đã nói chuyện với cô ta?”

“Ôi, vâng.” March thở dài lần nữa. “Hôm qua chị ấy đã đến trang trại gặp em. Hình như chị ấy và Clive đã thảo luận mọi thứ. Michelle sẽ đến sở cảnh sát và trình bày những gì mình đã làm. Nhưng trước tiên, chị ấy và Clive sẽ kết hôn.”

“Cô ta có thể vào tù vì những gì đã làm.” Will cau mày.

March nhăn mặt. “Họ biết điều đó. Anh ta có biểu hiện thật khác người nhưng dường như Clive yêu chị ấy và sẽ ở bên chị ấy. Em... Anh có phiền nếu em ngồi xuống không? Em... em thực sự cảm thấy không khỏe lắm.” Cô đột ngột ngồi xuống.

Cô trông không được khỏe, Will lo lắng. Quần jean khá rộng so với chân, quần thâm dưới mắt và gương mặt hốc hác tạo ra một hình ảnh hoàn toàn khác.

Anh đến quầy bar, lấy một chai rượu whisky nhỏ và rót vào ly trước khi đưa nó cho March. “Uống đi”, anh khuyên.

Cô ngược lên nhìn anh mỉm cười. “Miễn là anh đừng than phiền khi nó làm em say. Em e rằng mình không ăn được nhiều trong vài ngày qua.”

Cả Will cũng thế thôi. Anh đơn giản không cảm thấy ngon miệng. Và trong giấc ngủ...! Còn điều này nữa, có lẽ anh cũng cảm thấy như những gì March nói!

“Thực ra là ba ngày qua”, March khàn giọng nói thêm.

Ba ngày. Chính xác đó là khoảng thời gian đã đi qua kể từ lần cuối cả hai nói chuyện với nhau...

“Em uống đi”, anh nhẹ nhàng lặp lại, ngồi bên cạnh ghế, lo lắng nhìn cô. “March, em đang làm gì ở đây?”, anh dịu dàng hỏi, cầm lấy tay cô.

Ngay cả những ngón tay của cô cũng trở nên gầy hăn, chỉ còn da bao phủ khung xương thanh mảnh, một sự run rẩy nhỏ xuất hiện khi ngón cái của anh nhẹ nhàng vuốt ve lưng bàn tay cô.

Cô hít một ngụm rượu lớn trước khi trả lời anh, thứ chất lỏng cay nồng đó mang chút sắc hồng cho hai gò má nhợt nhạt. “Em đã không nhận ra anh còn ở lại đây cho đến khi bác Sid nhìn thấy anh lúc sáng sớm... May là người tìm ra anh đã trở lại khách sạn này... Will, em nợ anh một lời xin lỗi.” Giọng của cô vẫn còn khàn do ảnh hưởng của rượu. “Em nhận ra anh chỉ cố giúp em. Đẳng việc gửi vài bức tranh của em cho Graham”, cô bất ngờ giải thích. “Em...”

“Em đã quyết định chấp nhận lời đề nghị của anh.” Cô nhìn anh dò xét, như thể không chắc chắn câu trả lời cho quyết định này sẽ là gì.

“Anh rất mừng”, Will không chút do dự khẳng định với cô. “Thực sự mừng”, anh hài lòng. “Em là một người có tài, March. Rất tài.”

Cô mỉm cười buồn. “Thế sao, em không biết điều đó. Nhưng Graham dường như nghĩ em có thể, vì vậy hãy để em tin là cả hai người đều đúng.”

“Bọn anh đúng mà”, anh nói với cô bằng sự quả quyết. “Đó có phải... có phải lời xin lỗi là lý do duy nhất khiến em đến đây không?”, anh cẩn thận nhắc.

March trao cho anh một nụ cười tự giễu. “Điều đó không đủ sao?”

Anh nhần mặt. Đối với anh, nó gần như không đủ.

Ba ngày qua là thời gian hồi lỗi dành cho anh, với March ở quá gần nhưng cảm xúc quá xa cách và anh không thích việc rời khỏi vùng này. Anh không ngủ nhiều và thức ăn chẳng làm anh hứng thú. Điều duy nhất anh làm chính là tập trung hoàn thành bản vẽ cho khu liên hợp thể thao của Jude. Và thậm chí, việc đó đã khiến anh phát cáu lên, nó có mối liên hệ không thể chối cãi đến March và trang trại mà cô đã sống cả đời.

Nhưng bây giờ, sau ba ngày khủng khiếp đó, March ở đây với anh và anh hoàn toàn không thể chấp nhận ý nghĩ để cô đứng dậy bước ra cửa.

Anh đột nhiên đứng thẳng người. “Trong trường hợp đó, anh có vài điều cần nói”, anh dứt khoát, dứt tay vào túi quần jean. Nếu không, anh sẽ đưa tay kéo cô vào lòng, hôn cô cho đến khi cô bất tỉnh và xuống địa ngục với bất cứ lời giải thích nào!

March thận trọng ngược nhìn. “Vâng?”

Will nhìn xuống cô một cách nản chí, tự hỏi mình phải bắt đầu từ chỗ nào, phải nói những gì. Và sau đó, anh biết chỉ có một điều duy nhất thật sự muốn nói. Nó là thứ duy nhất có ý nghĩa.

Anh kéo một hơi không đều. “March, em có đồng ý lấy anh không?”

Ở đây.

Anh nói ra điều đó.

Nói ra điều mà anh quan tâm nhất trong vòng ba ngày qua, chính là không có cô trong cuộc đời.

Bây giờ, việc còn lại duy nhất là chờ March cho anh một cái tát khác vào mặt, bằng lời nói hay bằng tay!

15. Chương 15

Có lẽ cô say thật, bởi Will thật sự không thể vừa ngỏ lời cầu hôn cô. Anh có thể...?

Cô trân trân nhìn anh, không thể đọc được bất cứ điều gì từ nét mặt kín như bưng ấy. Ngoại trừ...

Lúc này, cô nhìn anh gần hơn, Will trông không tốt hơn cô, quầng thâm ngay bên dưới đôi mắt màu xanh rục rịch, gương mặt cũng gầy hảnh, vẻ xanh xao mệt mỏi hiện trên hai má hốc hác.

Có lẽ anh cũng khổ sở như cô suốt ba ngày qua?

Có lẽ bởi cùng một nguyên nhân - bởi vì anh cũng yêu cô!

Cô thắm ướt đôi môi khô khốc trước khi cẩn thận đặt cái ly rỗng xuống mặt bàn, đứng lên đến gần anh rồi ngược lên không chút ngần ngại, nhìn vào mặt anh.

Về mặt phòng bị của anh lung lay và biến mất, được thay bởi - Bởi cái gì? Không nắm chắc? Thận trọng?

Hy vọng?

Tất cả ba điều đó đang trao cho March sự tự tin đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt ve một bên gò má thô ráp trước khi nhón chân và dịu dàng hôn vào môi anh.

Will khẽ rên, hai tay kéo cô áp sát vào người mình để khiến nụ hôn sâu hơn, tách môi cô ra để tận hưởng trọn vẹn nụ hôn.

March không cần thêm khích lệ, tay cô bám vào vai anh, rồi luồn vào phần tóc vàng óng mềm mại như lụa nơi cổ anh và muốn nụ hôn này mãi tiếp tục.

Nhưng dĩ nhiên không thể, Will miễn cưỡng dứt môi ra và nhìn xuống cô hơi trêu chọc. “Anh hy vọng nhận được một tiếng vâng cho lời cầu hôn của mình...?”

Giọng nói của anh vẫn nghe rất thiếu tự tin, không giống cái tôi vững vàng như thường. March chỉ ngược lên nhìn anh chăm chú.

“Đây không phải thời điểm dành cho những lúc im lặng hiếm hoi của em, March à”, anh nhụt chí nói, hai bàn tay nắm chắc khẽ lắc cô. “Anh yêu em. Ba ngày thiếu vắng em cho anh biết rằng anh không thể sống thiếu em...”

“Dù em là một kẻ thô lỗ, hay chọc tức người khác, bộc trực và luôn vội vàng kết luận...”

“Tất cả những điều đó!” anh mỉm cười khẳng định. “Em là March”, anh dịu giọng. “Từng chút bướng bỉnh, ngang ngược, thú vị của em... Và anh yêu mọi thứ của em!”, anh khàn giọng khẳng định, chăm chú nhìn vào gương mặt xinh đẹp của cô.

“Ôi, Will, cô xúc động nghẹn ngào, hai bàn tay siết chặt vai anh. “Em cũng yêu anh. Em yêu anh rất nhiều! Ba ngày nay đã là...”

“Quên chúng đi”, anh dứt khoát ngắt lời. “Nếu em đồng ý lời cầu hôn của anh, chúng ta sẽ không bao giờ cách xa nhau nữa!” Đôi mắt vô cùng xanh sáng lên rục rịch khi anh nhìn xuống cô.

March ngược nhìn, không buồn che giấu cảm nhận của mình về anh, tình yêu cô dành cho anh rạn nứt trong đôi mắt xám lục. “Vâng”, cô hít thở một cách mạnh mẽ. “Ôi, vâng...!”

Will kéo cô trở lại vòng tay mình, nụ hôn của anh quá tuyệt khiến March nhận ra bản thân đang khóc một lần nữa.

“Này”, anh ngẩng đầu nhẹ nhàng khiển trách. “Em không được phép khóc trong thời điểm như thế này đâu nhé”, anh trêu cô.

Cô dùng mu bàn tay lau nước mắt. “Dường như em không làm được gì ngoài việc khóc suốt ba ngày qua. Em nghĩ anh đã đi, rằng sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa, rằng ...”

“Qua rồi, March”, Will khẳng định chắc nịch. “Anh yêu em...”

“Em cũng yêu anh”, cô nồng nhiệt đáp lời.

“Vây là đủ rồi”, anh nói trước khi cúi đầu xuống và hôn cô một lần nữa, hai bàn tay nhẹ nhàng ôm lấy mặt March, nhìn vào đôi mắt cô. “Cha mẹ anh cũng sẽ yêu em.” Cha mẹ của anh...!

Cô đã không nghĩ đến gia đình của Will, cô đã bị thiêu đốt bởi thực tế Will yêu cô cũng như việc cô yêu anh.

Cô vẫn thấy thật khó tin, biết mình đã không chào đón khi anh đến lần đầu tiên, thậm chí còn tệ hơn kể từ lúc cô khám phá ra mối quan hệ của anh với Jude Marshall.

Jude Marshall...!

Hắn ta sẽ nghĩ cái quái gì? Đầu tiên luật sư của hắn đã bỏ đi và dự định kết hôn với một trong ba chị em nhà Calendar rồi bây giờ kiến trúc sư của hắn cũng làm điều tương tự. Người đàn ông đó sẽ nghĩ đây là một loại âm mưu xảo quyệt mà chị em nhà Calendar dùng để chống lại hắn.

“Em e rằng ông chủ hiện thời của anh sẽ không thấy hài lòng.” March nhăn mặt, nhận ra Jude Marshall là một người bạn thân hơn tất cả của anh.

Will nhún vai. “Chúng ta sẽ nói chuyện về Jude trong vài phút. Anh đã không hôn em đủ để có thể nói về những điều vô nghĩa như thế.” Anh kéo cô xuống ghế ngồi trên đùi mình và hôn cô thêm lần nữa.

Thiên đường.

Chỉ có thiên đường.

Và cô sẽ ở bên Will suốt đời. Với cô, không gì và không ai ý nghĩa nhiều hơn anh.

Mãi mãi là như vậy.

Một lúc lâu sau, Will gọi phục vụ mang bữa tối lên phòng cho họ và quay trở lại với những “lời vô nghĩa” kia.

“Ăn đi, March”, anh khuyến khích, khẽ chạm vào bàn tay cô khi cô nhìn anh chứ không phải ăn dưa tây và dâu trên đĩa đặt trước mặt. “Bây giờ nếu có gì phải làm tiếp theo thì cả hai chúng ta cần có sức cho tuần trăng mật!”, anh chọc ghẹo, được đáp lại bởi sắc hồng ánh lên hai gò má của cô. “Em rất đáng yêu, em có biết điều đó không?”, anh cười khúc khích thích thú.

Cô lắc đầu. “Em vẫn không thể tin toàn bộ việc này là thật. Em đã rất khổ sở khi nghĩ rằng anh hoàn toàn rời khỏi cuộc sống của chúng ta.” Cô rùng mình vì nỗi đau đáng nhớ đó.

Will siết chặt lấy tay cô. “Với lời đồng ý của em, anh muốn chúng ta sớm đính hôn được không?”

“Theo ý anh”, cô nói ngay lập tức. “Mặc dù em thích chị em của mình có mặt. Nhưng vì Max và January sẽ trở lại vào dịp cuối tuần...”

Anh nóng lòng muốn nhìn thấy vẻ mặt của Max khi cậu ta được thông báo về lễ đính hôn của Will và March!

“Và May?”, anh hỏi.

March khẽ cau mày. “Chị ấy nói sẽ không nhận vai trong bộ phim đó. Em không biết tại sao”, cô nói thêm khi thấy Will có ý định hỏi. “Chị ấy trở về từ chuyến đi và tuyên bố dứt khoát rằng sẽ không đóng vai đó. Điều ấy mang chúng em trở lại vấn đề có bán trang trại hay không”, cô sầu não.

“Hừm.” Will đứng dậy, đến lấy hai phong bì đặt trên bàn làm việc ở phía trước cửa sổ. “Anh có hai bản vẽ phác thảo ở đây.” Anh nhấc hai phong bì lên. “Một bản bao gồm trang trại của em. Một bản không có. Em nghĩ anh nên đưa bản nào cho Jude?”

March nhăn mặt khi nhìn cả hai phong bì. “Có lẽ chúng ta nên để May lựa chọn?”, cuối cùng cô nói.

“Có lẽ chúng ta nên làm thế”, anh chậm rãi đồng ý, đặt hai phong bì xuống, biết rằng họ cần thảo luận một thứ gì khác. “March, hầu hết thời gian anh sống ở London...”

“Em biết điều đó”, cô nhẹ nhàng ngắt lời. “May là người đã tìm ra anh vẫn còn ở đây và nói em nghe điều đó”, cô nhẹ nhàng nói. “Em chắc chị ấy cũng nhận ra rằng nếu như... nếu như hai chúng ta đến với nhau thì em sẽ chuyển đến London sống cùng với anh.”

“Nhưng nếu January và Max cũng chuyển đến London... May không thể tự quản lý trang trại.” Will cau mày. Anh thích May, thích cô rất nhiều và đã mong đợi cô trở thành “chị em gái” của mình.

“Ai biết được, buổi triển lãm của em có thể thành công tuyệt vời”, March rạng rỡ nói với anh, “và sau đó em có thể giúp May về mặt tài chính. Will, em chắc chắn chúng ta sẽ có thể làm điều gì đó”, cô nói một cách kiên quyết. “Sau hết”, cô tinh nghịch thêm vào, “nếu anh và em tìm thấy hạnh phúc viên mãn, em chắc hẳn cũng có một kết thúc hạnh phúc dành cho May. Nói đến cùng, với việc mang hai chúng ta đến với nhau, chị ấy xứng đáng nhận nó hơn em hay January!”

“Anh rất thích May và anh tin chắc cô ấy xứng đáng được hạnh phúc.” Will với tay xuống và kéo cô đứng lên. “Nhưng không nhiều hơn em. Và anh định đảm bảo rằng trong tương lai, em là người rất hạnh phúc, March Calendar và sớm trở thành bà Davenport”, anh khàn khàn hứa hẹn.

“Em đã hạnh phúc hơn những gì từng mơ”, cô khẳng định bằng nụ cười rạng rỡ, kiễng chân và hôn anh với tất cả tình yêu mà cô đã che giấu phía sau vẻ bề ngoài gai góc của mình.

Thiên đường.

Chỉ có thiên đường.

Và anh sẽ ở bên March suốt đời. Với anh, không gì và không ai mang ý nghĩa nhiều hơn cô.

Mãi mãi là như vậy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-nghe-tieng-yeu>